

Nicolae VASILE

Dominoul iubirii

Ediție electronică

Ediția tipărită a fost publicată la Editura Inspirescu
din Satu Mare, în anul 2015.

Într-un gang comercial, o adevărată stradă acoperită, cu toate puse la locul lor, mesele perfect aliniate, fețele de masă curate, tacâmurile așezate simetric, într-o ordine nemțescă, vizibilă peste tot, un grup de tineri așteptau să apară un chelner să comande ceva. Erau niște sportivi români, care tocmai se recreau după un meci internațional. Faceau parte dintre acele categorii de români favorizați de soartă, în acea perioadă!

Era decembrie, afară era un frig de-ți îngheța respirația, dar la Hamburg se servea aparent în stradă. Erau niște străzi acoperite din zona centrală.

Tinerii erau nerăbdători să vină cât mai repede câte una din uriașele halbe de bere. Să aibă motiv de taclale. Părea a nu le lipsi nimic pe lume și un sentiment de automulțumire se vedea pe fețele și în comportamentul lor.

- Vedeți voi cum este făcută lumea asta, deschisese discuția unul dintre ei. La noi mori de frig în casă, stai cu mânuși în mâini la televizor, iar aici poți umbla în cămașă în toiul iernii pe stradă. Și nu i-am văzut niciodată dând în brânci cu

munca! Ca să nu mai spun că la sport i-am snopit de câte ori i-am prins!...

- Ia nu mai face tu filozofia asta de doi bani, că nu faci tu frigul acasă, intră în discuție altul. Neam de neamul tău tot bine ați dus-o, de la fanarioți încoace! Străbunicul, bunicul, taică-tu au vândut de toate și tot în picioare au căzut! Este adevărat că acum nu este o situație roză, comuniștii nu prea îi iubesc pe comercianți, dar iată că ție ți-a făcut Dumnezeu cuib cu handbalul. Umbli prin toată lumea pe banii altora, ceva comerț mai faci, că sângele strămoșilor te împinge! Bașca, gagicile! Aseară nu te mai puteai dezlipi de bordelurile din port! Pentru mulți din țară nu este bine, este adevărat, dar asta nu este treaba noastră!...

- Hei!... Mai terminați dracu' cu tâmpeniile, că nu duc la nimic bun, căută să curme discuția începută altul dintre ei. Una este că s-au răsuflat de tot halbele alea și alta, mult mai rea, că poate iar ne mai înregistrează careva pe aici și am belit-o când ajungem acasă. Vi s-a cam urât cu binele? Hai, că poate mai avem timp să facem un bridge când ajungem la hotel!

Era o întâmplare tipică a unei echipe sportive, care după un succes în deplasare, după o partidă de cumpărături, și eventual o vizită prin bordeluri, trăgeau un chef în preziua întoarcerii în țară. Și când pierdeau făceau cam la fel, doar că erau puțin mai abătuți. Se gândeau la criticile de la întoarcere, venite din partea a fel de fel de politrucii din domeniul sportului, care parazitau toate structurile.

Marii sportivi constituiau o excepție din marea masă a populației României dinainte de "revoluția" din 1989. Sportivii de performanță, artiștii, ziaristii erau privilegiații sorții, poate și pentru că erau foarte puțini. O explicație mai aproape de realitate este și aceea că erau singurii cu acces la masele de oameni, în afara politicienilor comuniști. Acest acces le crea o aură de aleși. Îi urcau pe un podium de premianți ai societății. Uneori însă, exact acest acces la populație le-a creat neplăceri pentru că serviciile secrete de atunci au încercat de multe ori, uneori au și reușit, să manipuleze masele prin intermediul acestora. După diverse experiențe personale, mulți, provenind dintre aceste vedete naționale, au devenit destul de retrași și reținuți în comentariile publice, pentru că le era teamă să nu fie înregistrați.

Din punct de vedere financiar, nu câștigau cine știe ce. Statul comunist profita de faima marilor sportivi, dar era destul de strâns la pungă și cu aceștia.

Am avut un coleg în facultate al cărui frate era un celebru handbalist. Câștigase de două ori Campionatul Mondial cu echipa României și o serie de alte titluri cu echipa de club. Din toate aceste rezultate sportive de excepție, el ca om reușise la retragere să aibă doar un apartament și o mașină, un pic mai dichisite decât ale celorlalți cetățeni. Este adevărat că văzuse o bună parte din lume, pe unde călătorise la întrecerile sportive.

Fiul său a continuat să joace handbal. A activat cea mai mare parte a carierei sale după 1989, în echipa națională a României și la o echipă de club străină, nu din cele de vârf. A adunat o avere considerabilă fără a atinge nici pe departe performanțele sportive ale tatălui sau. Economia de piață produce efecte notabile și în sport, nu totdeauna în favoarea rezultatelor sportive!...

Băieții veseli au mers la hotel unde au încins un bridge care i-a ținut treji până spre dimineață. Dorin, cel pornit spre filozofie, nu prea era în apele

lui și a fost ținta bășcăliei celorlalți colegi. Voia să se retragă devreme.

- Eu nu prea aş mai avea chef de bridge în seara asta. Aş vrea să dorm mai repede!

- Hai, măi Dorine, nu mai fi supărat, că orice ar fi trece! Nu ştiu ce te-ar putea deregla atât pe tine! Nici de bordeluri am văzut că nu mai erai așa interesat! Te pune dracu' să te fi îndrăgostit! Nu este cazul tău. Tu ești mereu cel căutat de femei, nu trebuie să-ți faci probleme! După câte ştiu, bărbații din neamul tău au avut mare succes, dar tot atât de adevărat este că până la urmă și-au cam ales neveste dintre femeile rău famate. Poate dă Domnul să schimbi tu tradiția!...

Hans tocmai se întorsese acasă, în Franța. Deși purta un nume german, era cetățean francez, dintr-o regiune franceză care de-a lungul istoriei a fost ori într-o țară ori în cealaltă. Venea din Egipt, unde petrecuse o vacanță de vis la Sharm el-Sheikh. Tatăl său avea mari afaceri prin zonă și în fiecare vară îi aranja un sejur acolo, fără limită de costuri. Putea cumpăra orice și petrece în cele mai scumpe locuri, dar nu uita, la sfârșit, să-i spună că trebuie să fie capabil să păstreze același standard

și atunci când va trebui să-și acopere singur costurile. Altfel, ar fi însemnat că nu este un om de succes și ar fi riscat să devină frustrat.

De data aceasta a avut chiar mai mult să îi spună. Îi propunea, având în vedere vârsta tatălui, să preia partea lui dintr-o firmă unde deținea 50% din acțiuni. Celelalte aparțineau unui bun prieten al bătrânului. Cei doi înființaseră împreună acea firmă în tinerețile lor și aceasta s-a dezvoltat foarte mult. Deși aveau părți egale, își sfătuisse fiul să se bazeze pe experiența celui alt acționar, care se dovedise în timp a fi un partener loial și eficient. A urmat sfatul tatălui și firma a mers foarte bine în continuare.

Paul crescuse urmând exemplul tatălui său. Îi plăceau lucrurile bine făcute, dar nu într-o rigiditate lipsită de suflet, ci într-o combinație interesantă de determinism științific amestecat cu un idealism artistic. Avea un cult pentru corpul uman, în special pentru corpul femeii. Își construise un model mental de femeie pe care o tot căuta. Această pornire spre aprecierea frumosului se lega armonios și cu un talent moștenit tot de la tatăl său, pictura. De multe ori se odihnea pictând. Picta flori, peisaje, clădiri. Nu-i reușeau portretele, motiv pentru care a renunțat la ele. Nu făcea nimic de complezență, nu-i plăceau jumătățile de măsură.

Studiile de inginerie și economie, urmate de activități didactice și de management, au urmat aceeași dorință de perfecțiune, de creare a unor structuri noi, care să apropie realitatea de modelele mentale concepute de el. Nu încerca niciodată să adapteze modelele sale la realitate.

Tot un model mental a fost pentru el și căsnicia. S-a căsătorit, pentru că așa era modelul social majoritar acceptat, dar spera că prin gândirea și afectivitatea sa va reuși să contribuie mult la îmbunătățirea acestuia. Cu această speranță a intrat în obișnuința vieții familiale, a unei familii bine așezate, după standardele societății actuale, cu doi copii, băiat și fată. Avea tot ce rațiunea unui om putea concepe, cu excepția a ceea ce scapă rațiunii, fericirea. Concepușe un model pentru fericire și singura preocupare care îl lega de viitor era să găsească o situație care să corespundă acestuia. Nu ar fi ezitat să schimbe tot modul său de viață dacă situația respectivă ar fi cerut-o!

În căutarea unei asemenea situații favorabile era foarte deschis oricărei oportunități. S-ar fi dus oriunde în lume pentru căutarea fericirii!...

Ce gânduri de viitor își putea face un tânăr din România comunistă? Pentru toți românii, ca de

altfel pentru toți cetățenii din țările comuniste, modelul era gata pregătit de autorități după învățăturile marelui Lenin. Uniformizarea era unul din instrumentele societății socialiste multilateral dezvoltate, cum o botezaseră conducătorii politici de atunci. Cu toate aceste tipare pregătite de regim, oamenii se deosebeau totuși între ei, măcar în două categorii, buni și răi.

Cei buni făceau eforturi datorită pornirii lor interioare pentru performanță. Ei urmau să devină motoarele unei societăți aproape blocate de multitudinea celor răi, care utilizau din plin binefacerile unui astfel de regim. Aceștia din urmă trăiau deja în Rai, pentru cei care mai erau și un pic religioși, sau în Comunismul biruitor, pentru cei care credeau în ceea ce li se spunea la lecțiile de învățământ politic.

Recompensele pentru cei buni se încadrau în limite destul de restrânse, pentru că averile erau strict controlate, deplasările în străinătate în scop turistic erau practic inexistente, iar dacă vreunul avea veleități intelectuale și cutezanța să comenteze se mai trezea și arestat.

Pedepsele pentru cei răi erau în general prin muncă. Ce incoerență crasă de filozofie, în

societatea în care ți se spunea tot timpul că "munca l-a creat pe om", munca era în același timp și o foarte prezentă formă de pedeapsă! Se inventase termenul de "pedeapsă la locul de muncă".

Alex provenea de la țară. Profitase de toate sistemele de burse oferite de statul socialist, altfel nu ar fi putut absolvi nici măcar liceul, ce să mai vorbim de universitate!

Mulți oameni valoroși ai României de azi au parcurs cam același traseu și au fost în situații similare.

Fusese premiant în toate formele de învățământ pe care le absolvise. Era proaspăt absolvent de facultate, avea multe gânduri de viitor. Provenea dintr-o familie cu mari neajunsuri economice și mare deficit de liniște. O boală de oase îl ținuse mult timp prin spitale, dar nu pierduse niciun an de școală. Parcă se născuse din nou după absolvirea facultății și depășirea problemelor de sănătate.

Acest debut în viață, cu mari dificultăți, l-a făcut să fie mai înțelegător, cu o mare capacitate de a înțelege și gestiona situațiile limită. Nu prea era la curent cu ce se întâmpla pe lume, cu excepția școlii și spitalului. A fost un elev model. Ajunsese la olimpiada de fizică, faza pe țară, fiind în spital. La

fel a fost și în studenție. Publicase deja prima carte de specialitate, împreună cu mentorul său, când era încă student în ultimul an!

Prima dată când a ieșit din orizontul școlar spre cel public a fost după un succes studentesc. Intrase în vizorul presei. Luase un premiu național la o disciplină pe care o va dezvolta mult când va ajunge la maturitatea lui de specialist. A contribuit la aceasta printr-o serie de proiecte și brevete de invenție. Fusesse ajutat de o ziaristă de la o revistă, care i-a luat mai multe interviuri.

Alina, așa o chema pe ziaristă, nu îi era straină, ca figură, chiar de la prima întâlnire. Fusesse într-o perioadă crainică la o televiziune. Era chiar șocat că vede pe viu o persoană pe care se obișnuise să o vadă la televizor.

Într-o atmosferă relaxată, printr-o discuție liberă, total informală, i-a luat de fapt un interviu, în care îl prezenta ca pe o mare speranță a cercetării românești.

Premiza realizării acestei previziuni, aceea că el va deveni un mare specialist al domeniului, s-a adevărit repede. La scurt timp după aceea, el a ajuns angajatul unuia dintre cele mai renumite institute de cercetări din acea perioadă.

Se ajungea foarte greu atunci să lucrezi într-o asemenea instituție. Exista un sistem destul de riguros de repartiții guvernamentale, bazat pe rezultatele din timpul facultății. Mai intrau, pe lângă cei merituosi, și destui cu pile și relații. Nu era cazul lui Alex.

Sportivii veseli se întâlneau periodic, fie la un chef, fie la un bridge.

Dorin continua să fie apatic. Nu mai era el. Era tipul reprezentativ al omului care nu trebuia să aibă nicio grijă a zilei de mâine și totuși, de o bună bucată de vreme, nu mai era în apele lui. Ceilalți începuseră să fie îngrijorați, crezând că este bolnav. A tot încercat fel de fel de explicații, dar n-a mers. Prietenii îl știau atât de bine încât nu-i putea păcăli. La un moment dat, nu a mai putut ține în el și le-a spus adevărul.

- Vă spun, dacă îmi promiteți că nu râdeți de mine.

- Hai, bă, nu mai face pe nebunu'! Spune ce ai!...

- Ei bine, sunt îndrăgostit. Dar rău de tot. Nu aș

fi crezut că o să ajung să sufăr atât. Știți că la mine era coadă de femei. Am cunoscut o fată care este tot ce nu sunt eu. Eu sunt sportiv, ea este firavă, eu sunt bogat, ea este de o sărăcie lucie, eu sunt superficial, ea este foarte profundă, eu sunt leneș, ea este deosebit de muncitoare. Nu sunt sigur dacă și ea mă iubește, dar eu sunt topit. Nu pot să mai trăiesc fără această femeie și voi face tot ce pot eu să fac, tot ce este omenește posibil, să o cuceresc. Dacă nu o să reușesc, mă voi considera toată viața mea un incapabil!...

- Atunci, lasă dracu' tot! Lasă chefurile, lasă bridge-ul, lasă celelalte femei și concentrează-te pe ce vrea ea, dacă vrea ceva de la tine! Hai, pa!... De acum o să încercăm să ne descurcăm și fără tine! Pe tine deja te considerăm pierdut pentru cauza noastră. Dacă o vei cuceri vreodată, după aceea, dacă dânsa, măria sa, ne va accepta, ne vom mai întâlni și noi din când în când. Așa, ca băieții. Doar nu vei deveni un fătălău care va petrece numai cu muierile!...

Mira provenea tot de la țară. Era al treilea copil al unei familii sărace, care avea mulți copii. Ajunsese la asumarea unor responsabilități

familiale de la o vârstă foarte fragedă. Aceasta consta în curajul de a merge singură cu vacile la câmp, la vârsta când alți copii mergeau la grădiniță. Nu o deranja deloc această muncă. Era chiar mândră de atâta încredere. Era slabă și părea neajutorată, dar avea un psihic foarte tare. La țară, în acea vreme, încă erau păstrate standardele de pe vremea turcilor. O femeie era apreciată dacă era grasă. Mama sa nu-și făcea însă probleme privind aparenta fragilitate a fetei, așa fusese și ea când era mică. Cu ea semăna.

Dimineața pleca devreme cu vacile. Frigul de început de toamnă o făcea să se strângă în flanelul rămas mic, care nu mai reușea să-i acopere corpul firav. Nu spera la unul nou decât la Crăciun, când ori va primi unul nou, ori va prelua unul de la frații mai mari. Nu știau cine este Moș Crăciun. Primeau ce primeau de la părinți sau bunici. Prefăcătoria cu Moș Crăciun, care vine pe coș, nu avea loc în familia sa.

La început, acomodarea cu "colegii" de muncă de pe câmp îi creă o oarecare teamă fizică. Erau pe acolo niște găligani, mai mari ca vârstă, care-i inspirau un sentiment de respingere provenit din înțelegerea total diferită a lucrurilor. Aceștia îi inspirau ceva similar copacilor seculari de la

marginea satului. Erau oameni în devenire, pe lângă care timpul trecea fără să producă schimbări, dar nici ei nu doreau altceva. Așa au fost și părinții, și bunicii, și străbunicii lor. Erau celule ale acelei veșnicii născute la țară. Nu-i deranja sărăcia, nu-i deranja nimic.

Ea nu privea această stare de spirit din sat ca pe ceva negativ, dar ea își propunea altceva. Sărăcia cruntă în care trăiau acasă o îndârjea, o făcea să lupte cu toată puterea ei să schimbe lucrurile și nu doar pentru ea, ci pentru cât mai mulți.

Auzise de undeva că este bine să înveți carte și restul va veni. Încă din primele clase, a învățat tot ce găsea în cărțile de școală. Avea de la Dumnezeu ceva ce se cheamă echilibru, avea în sânge pornirea de a oferi ceva înainte de a cere, de a face prima mișcare. De unde toate acestea într-un ghem de copil?

I-a venit o idee în relația cu găliganii de pe câmp. S-a gândit să le spună povești. Îi plăceau mult poveștile pe care i le spuneau mama sau bunicul. S-a gândit că poate acestea îi vor sensibiliza pe durii săi colegi de văcărit. Rezultatul a fost neașteptat de bun. După câteva încercări ajunsese la o regulă. Abia o așteptau cu povești

noi. Nu mai făcea față cu ceea ce afla de la alții, așa că a început să caute cărți noi de povești, pentru că cererea era în continuă creștere. Citea seara acasă povești noi, pe care le povestea a doua zi pe câmp celor doritori să asculte. Erau tot mai mulți. A reușit astfel un extraordinar transfer de bunătate prin comunicare, prin artă. În fond, și poveștile reprezintă o formă de artă.

Odată realizat acest echilibru interuman pe câmp, s-a gândit să-și facă și o mică afacere. Sărăcia cruntă în care trăia împreună cu familia îi crea o pornire interioară spre orice muncă cinstită care să-i ajute. Și voia cu tot corpul ei fragil și sufletul ei uriaș să găsească ceva.

A început să ia în grijă și vacile altor vecini. Era un efort în plus, dar îi aducea ceva bani pentru rechizite școlare și, de ce nu, pentru ceva de îmbrăcăminte. Pe câmp devenise nu numai eminența cenușie, dar și mica prințesă a găliganilor. Aceștia abia așteptau s-o ajute, ca astfel să aibă momente de liniște în care să le mai spună câte o poveste.

Reușise să construiască o situație în care, deși școala și păzitul vacilor îi solicitau mult efort și timp, le făcea pe amândouă cu sentimentul că face

ceea ce trebuie. Avea, totuși, o nemulțumire sufletească când, zgribulită în flanelul ei rămas mic, lua vacile unor vecini care aveau copii de vârsta ei, colegi de clasă cu ea. Niște puturoși, care nu aveau grijă de animale și nici nu învățau.

Nu se abătea din drumul ei, dar se gândea mult la asemenea situații.

Fiecare familie cu problemele ei. Ea le știa pe ale familiei sale și găsisese o soluție de a participa la rezolvarea lor. Restul nu era treaba ei.

La școală toate mergeau perfect, pentru că îi plăcea ceea ce făcea acolo. Era mereu premiantă, lua numai note de 10. Se mândrea cu faptul că, într-o mini-piesă de teatru pe care o jucau la diferite evenimente școlare, ea juca rolul notei 10, pe care o și avea inscripționată pe o pancartă agățată pe piept. Rămăsese și o fotografie în care se regăsea în această ipostază, singura de altfel, pentru că altele arseseră într-un incendiu care avusese loc la locuința părinților săi.

A urmat liceul, pe care l-a început la unul renumit din Constanța, dar pe care l-a schimbat repede pentru noul liceu economic care se deschisese și care a început cu elevi transferați de

la celelalte existente. Părinții au împins-o în această direcție.

Mulți părinți săraci alegeau pentru copiii lor licee de specialitate, economice, industriale etc, în defavoarea celor teoretice, pentru că ofereau, pe lângă posibilitatea de a urma studii universitare, și alternativa intrării mai rapide "în câmpul muncii", devenind astfel un sprijin pentru ei. Destinul ei s-a stabilit de atunci, deși ar fi putut performa în oricare altă specializare, inclusiv dintre cele artistice. Mama sa dorea ca fata să întrerupă chiar și acel liceu dacă ar fi găsit o partidă convenabilă să o mărite. Pentru o fată se considera că măritatul este o afacere mai bună decât școala. Nici nu bănuiau ei ce comoară de copil aveau.

Chiar îi găsiseră pe unul care-i tot fluiera pe la ferestre frumosul cântec peruan "Trecea condorul". Mira a respins toate aceste tentative ale părinților și și-a văzut de drumul ei în viață.

Intrarea la facultate, la ASE, a fost o formalitate. A urmat aceeași linie, de fată cuminte, de la țară, care se ocupa serios de scopul pentru care venise acolo, să învețe. A beneficiat de tot sistemul de burse pe care autoritățile socialiste îl oferea elevilor și studenților merituosi și cu o "origine sănătoasă".

Mira era fata care l-a împlânzit în asemenea mod pe Dorin. Tocmai absolvise facultatea și, fiind prima în promoție, obținuse un post de asistent universitar, care urma să devină efectiv după un stagiu de trei ani în economia reală.

Era o practică curentă în acea perioadă, pentru acomodarea absolvenților cu problemele reale ale economiei. Această a doua repartiție o avea în turism. Era bătălie mare pentru un asemenea post, dar tot poziția sa fruntașă pe lista absolvenților îi oferea posibilitatea de a alege.

Nu se purtau prea rău reprezentanții regimului socialist cu absolvenții merituoși, mai ales cu cei cu "originea sănătoasă", proveniți din mediul muncitoresc sau de la țară.

Ea îndeplinea și această a doua condiție, pe lângă cea de șef de promoție. Era așa cum o descrisese Dorin colegilor lui și încă mult mai mult. Era de o frumusețe extremă, o față blândă, dar care exprima și o inteligență ascuțită, un corp superb, de fotomodel, foarte determinată în tot ce făcea și cu o bunătate de înger. Cum face Dumnezeu când împarte calitățile pe oameni? Prea le înghesuie pe toate la unii și nimic la alții! Vorba

lui George Tpârceanu, era tipul de femeie care *"te făcea să-ți lași baltă toate interesele"*.

Pe lângă aceste calități date de Dumnezeu, avea și altele care țineau de voință, de puterea de muncă, de tărie umană. Pe toate le puneă în slujba unor ținte alese după principiile specifice omului simplu de la țară, după remarcabilul bun simț țărănesc. Pe acestea le dobândise de la părinți, mai ales de la mama sa. Una dintre aceste ținte era să iasă din starea de sărăcie în care trăia împreună cu familia sa și își propunea să o facă printr-o muncă cinstită și asiduă. Nu era adepta speculațiilor de niciun fel. Odată, când, datorită frumuseții ei, a fost solicitată să pozeze ca fotomodel, mama sa i-a interzis categoric. Această activitate ieșea total din categoria activităților serioase în înțelegerea mamei sale. Ea s-a conformat total, în mod natural, fără să considere că a făcut un sacrificiu. Avea o abilitate înăscută de a înțelege lucrurile, de a separa binele de rău, care nu a părăsit-o niciodată în viață.

O altă țintă a sa era să aibă o familie construită după principiile creștinești, adică "până ce Dumnezeu o va despărți". A ținut cu sfințenie la acest principiu, trecând peste orice tentație

materială sau sentimentală de dimensiuni la care puține alte persoane ar fi rezistat.

Dorin își pusese întradevăr toate interesele în cucerirea ei. A fost o redută greu de cucerit! Acele deprinderi căpătate din sportul pe care îl practica, adică încrederea în sine, răbdarea și insistența au fost cele care l-au ajutat să aibă succes în cele din urmă.

Mira era o persoană la care tot arsenalul folosit de Dorin în cazul altor femei nu a dat rezultate. Ea voia să vadă că el este capabil să se schimbe radical în modul lui de a fi, să înceapă să aprecieze alte valori, să fie mai puțin robul materialului în detrimentul unor valori morale, culturale. El a făcut eforturi extraordinare pentru a deveni omul căruia cea care devenise stăpâna gândurilor sale să-i spună "Da", acel cuvânt magic pe care un bărbat poate să-l aștepte mai mult de o viață de la o femeie!

Dorina provenea și ea de la țară! A avut o copilărie de care își amintea mereu cu plăcere. Părinții îi făceau toate bucuriile unui copil normal

de la țară, fără exagerările specifice copiilor mofturoși de la oraș. A fost singură la părinți, ceea ce și explică parțial deosebita grijă a părinților!

La început cu dulciuri și îmbrăcăminte, apoi cu bălciuri și plimbări la oraș, mai târziu cu plecări în excursii și tabere în țară sau chiar în străinătate, au fost tot atâtea metode de a o face să petreacă o copilărie minunată. Avea și obligații, unele de familie, altele proprii.

Dintre obligațiile proprii, cele mai multe erau legate de învățat. A învățat conștiincios, la toate disciplinele. Avea mereu ca obiectiv să ia un premiu la sfârșitul anului și de regulă îl lua. Nu era mereu cel mai valoros, dar eforturile erau reluate cu speranțe și pentru anul următor.

Făcuse și niște cursuri de vioară, care nu i-au plăcut în mod deosebit, motiv pentru care a și renunțat la ele.

Dintre sarcinile la nivelul familiei, cea care îi era alocată ei era păzitul vacii. Trebuia să ducă vaca la păscut pe marginea șanțurilor sau pe la capetele lanurilor. Satul nu avea un islaz unde să poată lăsa animalele libere la păscut.

Această ocupație temporară, pe care i-o dăduseră părinții nu ca pe o pedeapsă, ci ca pe o metodă de formare a responsabilității, nu i-a plăcut deloc. Prinsese ură pe biata vacă! Nici produsele lactate nu îi mai plăceau din această cauză, nici atunci și nici mult timp după aceea. Acestea îi aminteau de neplăcuta activitate din copilărie.

Plecarea la liceu și ulterior la facultate a scăpat-o de această corvoadă, fiind înlocuită cu mult mai plăcuta participare la excursii ori tabere școlare sau studentești.

Când nu era ceva organizat de școală sau universitate, părinții îi luau un sejur turistic și unul dintre ei o însoțea. Se stabilise astfel o relație foarte puternică și profundă între ea și părinții săi. Avea să rămână așa pentru toată viața! Era foarte greu pentru cineva de a slăbi într-un fel această relație.

Nu exista limită de comparație pe care ea să o aibă în privința părinților săi! Îi puneă pe aceștia pe aceeași treaptă cu oricine, indiferent de nivel. Odată, auzind la televizor niște referiri la data de naștere a reginei Elisabeta a II-a a Marii Britanii, reacția ei imediată a fost "...este de o seamă cu

tata!...”, altă dată, o referire similară, între maicăsa și un fost prim ministru!

În primul sejur turistic în care nu a fost însoțită de unul din părinți, l-a cunoscut pe Alex. Era studentă în ultimul an. Era însă însoțită de o verișoară! Părinții lor se bazau pe faptul că fiecare o însoțește pe cealaltă și niciuna nu este astfel singură. El era în al doilea lui concediu după absolvirea facultății.

La restaurantul unde luau masa organizat, conform procedurilor firmei de turism, s-a nimerit ca într-o zi cei doi să fie la aceeași masă. Acesta a fost începutul lor comun.

Serile următoare nu le-au mai petrecut la restaurantul la care erau arondați. Au fost la altele, mai bune, care aveau și muzică.

Iubirea lor a început acolo, pe fondul muzicii lui Gil Dobrică! Combinația de Pinot Noir cu Pepsi Cola a fost de bun augur!

Au petrecut împreună un sejur foarte plăcut, după care au continuat să se întâlnească la București.

La un an după această întâlnire s-au căsătorit și după încă un an au avut un băiat!

Mai târziu, Dorina i-a mărturisit că de la prima vedere a știut că el va fi bărbatul vieții ei. Încă de la prima vedere își propusese să facă tot ce este necesar pentru a se căsători cu el. Aceasta nu presupunea însă și a avea relații sexuale înainte de căsătorie. Obiceiurile de la țară stabileau reguli foarte drastice în acest sens! Săracele fete!... Dar și săracii băieți!...

Ceea ce își mai amintea după trecerea anilor era și aceea că, în primul moment, i-a plăcut modul delicat în el care folosea furculița și cuțitul. El nu știa că le folosește într-un anume mod!

Alina era genul de femeie care nu rămânea neremarcată, atât prin ce spunea cât și prin cum arăta. Avea un aspect și o voce care te făceau să dorești să o revezi, o calitate remarcabilă pentru cineva care se adresează publicului! Zvonurile spuneau că ea fusese cândva îndepărtată din televiziune la intervenția Elenei Ceaușescu, care nu suporta să vadă femeile frumoase nici măcar la televizor!

Pe vremea aceea, politicienii de la vârful piramidei puteau face orice. Puteau chiar întrerupe o emisiune de televiziune care se desfășura în direct.

Ea risca să nu mai găsească de lucru în domeniul public. Cercul politicienilor de la putere era destul de restrâns și o asemenea întâmplare se afla foarte repede. Pentru a nu ieși scandal, toți se solidarizau, iar persoana în cauză devenea indezirabilă. Norocul ei a fost că a fost remarcată de directorul unei reviste, o personalitate influentă în acea perioadă, cu mari relații la nivelul politic cel mai înalt. A fost singurul care a riscat oferindu-i un loc de muncă! Tot în acea perioadă grea a colaborat cu unul dintre marii oameni de cultură români, cu care ulterior s-a și căsătorit.

Cu ocazia unei conferințe internaționale, care avea loc pe litoral, Alina venise să facă niște interviuri cu marile personalități interne și internaționale participante.

S-a întâlnit cu Alex, care participa ca specialist la acel eveniment. Avea de prezentat o lucrare la acea conferință. Era proaspăt căsătorit și venise împreună cu soția.

Au petrecut un sejur în care au îmbinat perfect utilul cu plăcutul. Cu această ocazie Alina și Dorina s-au cunoscut și chiar au intrat într-o relație de prietenie, iar, când s-au întors în București, i-a invitat la ea acasă. Locuia, împreună cu soțul său Radu, într-un apartament luxos situat într-un bloc vechi dintr-o zonă centrală a Bucureștiului.

Era o excelentă ocazie pentru ei de a mai pregăti niște articole pentru publicare, iar pentru soția sa, Dorina, mare pasionată de cinematografie, de a vedea filme bune. Familia Alinei, dispunea de multe casete video cu cele mai noi și apreciate filme, precum și de aparatura adecvată de vizionare. Era o mare ocazie! În acea perioadă, televiziunea emitea doar două ore pe zi, iar la cinematografe nu se mai aduceau filme noi din lipsă de fonduri.

Alina cu Alex redactau, corectau articole din domeniul științei, pentru revistă, iar Dorina cu Radu vizionau filme bune. Această plăcută simbioză a durat câțiva ani.

Dorina era genul de fată cuminte, de la țară, premiantă pe linie atât la școală cât și la universitate. Fiind singură la părinți, a căpătat o pornire de care nu s-a debarasat toată viața, aceea

de a nu ști să împartă niciodată, nimic cu nimeni. Avea sentimentul că totul i se cuvine și, odată un obiect încăput pe mâna ei, era imposibil să mai recuperezi ceva din el. Avea un foarte dezvoltat simț al proprietății. Mai avea ceva ce o individualiza foarte tare, zodia. Era născută în Zodia Fecioarei, o fecioară conștientă de zodia ei. Toate acestea făceau din ea o persoană extrem de corectă, de curată, în sensul de bine îngrijită, dar făcea și mult caz de situație, reproșând celor care nu puteau fi la fel. Peste toate mai era și foarte geloasă! Vai de capul unui soț să aibă o astfel de soție, mai ales unul din Zodia Gemenilor, precum era partenerul ei de viață, care avea și înclinații artistice cu tendințe de dedublare în toate, în viață, în profesie, în literatură!

Alex avusese ocazia să constate gelozia soției cu ceva timp în urmă.

Erau în primul an de căsătorie. Dorina lucra în acea perioadă într-un oraș din provincie unde făcea naveta săptămânal. Când se întâlneau în week-end acasă, la București, trăiau momente intense de dragoste împlinită, de soți proaspăt căsătoriți, care lipseau unul altuia timp de o săptămână.

Într-unul din aceste week-end-uri, a văzut-o că era cam supărată. Era cumva cum nu o văzuse niciodată până atunci și chiar era îngrijorat. Îi era teamă să nu aibă o problemă de sănătate.

După multe tatonări, i-a spus ce o durea. Găsise un fir de păr lung și blond pe pernă și se întreba de unde putea să fie. Ea era brunetă și tunsă scurt. Vecina de jos era blondă și cu părul lung.

Alex nu o văzuse niciodată până atunci pe vecina de jos. Dumnezeu știe cum ajunsese acel fir de păr acolo! Cu biata vecină s-a întâlnit prima dată într-o lume virtuală creată de furia soției!...

O vorbă românească spune despre cineva care s-a supărat brusc, că "i-a sărit muștarul". Exact aceasta s-a întâmplat cu Dorina!... Alex fusese într-o delegație în URSS, în zona care atunci se chema Republica Ucraina. Era la modă să aduci de acolo muștarul "Garcia". De fapt era o mare lipsă de imaginație a rușilor, garcița însemnând, de fapt, în limba rusă, muștar. Având în vedere relațiile lor amicale, a sunat-o pe Alina să o întrebe dacă dorește așa ceva. Ea a confirmat, chiar cu entuziasm. Știa de existența și calitățile acestuia. A adus trei borcane, unul pentru acasă, altul pentru

soacră-sa, abonată la orice aducea, și al treilea pentru noii lor prieteni. Îi spusese soției aceasta.

Alex urma să se întâlnească cu Alina la o conferință și a folosit ocazia pentru a-i da muștarul ei. La scurt timp după aceea, Dorina le a făcut o vizită, să vadă un film. Chiar soțul ei îi sugerase ideea, având în vedere că el avea de făcut acasă o treabă foarte plictisitoare, pune faianță în apartament! Fără să știe că le dăduse deja muștarul lor, ea a mai luat un alt borcan. Uitase să-i spună, nu considerase că era așa de important. Când a aflat că-l primise deja, a făcut o criză de gelozie din care n-a mai ieșit niciodată. Și-a închipuit că cine știe ce întâlniri secrete avea soțul său cu noua lor prietenă de familie. Plăcutele lor reuniuni s-au întrerupt total, singurul nelămurit fiind Radu! Nici nu a insistat prea mult! În lumea oamenilor de cultură discreția era apreciată ca o mare calitate. Niciodată nu se încerca aflarea mai multor informații, mai mult decât cel în cauză era dispus să le ofere! Cei patru nu s-au mai văzut niciodată cu toții!

Au aflat ulterior, din presă, că Radu ajunsese unul dintre importanții demnitari ai culturii române. Era dinainte un lider recunoscut de ceilalți, la ei în

casă se întâlneau cei mai renumiți oameni de cultură! Pe unii dintre ei i-a cunoscut și Alex.

Alina era sufletul organizării acestor reuniuni. Îi și plăcea să organizeze evenimente, avea un talent înnăscut pentru așa ceva.

La scurt timp Radu a murit. A avut un cancer de plămâni de care nu știuse nimic anterior! Fuma foarte mult!... Când a simțit primele simptome de boală, era deja prea târziu! În câteva săptămâni a și murit!...

Ea a suportat greu moartea soțului. S-a izolat de toți o perioadă, după care a trebuit să-și găsească o altă activitate, deoarece revista la care lucra practic dispăruse. Multe din publicațiile de dinainte de 1989 au intrat în dificultăți financiare după aceea.

Mira trăia o viață cu contraste extreme și de un dramatism aparte! Se născuse la țară, într-o familie foarte săracă. Avea cinci frați, iar părinții nu lucrau nicăieri!

După o perioadă în care a fost supusă la toate metodele prin care un bărbat încearcă să cucerească o femeie, s-a căsătorit până la urmă

cu Dorin. Acesta provenea dintr-una dintre cele mai bogate familii din București, dinainte de război.

Prima vizită a lui, împreună cu părinții săi, la țară, pentru a-i cunoaște pe ai ei și pentru a o cere oficial de soție, a reprezentat un șoc pentru el și mai ales pentru mama sa. Diferența de condiții de trai dintre ceea ce cunoștea el, ca urmaș a unor oameni foarte bogați, și ce a văzut acolo era uriașă. Aceasta însă nu a constituit un impediment în calea căsătoriei lor. Tatăl său a dobândit o mare apreciere pentru viitoarea sa noră, pentru felul în care ea a reușit să se realizeze ca om, trăind cu atâtea lipsuri. Își iubea nora ca pe propria fiică și până la moartea sa el nu a putut să doarmă noaptea dacă nu trecea seara pe la copii, să-și sărute nora și să-i ureze noapte bună.

Pentru ea, întemeierea unei familii a însemnat ceva foarte important. Aborda tot ce făcea în viață cu multă responsabilitate. Noua sa familie evolua frumos, dar familia părinților săi a luat o turnură extrem de tragică. I-au murit ambii părinți și toți frații în câțiva ani. Fiind singura supraviețuitoare, a trebuit să se ocupe singură de toate cele ce se fac la conducerea unor ființe pe ultimul lor drum. Intrase într-un dezechilibru psihic. Simțea că se

luptă cu un blestem. Avea însă o tărie remarcabilă de a înfrunta această viață plină de dificultăți.

După dispariția părinților și fraților s-a dedicat total noii sale familii și profesiei. Când îl cunoscuse pe Dorin, principalul cusur pe care i-l găsisese era acela că era prea bogat și că nu avea nicio problemă de niciun fel. Atât de mult se obișnuise cu dificultățile încât i se părea anormal ca cineva să nu le aibă!...

Au trăit foarte fericiți o perioadă, erau tineri, frumoși, nu le lipsea nimic pe lume. Au avut repede doi copii. Avea un soț ideal, care se dovedea a fi și un bun profesionist, și o carieră universitară de succes, construită pe muncă asiduă și corectitudine în tot ce făcea. Parcă venise și vremea ei, iar Dumnezeu o rasplătea pentru greutățile prin care trecuse. N-a fost însă să fie de lungă durată!...

Dorin ajunsese, din succes în succes, să fie director la un mare hotel din București. Avea în el gena succesului. Tot ce încerca îi ieșea foarte bine! El oricum făcuse parte din înalta societate bucureșteană de când se născuse! Chiar dacă comuniștii le luaseră foștilor oameni bogați dinainte de război tot ce aveau fizic, priceperea lor, relațiile, cultura nu au putut să le-o ia! Sunt anumite acumulări de generații, care nu pot fi luate de nicio

putere politică, oricât de insistentă și rău intenționată ar fi aceasta.

Un mare hotel din București de pe vremea comuniștilor era o cloacă de securiști și de oameni care trăiau la limita legii, care ar fi folosit orice mijloace să înlăture pe oricine le-ar fi periclitat interesele. El, poate și inspirându-se de la soția sa, care era un apostol al corectitudinii, a încercat să introducă ordinea acolo unde aceasta nu era de dorit. Aceasta a fost suficient pentru ca cei ce manipulau întreaga societate românească de atunci să-i vrea răul. I s-a înscenat ceva și l-au eliminat în cel mai brutal mod posibil, ajungând în închisoare. Acei neisprăviți chiar se bucurau că au eliminat un urmaș al burgheziei care ajunsese prea departe într-o epocă condusă de clasa muncitoare!...

Pentru Mira începea din nou coșmarul. În mintea ei revenea ideea că trăiește un blestem, că tot ce își apropie, tot ce îi este drag, nu rezistă, i se întâmplă ceva rău. Voia să moară, dar avea doi copii de crescut, cărora nici nu știa cum să le spună ce s-a întâmplat cu tatăl lor. Ce puteau înțelege niște copii de câțiva ani? Pentru o perioadă le-a spus că tatăl lor este în spital, ceea ce ulterior avea să devină o realitate.

După Revoluție și-a dovedit repede nevinovăția, dar cât a stat închis se îmbolnăvise foarte grav de o boală combinată inimă-plămâni, fără șanse de vindecare. Nu și-a mai revenit niciodată! A urmat tot timpul un tratament pentru a rămâne în viață, dar nu a mai fost niciodată apt pentru o viață normală.

Ei nu i-a mai rămas decât să se refugieze în munca profesională pe care o făcea cu o credință aproape religioasă. A jurat să facă tot ce este omeneste posibil pentru a avea grijă de Dorin pâna la sfârșitul zilelor și că nu îl va părăsi niciodată!...

Revoluția a constituit piatra de hotar a două lumi total diferite. Oameni de toate felurile, speriați, optimiști, pesimiști, corecți, incorecți, liniștiți, zgomotoși, intrau într-o experiență istorică pe care nu o trăise nimeni în istorie până atunci. Ei învățaseră la școală că socialismul este cea mai evoluată epocă din istorie, că toți, din toată lumea, vor ajunge cândva în această epocă și apoi împreună vom ajunge în comunism. Nimeni nu le spunea, poate că nimeni nu știa, că ar fi posibilă și o întoarcere la capitalism sau poate chiar mai înapoi!...

Se deschidea o nouă lume și pentru străini. Țări precum România deveneau un tărâm al făgăduinței pentru unii, un teren de experiențe pentru alții, dar oricum, ceva foarte interesant pentru toți.

Hans urma să vină pentru a iniția noi afaceri, dar și pentru a-și diversifica modul de petrecere a timpului liber.

Paul voia să caute modele noi de structuri de afaceri, mai aproape de idealurile sale, dar și modele noi de viață.

Dorin intra în noua epocă cu singura certitudine că Mira nu-l va părăsi niciodată iar aceasta își propunea să aibă grijă de soț și de copii indiferent ce se va întâmpla.

Alina voia să poată cultiva pentru posteritate memoria și realizările culturale ale lui Radu.

Alex avea mari oportunități de realizare profesională în noua situație, când era de așteptat că rinocerii fostei epoci se vor retrage singuri sau vor fi scoși cu forța. Dorina nu dorea decât să-și crească copilul, să aibă grijă de părinți, să-și controleze și să-și conducă din umbră soțul, pentru care intuia o carieră spectaculoasă. Zicala care-i plăcea era aceea că în spatele oricărui bărbat

puternic este o femeie puternică și ea se considera o astfel de femeie!

Toți sperau că va urma o perioadă mai bună decât ceea ce trăiseră până atunci! Era începutul unei noi epoci, care de regulă este însoțit de entuziasm!

Hans, deși nu intenționa să iasă din sfatul tatălui său privind respectarea liniei date de co-partenerului său mai în vârstă în mersul general al firmei, a inițiat totuși investiții în Germania de est, dar și în alte țări din fostul lagăr socialist, printre care și România. La noi venise prima dată la o vânătoare, unde Alina lucra pentru firma organizatoare pe partea de relații publice. Cu experiența sa de presă scrisă și televiziune, se descurca foarte bine în noua ocupație, care începuse să se dezvolte și în România. Ocupația de "reprezentant PR", care venea de la prescurtarea din limba engleză, "Public Relations", a înflăcărat imaginația multor fete frumoase care vedeau în aceasta o mare oportunitate profesională pentru interfața presă-mediul de afaceri.

Pentru el a fost o dragoste la prima vedere. Cum a vazut-o pe Alina, aceasta a devenit ținta vieții sale. Mai fusese însurat anterior, avea și copii, dar

din păcate o incompatibilitate totală cu prima soție l-a dus la divorț, unul rapid, prin înțelegere reciprocă. Când ajunsese prima dată în România era un burlac foarte vânat de femei, mai ales de cele care știau că este și foarte bogat. El nu avea însă ochi și urechi decât pentru una, care nu era deloc într-o dispoziție favorabilă începutului unei relații. Era încă foarte afectată de pierderea fostului soț. Lucra la publicarea memoriilor acestuia și la promovarea operei sale, parte din ele interzise în perioada comunismului. Tot prin acea perioadă, organiza acțiuni de marketing pentru diverse firme străine care doreau să intre pe piața din România. Astfel, a organizat și o prezentare a unei firme germane din domeniul electric. Conform procedurilor de organizare a unor astfel de acțiuni de marketing, se invitau toate persoanele reprezentative ale domeniului. A fost surprinsă când pe listele oficiale, pe care le obținuse de la minister, a văzut numele lui Alex. La rândul lui, acesta a fost surprins când a primit invitația de la ea!

Nu mai comunicaseră de mult. De la povestea cu "muștarul"! În afara informațiilor din presă despre Radu și obișnuitele condoleanțe la moartea acestuia, nu mai vorbiseră de mulți ani. A fost o revedere plăcută. Amândoi păreau că trăiesc

plăcerea reîntâlnirii. Și-au reamintit fel de fel de întâmplări, reluând după ani o relație caldă, dar nu fierbinte. Ea era tot timpul cu gândul la Radu, iar el nu putea să uite criza de gelozie a soției, care se mai repetase ulterior și pentru alte femei, fără nici un motiv real. Se întâlneau din când în când doar pentru câte o discuție la o cafea. Chiar și aceste întâlniri s-au întrerupt la un moment dat, când el a plecat pentru o jumătate de an în Italia.

Acolo s-a întâmplat ceva foarte important pentru el. A avut o viziune că mama sa va muri! Mama sa avea niște probleme de sănătate încă de la plecarea sa, dar acestea nu erau foarte grave. Această premoniție i-a creat însă o stare psihică specială. Era foarte apropiat sufletește de mama sa, dar în acel moment se afla, fizic, la o mare depărtare. Ca să se simtă aproape de ea a început să scrie despre ea. A scris despre toți din jurul ei, despre familia sa, despre rudele apropiate, astfel că în câteva luni a rezultat ceea ce va deveni mai târziu un roman, primul său roman.

La scurt timp după întoarcerea în țară mama sa a murit.

La întâlnirile lor, care s-au reluat, fiecare era afectat de pierderea unei persoane dragi, ea de

pierderea lui Radu iar el de pierderea mamei sale. Această situație a condus la o empatie reciprocă. Pe acest fond, s-a gândit să-i arate Alinei încercarea sa literară. Fiind un roman autobiografic, prezența sa era destul de vizibilă în roman. Ceva din ființa sa, care o iubea în secret pe Alina, l-a îndemnat ca să schimbe numele său real din roman și să-i dea numele de Radu eroului din roman, adică numele soțului ei pierdut. Probabil realismul și sensibilitatea scrierii, numele eroului, care-i amintea de Radu, a făcut-o să-i placă foarte mult și să-l încurajeze s-o publice. Au urmat întâlniri mai dese la care au lucrat împreună pe manuscris. I-a făcut mai multe corecturi de redactare, ajungând la un adevărat roman.

Nu era ceva ușor publicarea unei cărți în acea perioadă. Cartea era gata de publicare, dar mai trebuia să găsească o editură dornică să o publice.

Alex urma să plece într-o delegație de serviciu la Cluj-Napoca. Pentru a-și umple timpul pe drum a luat cu el manuscrisul. Mai putea face eventuale corecturi în momentele libere de pe drum sau din hotel.

De obicei, un roman are o mulțime de variante intermediare până când autorul ia greaua decizie

de a se stabili pe una și de a-i da drumul la tipar. Jocul de situații, intrigă, personaje, sunt într-o negociere continuă cu autorul ca să ocupe un loc cât mai bun în varianta finală.

Constatase încă de atunci că empatizează cu personajele, fiindu-i greu uneori să separe lumea reală de lumea virtuală a cărții.

La Cluj-Napoca a avut o discuție cu decanul facultății cu care avea o relație amicală. La un moment al adevărului, la un restaurant, după mai multe pahare de vin, i-a spus acestuia de noua sa inițiativă, cea din domeniul literar.

Decanul nu a reacționat negativ. Avea o editură care publica de regulă cărți tehnice, dar mai încerca din când în când și câte un roman sau volum de versuri. Scrisese și el un eseu!

I-a cerut manuscrisul să-l citească.

A doua zi, la micul dejun, decanul era nedormit. Citise toată noaptea.

- Măi, ești nebun? Ai creat ceva măreț! Nu credeam că poți avea așa talent!

- Chiar ți-a plăcut sau spui așa din complezență?

- Serios, mi-a plăcut. Dacă nu ai aranjat deja cu vreo editură, să știi că ți-o public eu!

- Nu, nu am ajuns să discut cu nici o editură. De fapt, eu mai am de lucru la această carte. Am publicat atâtea cărți tehnice, dar în literatură este altfel. Nu știu dacă mă înțelegi, dar când scrii o astfel de carte suferi. Suferi împreună cu personajele!

- Nu mai pierde timpul! Nu am citit în viața mea ceva mai emoționant despre mamă! Cartea este excepțională.

- Mă bucur că ți-a plăcut!

- Cred că asta o să rămână după tine! Face mai mult decât toate zecile de cărți tehnice pe care le-ai scris!

Când a venit la București s-a întâlnit cu Alina, să-i spună vestea bună. Mai avea și câteva capitole unde voia să introducă ceva nou, să mai facă niște modificări.

- M-a bucurat poziția prietenului meu de la Cluj-Napoca. Știam că are și el niște încercări literare, dar nu cunoșteam amănunte.

- Să știi că este bună cartea! Eu am făcut într-o perioadă și critică de carte la televiziune și am ceva experiență. Este ceva naiv, pur, de o mare sensibilitate, dar și de un crud realism!

- Să știi că eu nu știu nimic din teoria literară, curente etc.

- Este și bine că nu știi. Aceasta este treaba criticilor. Scriitorul vine cu creația, cu sensibilitatea lui. Ești un fel de Moromete. Asta îmi inspiră atmosfera cărții!

- Pentru rolul tău decisiv în apariția acestei cărți nu vrei să apari într-un fel în ea? Să devii unul din personaje?

- Nu pot să zic că nu mi-ar plăcea!?... M-ai luat prin surprindere. Mai bine nu! O să stârnesc iar o serie de discuții cu Dorina și nu vreau să-ți mai fac și alte probleme! Mulțumesc oricum că ai dat numele de Radu personajului principal. M-a emoționat foarte mult când am constatat. Când citeam manuscrisul nici nu mai știam când erai tu și când era Radu. Ai dat o mare lovitură sentimentală! Nu-ți ascund că asta m-a atins prima dată când am început să citesc.

- Este decizia ta! Mie îmi pare rău!

Între timp, apropierea lor mentală a devenit o apropiere fizică plăcută, caldă și apoi fierbinte. Trecuseră mai mult de zece ani de la întâmplarea cu muștarul. Și-au pus problema chiar să se căsătorească. Ea urma să-l îndepărteze definitiv pe Hans, iar el să divorțeze. Nu a fost așa de ușor, având în vedere că în tot acest timp, în paralel, celălalt intensifica presiunile de a o convinge să-i devină soție, făcând uz de toată potența sa economică.

Alina și Alex nu au avut tăria să-și ducă până la capăt gândirea!... Viața a fost mai puternică decât sentimentele, mai puternică decât visurile! După un timp ea a acceptat să se căsătorească cu pretendentul său străin și să plece din țară pentru o perioadă.

Ulterior, când s-au întâlnit la un târg la București, Alina i-a povestit despre noua sa viață. Căsătoria lor era aproape să nu se realizeze. Era puternic contestată de rudele lui. Era o familie din înalta societate franceză. Românii nu erau prea bine văzuți acolo. Faptele rele facute de unii români prin străinatate se rasfrângeau asupra tuturor. Aceasta era supărarea amândurora, dar avea și o supărare numai a ei, care era să conducă la nerealizarea căsătoriei. Au pus-o să semneze un

contract de căsătorie. Acolo acest fapt era unul curent, dar ea a văzut acest contract ca pe o dovadă de neîncredere în ea și nu a vrut să-l semneze, ceea ce însemna neînfruptarea căsătoriei. La insistențele lui, promițându-i că este doar de formă, că nu-l va înregistra niciodată, a cedat pâna la urmă. Simțea însă că pășise cu stângul în viața lor comună. Acest sentiment s-a stins însă cu timpul!

A urmat o perioadă frumoasă. Au călătorit prin întreaga lume, vara stăteau mult prin Spania, unde soțul avea o casă de vacanță. Era nevoită însă să meargă cu el și prin locuri cu minim de confort, prin Africa, prin Siberia, unde soțul său nu voia să scape niciuna din escapadele de vânatoare cu prietenii săi! Era un mare pasionat de astfel de evenimente!

Pentru ea, aceste evenimente nu erau deosebit de plăcute, în plus, mai erau și foarte costisitoare!

Alex mergea curent în străinătate cu probleme de afaceri. Într-una din aceste deplasări și-a aranjat programul în așa fel încât la întoarcerea de la un târg internațional să se întâlnească cu noua familie undeva în drumul lui. I-au organizat un program în care intra și o seară la un restaurant.

Au fost toți trei. După o halbă uriașă, așa era obiceiul acolo, Alina a renunțat. Așa se întâmpla în mod curent, la chefurile destul de dese, ea pleca, iar el rămânea până noaptea târziu cu prietenii. Hans era un campion recunoscut al restaurantelor, iar ei începuse să-i displace aceste practici. În seara aceea venise special pentru oaspetele lor.

Au rămas doar ei doi. Au avut o discuție ca între bărbați!

- În primul rând aș vrea să-ți mulțumesc pentru sprijinul pe care i-l dai Alinei în România. Este o situație dificilă acolo și este bine să ai pe cineva să te ajute!

- Nu este nicio problemă pentru mine. O fac din plăcere. Alina este o veche cunoștință. Când pot, o ajut cu cea mai mare plăcere! Și ea m-a ajutat de multe ori pe mine. Ajutorul este reciproc.

- Apropo, de când vă cunoașteți?

- Din studenție. Primul interviu mi l-a luat când eram student.

- Deci, o știi dinainte de căsătoria cu Radu?

- Da, cu mult înainte!

- Mă impresionează mult cultul pe care îl are ea pentru Radu, pentru memoria lui. Probabil era un om deosebit!...

- Da!... Era un superior prin cultura sa. Era un lider! În jurul lui, în casa lui, se adunau cele mai reprezentative figuri ale culturii românești din perioada comunistă. Nu a colaborat cu regimul. Era un opozant. A avut blocate câteva lucrări din acest motiv.

- Am constatat că ea are acces la cel mai înalt nivel politic în Rămânia! Am însoțit-o la întâlniri cu Președintele, cu Primul Ministru, cu Președintele Parlamentului! Am fost deosebit de onorat. Probabil aceste relații le-a cultivat dinainte de revoluție!

- Dai o așa de mare importanță unor asemenea contacte?

- Nu!... Dar este ceva simbolic care are importanța lui. De exemplu, prin reciprocitate, eu aici nu am putut să-i ofer ceva similar. Cu toată importanța familiei mele în Franța, eu nu am putut să-i ofer Alinei participarea la niște recepții la nivelul conducătorilor statului!

- Te deranjează aceasta?

- Personal mă deranjează, dar a fost totodată și un ajutor pentru mine în disputa cu părinții mei. Acesta a fost un argument pentru mine, că ea nu este oricine în România. Este o persoană din cea mai înaltă societate românească, și sunt mândru de aceasta!...

- Cu românii cum te înțelegi?

- În familia mea au fost în general păreri bune despre români. Diverși membri ai familiei părinților mei, prietenii acestora, au avut firme de construcții, firme de echipamente electrice, care au avut mulți muncitori din România. Muncitorii români sunt foarte apreciați în Franța! Ce a fost nou pentru mine au fost să-i cunosc pe românii din România! Datorită Alinei sunt pus în situația să-i cunosc pe mulți.

- Și,... sunt altfel decât românii din Franța?

- Da,... sunt mult diferiți! Sunt acasă la ei și consideră că bine este cum gândesc ei!...

Cei din Franța sunt nevoiți să se supună sistemului nostru, care este mult mai strict. Dar sunt foarte simpatici și foarte petrecăreți. Am un ușor sentiment că îi cam exploatează pe străini. Merg pe ideea că aceștia au bani și trebuiesc jumuliți!

- Aici este o problemă de sistem de referință. Românii cred că pentru același serviciu străinii trebuie să plătească prețul de la ei de acasă, iar străinii se așteaptă să plătească prețul din România.

- Atunci care mai este avantajul să vii în România?

- Prețurile mici reprezintă singurul motiv pentru care vin străinii în România?

- Ah, nu!... Eu am venit în România pentru vânătoare și pentru femei! O femeie ca Alina nu am găsit în țara mea. Nu în sensul bancurilor de la voi, ci în sensul pozitiv. Un lucru nou pentru mine au fost bancurile. La noi nu sunt bancuri!

- Care este sensul acelor bancuri la care te referi?

- Este un banc referitor la cei care se însoară cu femei din alte țări. Acesta spune că la tinerețe este bine să te însori cu o spaniolă pentru că este foarte focoasă, la vârsta mijlocie cu o franțuzoaică pentru cultura sa, iar la bătrânețe cu o româncă pentru că face niște parastase excepționale!...

- Ha, ha, ha!... I l-ai spus Alinei?

- Da!... De ce nu? Are un deosebit simț al umorului! Dar este și adevărat! Ea face niște parastasuri excepționale pentru Radu!

- Da, ai dreptate! Odată pe an, la comemorarea morții lui Radu, cei mai renumiți oameni de cultură români și nu numai, se întânlesc în amintirea lui. Este, pentru mulți, poate singura ocazie când se mai întâlnesc între ei, oameni care în mod normal nici nu se mai salută! Radu reușește să fie un bun mediator al culturii române chiar și după moartea sa!...

Nana era o femeie simplă de la țară, care venea destul de des pe la Alex cu diverse treburi ale ei, dar și pentru diverse activități casnice ale acestuia.

Era o enciclopedie a zicalelor de la țară, dar și a bunului simț al oamenilor simpli.

El și frații săi o cunoscuseră de mici copii, când venea destul de des pe la ei. O mai ajuta pe mama lor având grijă de ei. Pe cei mai mici îi și legăna spunând "nana, nana, nana,...", de unde i-a rămas și numele! Numai ei îi spuneau așa!

După moartea mamei sale, vedea în Nana o prelungire a celei dispărute. Având o copilărie nefericită, fiind mai tot timpul prin spitale, departe de mama sa, acesta a simțit mereu lipsa mamei. Ducea lipsa acelei cocoloșeli specifice mamelor de băieți!

Nana îi inspira așa ceva. Se comporta cu el precum altă dată o făcea mama sa. De câte ori ajungea acasă tensionat, o discuție cu Nana era cel mai bun calmant. Era calmantul viu al casei!

Mira începuse să-și găsească un nou echilibru, concentrându-se pe activitatea profesională, unde era foarte eficientă. Obținuse toate titlurile universitare posibile, lucra pe multe proiecte de cercetare. Își crease și o oarecare opoziție, mai ales datorită exigenței sale deosebite. Nu intrase în corul celor care-i treceau la examene pe studenți pe bandă rulantă. Intraseră în folclorul universității câteva cazuri când a lăsat repetent un fotbalist celebru sau când i-a dat nota cinci la examen băiatului rectorului, care avea până atunci numai note de zece! Inițiasse un proiect de construcție instituțională de mare amploare, înființarea unui institut româno-englez de studii postuniversitare

pentru managerii din economie. Proiectul s-a aprobat, iar ea, care avusese ideea și elaborase toată documentația, a devenit primul director al părții române. Aștepta decizia părții engleze pentru numirea directorului din partea lor și apoi noua instituție putea să înceapă să funcționeze.

Primul director numit de partea engleză a fost Paul. Venea în România cu speranța unor noi începuturi. Avea posibilitatea să găsească noi situații care s-ar fi putut potrivi cu modelul său de viață. Trăia o deziluzie în viața sa de familie. Satisfacția vieții personale evolua mult în afara standardelor modelului construit de el. Considera că Dumnezeu este nedrept cu oamenii, în sensul că după ce obține ce vrea de la ei, în sensul perpetuării speciei, îi părăsește, lăsându-i debusolați pe valurile unei vieți tumultuoase, dar lipsită de satisfacții sentimentale!

Nu-i plăceau jumătățile de măsură. Ar fi fost oricând dispus să renunțe la orice și să o ia de la capăt, dacă la finalul noului drum ar fi întrezărit un strop de fericire.

Nu era de acord cu opinia generală din societate, că după o anumită vârstă sentimentele oamenilor

nu mai contează. Era adeptul opiniei că oamenii mai în vârstă au șansele lor la viață, că ei trebuie să caute în continuare conjuncturi favorabile pentru o viață plină de satisfacții sentimentale și asta făcea de o bună perioadă de timp.

Venirea lui la București o începuse cu stângul. La aeroport a fost impresionat negativ de mulțimea de taximetriști care îl agresau nu numai psihic dar chiar și fizic. Ajunsese să fie bruscăt, pentru a-l face clientul lor!... Se întreba dacă autoritățile române știau că principalul drept al clientului este acela de a alege prestatorul unui serviciu?...

La hotel a avut, la început, o surpriză plăcută. Era un hotel nou, într-o zonă centrală, destul de aproape de Academia de Studii Economice, acolo unde urma să-și desfășoare cea mai mare parte a activității viitoare. A făcut un duș, a tras un pui de somn. Seara urma să ia masa cu cineva din partea română, instituția care organiza evenimentul pentru care venise.

Când se pregătea să plece la restaurant, a intrat în baie pentru toaleta obișnuită, și la închiderea ușii de la baie, prin interior, a ieșit clanța de la ușă, pe care a scăpat-o în vasul de la WC-ul plasat în

apropiere. Ușa de la baie a rămas blocată prin interior.

A încercat în toate felurile să iasă civilizat din penibila situație, dar nu a reușit. În baie nu era telefon, nu era buton de urgență. Până la urmă a trebuit să-și utilizeze mâna la căutarea clanței prin vasul destul de murdar, conform standardelor sale.

Reprezentantul părții române intrase în panică la recepția hotelului. Nu știa ce se întâmplă. Nu era obișnuit ca un englez să întârzie la întâlnire, mai ales că întâlnirea urma să aibă loc la hotelul unde locuia!

A doua zi evenimentele au decurs perfect!

La hotel nu a mai avut niciun fel de neajunsuri, micul dejun a fost destul de bun, deși incomparabil cu renumitul "english breakfast" cu care era obișnuit la el acasă. Logistica evenimentelor a funcționat de asemenea foarte bine și era în drum spre prima întâlnire programată.

Era într-o mașină care mergea spre Academia de Studii Economice, unde urma să aibă prima întâlnire cu partea română. Privea în gol pe geamul

mașinii, dar gândurile duse cu totul în altă parte nu îl împiedicau să nu observe multitudinea de fete frumoase care se perindau pe trotuar prin dreptul mașinii care, datorită aglomerației, mai mult stătea decât mergea. Se apropiase de Piața Romană, unde se afla ținta călătoriei sale.

Brusc, la intrarea în intersecția din Piața Romană, atenția i-a fost atrasă de sfera de piatră cocoțată pe turnul clădirii. Fetele frumoase continuau să defileze pe la geamul mașinii în care se afla. Probabil erau studente acolo. Acest gând l-a făcut mai optimist în privința activității pe care tocmai urma să o înceapă.

Îi plăceau femeile, dar și reciproca era adevărată, și ele îl plăceau pe el! Această plăcere însă nu o exterioriza, încât pentru ceilalți avea mai degrabă un comportament de homosexual. Îndeplinea criteriile de atractivitate masculină binecunoscute, adică era "puțin mai frumos ca dracul". Compensa prin capacitatea de a întreține o relație plăcută, o conversație inteligentă și prin corectitudinea față de prieteni, fie că aceștia erau bărbați sau femei. Reușea să fie prieten cu multe femei, fără ca prietenia lor să se termine neapărat în pat. Nu era un vânător de femei. Mai repede era un căutător pentru o anume femeie, care să

corespundă modelului său. Căuta de mult o astfel de femeie!

Mai târziu, la o discuție cu rectorul, nu a uitat să-l întrebe despre istoria ciudatei bile. Acesta i-a spus legenda.

Rectorul în funcție "se lăuda" că avusese grijă ca renumita bilă să-și păstreze locul chiar și în timpul unor reparații recente a acoperișului clădirii!

Legenda, nedreaptă și nefondată pentru absolvente, inventată de băieți, spune că acea bilă va cădea singură când va exista o singură absolventă virgină a ASE-ului!...

Nedreaptă din două puncte de vedere: în primul rând că făcea o generalizare care niciodată nu poate fi adevărată și în al doilea rând că "aprecierea" venea din partea unei minorități, atât numerice, cât și ca forță intelectuală, cea a băieților din ASE. La ASE nu au mers niciodată băieții premianți ai liceelor, ci premiantele, iar, ca număr, băieții au fost totdeauna în inferioritate!

O altă nedreptate, în același context, este și faptul că această universitate, populată în cea mai mare parte de femei, a fost condusă numai de rectori bărbați!... Dacă doamnele vor depăși

vreodată proverbiala aversiune interfeminină și se vor concentra spre o țintă, își vor impune un rector din rândul lor. Poate din acel moment și cursul legendelor se va schimba!...

Între timp, Paul a ajuns în impunătoarea aulă și în scurtă vreme reuniunea programată a început. Evenimentul era organizat de ASE și Universitatea din Constanța, din partea română, împreună cu o instituție din străinătate. Reuniunea se desfășura în limba engleză.

În prezidiu, alături de el, mai erau doi rectori, bărbați, și o doamnă superbă, care, bănuia el, era vreo englezoaică de la vreuna din reprezentanțele instituțiilor britanice din București.

Avea în jur de treizeci și cinci de ani, o coafură adecvată trăsăturilor feței și un zâmbet abia perceptibil. Când râdea, făcea o cută a buzei inferioare, ceea ce-i dădea un farmec ștregăresc aparte, semănând cumva cu Penelope Cruz, iar când era sobră îi ieșeau în evidență determinarea privirii și fruntea lată ale Angelinei Jolie! O bluză galbenă cu guler înalt completa o apariție majestuoasă, dar blândă în același timp. Mai văzuse multe femei frumoase, dar distante, cu o

emanație de răutate. Nu era cazul de data aceasta. Gândea că, în sfârșit, au trimis și englezii pe cineva de calitate într-o țară din estul Europei, precum România! Abia aștepta s-o audă vorbind. Aștepta să-i audă vocea. Paul avea o pornire de a caracteriza oamenii după voce.

Într-o engleză impecabilă, cu formă și fond, ea a avut o prestație mult peste ce era obișnuit să audă la asemenea întâlniri. Vocea plăcută, alegerea delicată a cuvintelor, completau plăcuta apariție a acelei distinse doamne.

Surpriza și mai plăcută a fost când a realizat că frumoasa și distinsa doamnă era tocmai reprezentanta părții române în activitatea comună care se inaugura și pentru care el venise în România. Perspectiva unei colaborări apropiate cu această minunată făptură îl umplea de entuziasm și deschidea o cale cu totul nouă vieții sale.

Toate formalitățile legale erau îndeplinite și urma ca directorii celor două părți să se întâlnească. Acela a fost momentul când Mira și Paul s-au întâlnit pentru prima dată.

Cum a cunoscut-o, Paul a realizat că viața lui s-a schimbat radical, că ceva esențial s-a întâmplat cu el. A fost momentul în care și-a dat seama că

speranțele sale profesionale, legate de venirea în România, pot fi însoțite și de o realizare neașteptată în plan sentimental.

Seara pregătită de partea română a fost pe măsura restului zilei. A fost o seară extraordinară și corespundea cu gândirea lui, cu modelul său, pentru care acceptase aventura venirii în România.

Au avut invitații la un spectacol de teatru, la Teatrul Național. Se juca piesa "Toujours l'amour", cu Dan Puric și Carmen Ungureanu. Alegerea a fost foarte potrivită, atât pentru calitatea în sine a spectacolului, dar și pentru că este ușor de înțeles pentru oricine. Este un spectacol de pantomimă, care nu necesită traducere. Era cea mai bună soluție pentru invitații străini.

Era o frumoasă poveste de dragoste jucată dumnezeiește de cei doi protagoniști. În timpul piesei, cei doi se ceartă și "Ea" iese din scenă și invită un bărbat din primul rând din sală ca răzbunare față de partenerul din piesă cu care tocmai se certase. Este un element de teatru interactiv care dă mult farmec acestei piese. Evident că acel anumit loc din primul rând avea o semnificație anume. Ocupantul lui trebuia să fie

neapărat un bărbat. Se obținea foarte greu o invitație pentru acel loc. Folosind o relație cu un prieten al lui Dan Puric, au reușit să obțină acel loc pentru Paul.

Cu Mira alături, de care era deja fascinat încă de la întâlnirea de dimineață și invitat pe scenă de Carmen Ungureanu, o actriță deosebit de frumoasă, la un spectacol de mare clasă la Teatrul Național din București, Paul simțea că zboară! Nu-și amintea ca orgoliul lui de bărbat să mai fi trăit atât de intens vreodată!

Seara s-a încheiat, ca într-un vis din alte epoci, printr-o masă, la un restaurant din apropierea Teatrului, unde cei doi protagoniști ai splendidei piese acceptaseră să participe. Același prieten comun organizase seara până la capăt.

În acea noapte, Paul a decis schimbarea totală a cursului vieții sale! A hotărât să divorțeze. Toate gândurile sale de viitor erau de acum legate numai de această ființă încântătoare. Fascinația zilei care tocmai se încheiase și plăcerea de a fi pentru totdeauna alături de ea, au contribuit la luarea acestei decizii. Pentru el căsătoria proprie ieșise de

mult din tiparele modelului său. A renunțat la familie fără prea multe resentimente.

Mira nu știa nimic de hotărârile sale. Avea cu el o colaborare foarte corectă și eficientă , dar nimic din comportamentul său nu lăsa să se întrevadă vreun mod de implicare sentimentală. După mulți ani, el i-a mărturisit sentimentele sale, ceea ce a surprins-o foarte mult.

Problemele familiale grave pe care le avea o făcuseră să renunțe total la tot ce era legat de sentimente. Devenise o persoană practic fără sentimente, ceea ce contraria pe foarte mulți, având în vedere vârsta și frumusețea sa deosebită. Foarte mulți bărbați ar fi făcut orice să aibă parte de o mică atenție din partea sa. Nu l-a încurajat pe niciunul. Nu l-a încurajat nici pe bietul Paul, dar a fost șocată de deciziile grave pe care acest om le luase pentru iubirea secretă pe care i-o purta.

A scris despre iubirea sa, a pictat, a făcut multe trimiteri la iubirile celebre, neezitând să se considere unul dintre fericiții îndrăgostiți ai omenirii.

După mult timp, multe speranțe, multe suferințe, ceea ce pentru Paul a însemnat o veșnicie, Mira a zis magicul "Da". A devenit femeia lui în cel mai deplin sens al cuvântului.

Trecuseră mai mult de zece ani de la îmbolnăvirea lui Dorin, timp în care nu mai cunoscuse ce este acela un bărbat. Au avut o relație îndelungată și caldă, de care nu știa absolut nimeni, nici în țară, nici la Londra. Era secretul lor, păstrat cu sfințenie. Paul ar fi făcut orice ca relația lor să devină oficială, în schimb ea și-a propus ca ei doi să fie singurii cunoscători ai acestui adevăr, indiferent ce s-ar întâmpla. Ea continua să aibă grijă de soțul său cu aceeași convingere ca înainte.

A desfășrat, în această perioadă, aceeași activitate deosebit de eficace la Londra și la Bruxelles, fără a renunța la activitățile din țară.

Dorin se obișnuise de mult cu situația lui tragică, din care era conștient că nu va mai ieși niciodată. Echilibrul său psihic, format mai ales din perioada când era sportiv de performanță, dar și obișnuința cu viața din înalta societate, îl făceau să găsească un mod de a-și petrece timpul și de a mai uita de greutățile inevitabile ale unui om bolnav

grav care-și va petrece toată viața în jurul casei. Avea dificultăți la mers, la respirat și o insuficiență cardiacă. O durere și mai mare însă i-o provoca gândul că alături de el își irosea viața o femeie remarcabilă precum Mira. Cea mai frumoasă și inteligentă femeie pe care avusese ocazia să o cunoască depunea niște eforturi deosebite pentru a întreține singură casa. Deseori, simțea la ea supărarea normală a unei femei care trăiește practic singură. Ea făcea eforturi mari să nu se simtă în familie stresul acestei situații, dar nu totdeauna era posibil. Sunt fapte mai presus de noi care nu pot fi ascunse. Avea și ea nevoie de ocrotire, de sprijinul cuiva.

El își omora timpul cu prietenii de bridge care îl vizitau destul de des. Aceștia erau o binecuvântare pentru el. Îl faceau să mai uite de viața dură pe care o trăia. Fiind un om rațional, de multe ori gândea că necazurile pe care le trăia pot fi o compensare a multiplelor satisfacții pe care le trăise în prima parte a vieții sale.

Mira îl trata ca pe un copil. De multe ori spunea că este al treilea copil al său. Voia să nu simtă nicio lipsă, să nu cumva să înțeleagă că i-ar reproșa ceva. Trecuseră deja mulți ani de când erau în

această situație și nu se întrezărea nicio schimbare, nici măcar într-un viitor mai îndepărtat!

Alex muncea foarte mult! Era eficace și eficient în același timp. Caracterizat cu un singur cuvânt, era competitiv! Era director general la institut, președinte sau vicepreședinte la mai multe patronate, asociații profesionale sau de afaceri. Devenise o persoană influentă în mediul de afaceri și în cel științific. Principiile managementului carierei și managementului schimbării, pe care le predă studenților, le aplica și la propria activitate. A acumulat mult când trebuia să acumuleze, până la treizeci și cinci de ani era un foarte bun specialist în aspectele fundamentale și practice ale domeniului în care activa și își dăduse doctoratul la vremea lui, când acesta putea efectiv să-l ajute, atât ca pregătire profesională cât și drept carte de vizită. Apoi, a intrat în managementul de firmă, după care a trecut la managementul unui domeniu de amploare națională, iar, în final, a ales să rămână la mediul universitar. De fiecare dată când a intrat într-un nou domeniu, a adus contribuții importante, care l-au propulsat todeauna spre poziții de decizie. Simțea totuși nevoia să facă o schimbare radicală, să se retragă din orice formă

de administrație. Obosise de atâta responsabilitate și activitate acaparatoare. Voia ceva care să-i lase mintea mai liberă. Administrația omoară inspirația, spunea de multe ori când încerca să-și justifice opțiunea!

După întâmplarea cu Alina, a început să activeze și în domeniul literar, devenind, fără să-și propună, și scriitor. Un mediu nou, fascinant, de care avea nevoie ca să schimbe rigiditatea a ceea ce făcuse până atunci.

Lansarea primei lui cărți a avut loc la Teatrul Național din București. Erau cumulate mai multe evenimente. Avea loc aniversarea a 50 de ani ai institutului, pe care el îl conducea de 15 ani. Pe lângă cele specifice unei aniversări, a fost și un spectacol. Pentru că avea mulți invitați străini, care nu cunoșteau limba română, a ales tot piesa "Toujours l'amour" a lui Dan Puric, care nu necesita traducere.

Tot atunci și tot acolo s-a lansat și Revista umoristică "Plai cu boi" a lui Mircea Dinescu, cei doi colaborând la organizarea evenimentelor. Cartea sa de debut a fost bine primită, nu atât ca o deosebită valoare literară, ci ca o surpriză venind

de la o personalitate extraliterară. Prima cronică îl declara ca pe un "Moromete al științei"!

„Autorul face parte dintre oamenii scrisului, fără a dori neaparat să se considere scriitor. Cartea sa se împarte în mod egal între jurnal, document, reportaj și gândire literară. Aceasta din urmă oferă o structură volumului, are funcție de liant între diferitele modalități narative pentru a alcătui întregul. Autorul nu are nevoie de ficțiune pentru a se reconstrui prin scris. Spiritul exact, de om de știință, cercetător avizat, profesor universitar și manager general al unui mare institut de cercetări, afla în propria substanță de viață materialul necesar susținerii epice. Și o face atent, echilibrat, aproape rece, fără efuziuni sentimentale sau lungi introspecții teoretice. Scrisul său este preocupat să cuprindă o viață trecută, în mijlocul căreia se află propria-i persoană, dar și un anumit mediu familial, parte a unui univers social complex. Având la temelie adevărul existenței, romanul se revendică speciei Bildungs Roman-ului, prin grija cu care urmărește devenirea personajului central. În jurul lui Alexandru și din amintirile sale se dezvoltă narațiunea încărcată de fapte adevărate, de la anii copilăriei pâna la ultima pagină. Pornit din lumea

satului, parcurge o copilărie deloc idealistă, dar fastă, până când un banal accident la o miuță în curtea școlii îl transferă pentru multă vreme în universul sanatorial. Capacitatea intelectuală a copilului, un fel de Moromete al științelor exacte, îl aduce însă mereu în frunte. Ascensiunea profesională, viața de familie, împlinirea ca om de știință, cu burse de studiu în țări ale Apusului, îi mulțumesc ființa, fără a-i face tangibilă fericirea. Finalul cărții îl găsește pe protagonist într-un moment de reflecție vecin cu pesimismul. Cum spunea Blaga, „o carte e o boală învinsă”, pare a acționa răsturnat în cazul eroului cărții, împlinirea de sine fiind pusă cu discreție în umbra mereu schimbătoare a timpului.”

Autorul cronicii era un apreciat critic, ceea ce a constituit o intrare cu dreptul în lumea scriitoricească. Ulterior, avea să mai scrie și alte volume, romane sau eseuri filozofice.

Pe lângă satisfacțiile profesionale, avea și multe satisfacții familiale. Băiatul său fusese un elev și un student eminent, cu studii de licență la Princeton și doctorat la Imperial College din Londra. Și-au

construit o casă nouă. Din punct de vedere sentimental, era însă în derivă.

Relația sa cu Dorina devenise mai mult formală! Soția nu reușea, nici după zeci de ani, să schimbe ordinea de prioritate de la familia părinților săi la familia sa. Nu reușea să devină eroul principal al vieții sale!... Gelozia exagerată a acesteia continua să creeze un plus de tensiune în familie.

Pentru Alex, căsătoria Alinei cu Hans reprezenta încă un sentiment de neîmplinire sufletească! Nici din punct de vedere social nu avea prea multe satisfacții. Deși era o persoană vânată pentru a participa la evenimente mondene, de cele mai multe ori le refuza, pentru că Dorina alegea să meargă, practic în toate sfârșiturile de săptămână, la țară, la părinții săi, în detrimentul altor posibile angajamente, și crea presiune și asupra celorlalți să facă la fel.

Cu toate funcțiile lui mărețe, în fiecare vineri și sâmbătă muncea în gospodăria de la țară, la socri, unde făcea, fără mofturi, toate treburile, cele mai de jos, specifice acolo. Lucra cot la cot cu țărani și se murdărea din cap până-n picioare! Există o artă și în a munci fără să te murdărești, pe care el însă nu o stăpânea! Seara, cădea mort de oboseală

și rezista cu greu la comentariile soacrei, care-l compara cu haidamacii din sat, față de care evident că era mai puțin eficient. Nu-l deranja ideea că era un agricultor mai puțin eficient, dar îl supăra rău de tot ideea de a fi comparat. Nu-și propusese să concureze cu nimeni acolo!... Făcea aceste eforturi doar pentru liniștea casei!

A fost salvat, într-un târziu, indirect de către soția sa, probabil fără să gândească la ceea ce avea să urmeze! Aceasta, la insistențele fiului lor, a luat un cățel, care la una dintre primele vizite la țară a și omorât un pui de găină. Acest fapt a fost ceva de neiertat pentru soacra sa, care le-a interzis să mai aducă acolo "monstrul de cățel". Între soacră și cățel, Alex a ales cățelul!...

De atunci, chinul deplasării la țară în fiecare weekend a luat sfârșit, însă situația din familie s-a înrăutățit și mai mult.

El devenise foarte atașat de Blacky, așa îl chema. Acesta ajunsese să fie cel mai apropiat suflet cu care comunica. Avea grijă de el, îl hrănea, îl ducea la doctori. Câinele însă îmbătrânea și el. Ei îmbătrânesc de șapte ori mai repede decât oamenii! Avea din ce în ce mai multe probleme de sănătate. La un moment dat a trebuit să fie operat.

L-a dus la doctor și a făcut greșeala să asiste la operație. Avea o tumoră canceroasă pe unul din șolduri. A trebuit să-l opereze. A fost o operație foarte grea și periculoasă având în vedere vârsta bietului animal. După operație, a fost inconștient până după miezul nopții. A stat tot timpul cu el. Și-a revenit greu, cândva în noapte, și, cu mare dificultate, a venit la el să-l lingă pe față. Aceasta era forma lui de supremă mulțumire!

Câinele s-a vindecat, dar, de stres, Alex a făcut peste câteva zile un atac de panică, cu paralizia temporară a întregului corp. După câteva săptămâni, a căzut de pe casă, unde se urcase să desfunde o scurgere. În urma căderii, s-a rănit grav la un picior. A făcut o contuzie generalizată la toată gamba stângă, dar fără fractură. L-a deranjat la mers câteva luni. Avea un sentiment straniu. Simțea ca și cum ceva rău îl urmărea permanent, că un pericol iminent îl pândește și nu știa ce să facă!

La scurt timp după căderea de pe casă, a sunat la o universitate, dintr-un alt oraș, unde avea o colaborare, dorind să anunțe că nu poate veni la un examen care era deja programat, din motive de sănătate. De obicei, îl suna pe decan, cu care avea o relație foarte amicală. Acesta era și el inventator și îl cunoscuse la un salon internațional de invenții.

Nu răspundea pe niciunul dintre telefoanele pe care le avea! L-a sunat atunci pe prodecan:

- Bună ziua, domnule prodecan. Știți ceva, ce este cu domnul decan? Nu răspunde pe niciunul din telefoane!

Cu o voce afectată, prodecanul, un băiat tânăr, foarte valoros, cu studii în SUA, i-a răspuns:

- Păi,... nu știți?

- Ce să știu?...

- A murit acum câteva zile. Abia l-am înmormântat! A făcut infarct acasă, în somn.

În același mod și în aceeași zi au murit și profesorul Panaitescu și doctorul Ignat, prietenii dânsului! Aici în oraș totul este privit ca un blestem!...

Decanul fusese un remarcabil specialist în industrie. Avea mai multe invenții proprii. Îl cunoscuse la Salonul de Invenții de la Zagreb. După activitatea industrială, acesta se orientase spre o carieră universitară, unde evoluase pe scara administrativă până la funcția de decan. Îi solicitase lui Alex să țină un curs la universitatea

sa, unde dorea să acrediteze o nouă disciplină pentru care nu avea profesori.

Din punct de vedere sentimental, viața decanului a fost însă un dezastru! Fusesse căsătorit de șase ori și a murit singur. Nu a avut niciun copil cu niciuna dintre fostele soții!

Aceste întâmplări l-au pus și mai tare pe gânduri! Cei trei morți fuseseră prietenii lui apropiați. Unul era liderul de sindicat al profesorilor din universitate, iar celălalt un renumit medic din localitate, ambii prieteni ai decanului.

Aceștia îl însoțeau la masă, la restaurant, aproape de fiecare dată când acesta se deplasa în localitatea respectivă, după cursuri sau după examene. Toți muriseră în aceeași zi în care el căzuse de pe casă!...

A văzut toate aceste întâmplări ca pe niște semne. Trebuia să țină cont de ele.

Intenționa să aibă o discuție cu Nana. De cele mai multe, ori se distra la sfaturile ei, dar în sinea lui căuta să țină cont de ele. Înțelepciunea ei avea ceva deosebit, parcă venea de undeva din vremuri

foarte îndepărtate! Nu trecea ușor peste învățămintele ei!

Se adunaseră cam multe întâmplări negative și simțea nevoia să ia o măsură radicală cu viața sa. Încă de la atacul de panică, doctorul i-a spus că aceasta a fost pe fond de stres extrem și ar fi bine să găsească o soluție de a trăi mai liniștit.

A decis să renunțe la toate funcțiile din administrație, păstrând doar cursurile de la universitate și activitatea pe un proiect la institut. Decizia venea să pună în aplicare anumite gânduri ale sale anterioare. Nu a luat această decizie cu prea mare rețineră. Începuse să simtă efectele pozitive ale acesteia. Devenise mai calm, era mai prezent în familie, studenții și doctoranzii săi au observat și ei o mai mare atenție din parte sa. Toate păreau că merg așa cum preconizase și începuse să se creadă că nu mai vor fi schimbări majore în viața sa până la momentul retragerii din activitate. Simțea o mare satisfacție constatând, retroactiv, că a atins mult mai multe ținte față de ce își propusese el în tinerețe. La un bilanț, pe care și-l făcea deseori în mintea sa, toate păreau bune, dar totuși avea un gen de nemulțumire difuză în tot ce trăia, în tot ce făcea!

Alex avusese până atunci o viață plină. Chiar exista pericolul unei ineficiente automulțumiri! Toată viața lui a avut dorința de a fi mai mult decât poziția pe care o ocupa, de a fi cu niște pași înaintea colegilor de generație. În perioada școlară și universitară, când a fost elev, era dintre aceia cu premii la olimpiadele școlare, încă din studenție publicase deja mai multe articole științifice și o carte. În perioada de formare ca specialist, când a fost cercetător, a fost dintre aceia care inventau, care avea brevete proprii, dintre care unele premiate la saloanele interne și internaționale. Când a intrat în managementul de instituții, era dintre cei care conduceau patronate, asociații profesionale, camere de comerț, iar când a ajuns la demnități de nivel național, era unul dintre puținii de la acest nivel implicați în domenii creatoare, în inovare, în literatură etc.

Pozițiile de conducere pe care le-a deținut au venit în mod natural prin evidența competențelor sale. Știa să folosească entropia sistemelor pe care le conducea, să folosească energia valurilor care l-au adus la putere, nu să se așeze împotriva acestora. Când simțea că aceasta nu mai este posibil, ori se retrăgea, ori nu mai solicita un nou

mandat. Prefera să nu-și sacrifice liniștea de dragul unor poziții administrative sau câștiguri materiale.

Majoritatea pozițiilor de conducere le-a părăsit din proprie inițiativă, lăsând în urmă situații funcționale, echilibrate și multe regrete ale foștilor subalterni. Unii din foștii subalterni i-au mărturisit ulterior că se simțeau foarte protejați în preajma lui. Dădea impresia unei siguranțe deosebite în tot ce făcea și rezolva probleme manageriale de mare dificultate, inspirând la cei din jur un sentiment de lejeritate. Parcă se juca! Dar era o joacă de oameni maturi, cu mize deosebit de importante, practică permanent cu zâmbetul pe buze. Aprecia mult existența unui sentiment de liniște în mediul în care își desfășura activitatea. Combinația de om de știință cu om de litere și om de afaceri îi oferea o poziție care, prin recunoaștere și credibilitate, îl făcea un foarte bun negociator și mediator.

Așa a procedat și în viața privată. A sacrificat multe pentru a-și păstra liniștea!

Ca negociator, este foarte important să fii recunoscut ca partener valid de partea cealaltă, să reprezinți cinstit și corect partea ta și, nu în ultimul rând, să fii foarte sincer. Le îndeplinea pe toate.

A negociat contracte colective de muncă la diferite instituții, la diverse ramuri de activitate la nivel național. A negociat ani de zile cu multe mii de salariați. Calitățile de negociator l-au făcut să aibă puține eșecuri. Se mai întâmplau însă și din acestea. La prima negociere la institut, la scurt timp după revoluție, a negociat cu peste 4000 de salariați, după care au urmat câteva sute de contestații, pe parcursul a aproape un an.

În perioada dintre negocieri și contestații, venise la el un salariat care nu se remarcase anterior decât prin scandalurile pe care le făcuse la multiplele locuri de muncă pe unde fusese:

- Domnule director, am o veste bună, și pentru dumneavoastră și pentru mine! Pentru dumneavoastră, că presupun că v-ați săturat de mine, la câte belele am făcut prin institut, iar pentru mine că am găsit o soluție mai bună, merg la un salariu mai mare.

- Să-ți dea Dumnezeu sănătate și noroc pe acolo pe unde vei merge! Mă bucur pentru dumneata! Mai pot să te ajut cu ceva?

- Da!... Pentru asta am și venit de fapt! La transfer îmi trebuie o recomandare de la fostul loc de muncă. Sunteți amabil să îmi dați o astfel de

recomandare? Este simplă, are un model tip și doar trebuiesc bifate pozițiile cu "X-uri".

- Știi ce te rog, dat fiind că sunt foarte ocupat, fă-ți singur recomandarea și vino cu ea la semnat!...

Atât a așteptat salariatul. A completat recomandarea punând "X" la poziția "excepțional" peste tot.

La ședința de contestații, la scurt timp după aceea, anexase la cerere recomandarea "excepțională" semnată chiar de director, care nu a putut să-i refuze cererea de mărire a salariului negociat. Fusesse păcălit!...

Mult timp, astfel de recomandări au fost întocmite formal și rezultatul lor s-a văzut!...

Ca mediator, a beneficiat de credibilitatea sa în diverse medii de activitate. Astfel, a mediat disputele dintre investitorii din domeniul parcurilor eoliene și primari, reprezentanți ai Ministerului Mediului și Operatorului de transport și sistem, pentru diverse avize și autorizații. A mediat cu succes disputa dintre cele două Camere de Comerț

din localitate, în urma căreia trebuia să rămână doar una, conform legii, convingându-le să se unească și a reușit în final fuziunea lor. Uneori se și distra cu capacitatea lui de mediere!

Era în tren. Venea de la Varșovia. Acolo, deși avea bilet la vagonul de dormit clasa I, care presupunea doar două paturi, a constatat că însoțitorul de vagon mai introdusese în plus o persoană. Intrusul era un bătrân țigan care venea tocmai din Suedia.

Deși la început au fost indispuși de prezența unei a treia persoane, Alex și un student din Lituania, celălalt ocupant de drept al compartimentului, au intrat într-o discuție interesantă cu neașteptatul lor coleg de călătorie, mai ales după câteva pahare de vișinată suedeză.

Le-a povestit istoria plecării lui din țară și situația pe care o avea în Suedia. Avea 5 copii născuți în România și 7 născuți în Suedia. Aceștia din urmă erau frunțași la școală, nu creau niciun fel de probleme, în schimb frații lor mai mari nu puteau deloc să se lase de proastele obiceiuri deprinse înainte de plecarea din țară. Furau și cerșeau, ceea ce, conform legii de acolo, însemna expulzarea. Bătrânul venea în țară să înceapă o

repetată acțiune, la limita legii, de a readuce în țara adoptivă pe doi dintre fiii lui delincvenți.

Ajunseseră la granița între Slovacia și Ungaria. Vameșului ungur îi cășunase pe bietul bătrân și voia cu orice preț să-l dea jos din tren. Observase că țiganul avea pașaport suedez.

În medierea sa între țigan și vameșul ungur, s-a folosit de informațiile pe care le avea privind protecția oferită de statul suedez cetățenilor săi în astfel de situații. A reușit să-l mai potolească astfel pe vameș și să-l salveze pe țigan.

La coborârea din tren, la Arad, acesta i-a spus:

- Mulțumesc mult, tată!... Dacă mă dădea jos din tren aveam multe de pierdut. Îmi lua banii pe care-i aveam la mine.

- Nu e nevoie să-mi mulțumești, tataie! Sănătate!

- Vezi, fii mai atent când mai mergi cu trenul!... Am văzut, când ai mers la toaletă, că ai lăsat haina cu portofelul în compartiment! Fii mai atent, tată! Sunt fel de fel de oameni prin tren și nu toți sunt ca mine.

Însă negocierile și medierile cele mai dificile pe care Alex le-a avut au fost cele cu femei, sau între femei. Femeile cedează cel mai greu la punctele lor de vedere în interesul unui bine general, atât în cazul problemelor profesionale, cât și în cazul problemelor personale. Alex își propusese o țintă greu de atins. Unii poate nici nu și-au imaginat o asemenea țintă! Ar fi dorit ca toate femeile din viața lui, personală și profesională, să coopereze între ele, să fie ca niște surori. Îl deranja vizibil slalomul pe care uneori trebuia să-l facă printre ele pentru a menaja orgoliul unora când, din diverse motive, trebuia să dea mai multă atenție vreuneia dintre ele. El a fost totdeauna îndrăgostit de câte o femeie, chiar dacă ea a știut sau nu, chiar dacă aceasta a acceptat sau nu. De obicei, ele alergau după el. Avea el ceva ce le atrăgea, fără ca să facă ceva anume în acest sens.

Doar în cazul primei iubiri, din perioada liceului, și cu Alina, situația a fost inversă. După acestea a alergat el!...

Pe prima a scăpat-o, datorită unei conjuncturi imposibile. Era chiar să se sinucidă de supărare. Cu toată aprecierea din partea femeilor, a debutat totuși cu mare greutate în relațiile cu acestea, pentru că în realitate era un mare timid! Cele care

au avut succes în relația cu el au fost cele care au preluat ele inițiativa.

Femeile din viața lui au fost mereu un subiect de gândire și de meditație. Eficiența sau ineficiența din alte domenii de activitate depindeau de echilibrul relației cu cea pe care o iubea în acel moment. După căsătorie, în cea mai mare perioadă de timp, acest rol de suport sentimental i-a fost oferit de soție. La ea se întorcea întodeauna!...

Nana l-a ghicit că este ceva în neregulă cu el. Într-o seară, găsindu-l singur la televizor, cu mintea pierdută, fără să știe la ce se uită, l-a provocat la o discuție. Și el căuta de ceva timp să aibă o discuție cu ea.

- Ce faci, maică? Ești supărat? Să nu-mi spui că nu, că nu o să te cred! Tu ești cel mai dăștept băiat pe care l-a dat valea asta a noastră, toți ăia de pe la noi spun așa, toți te întreabă, toți te caută, dar, în loc să fii vesel, ești mereu trist și supărat! Văd eu pe fața ta! Pe mine nu mă păcălește nimeni!...

- Nu sunt supărat, Nană! Sunt doar obosit! Sunt multe treburi pe care le fac și eu, dar nu pot să le

fac chiar pe toate! Oamenii te caută numai când au nevoie de tine! Când nu mai poți sa-i ajuți, nici nu te mai salută! Important, pentru mine, este să fiu eu mulțumit, să știua că fac numai ce trebuie, ce este bine!

- Așa este, dar acum cred că ești nemulțumit de ceva, după cum te văd eu! Ascultă-mă pe mine, maică, pentru că sunt femeie bătrână. Toate pleacă de la femei! Când este bolnav, omu' se face bine cu o femeie, dar și când este bine totul se strică tot de la o femeie! Dacă te simți rău, găsește și tu o femeie! Nu este nicio pagubă că ești însurat, Dumnezeu iartă, dacă îți face bine! Dumnezeu nu vrea omul să o ia razna pentru că nu are femeia potrivită și nici ca o femeie să înnebunească din lipsă de bărbat! Și la femeie, și la bărbat, se vede pe fața lor când nu le sunt toate oile acasă. Adică se vede când nu au tot ce le trebuie, înțelegi tu ce vreau să zic. Se vede cum se usucă pe picioare de dor!

- Dar de unde să iau eu femeia aia minunată, Nană?

- Care este să fie a ta, vine și de la curu' Pământului, maică. Maică-ta, când trăia, nu ți-a spus asta?

Dominoul iubirii

- Și cum este când te strică o femeie?

- Când vrei prea tare pe una care nu este să fie a ta! Te urmărește durerea și după moarte, maică!

- Dar, Nană, cum a fost viața ta, că văd că prea le știi pe toate?

- Eu am greșit maică, cum greșesc toate femeile! Noi prea le vrem pe toate odată! Am avut un bărbat pâinea lui Dumnezeu! Făcea de toate, se pricepea la toate și mă și iubea ca pe ochii din cap!

- Și ce s-a întâmplat cu el?...

- L-am bătut la cap într-o zi, când era cam sărbătoare, să meargă în pădure să ia niște lemne, să termine un prăpădit de gard. A avut un accident în pădure și mort a fost! N-o să-mi iert toată viața mea!...

- Și nu te-ai mai măritat? Erai încă tânără, frumoasă!

- Doamne, ferește! Nici prin cap nu mi-a trecut!...

- Dar dacă un bărbat făcea o pasiune pentru tine? Erai încă tânără! Se îndrăgostea de tine, foarte tare, așa hodoronc-tronc, cum spuneți voi pe la

țară! Nu este păcat să omori viitorul unui om pentru că tu gândești numai la trecut?...

- Nu este păcat măică, dacă i-o spui de la început! Fiecare este stăpân pe viața lui! Păcat este dacă îl amăgești pe om, dacă îl încurajezi și pe urmă îl refuzi.

Toate aceste gânduri, rămase din discuția cu Nana, i-au trecut prin cap, într-o fracțiune de secundă, când a văzut-o pentru prima dată pe Mira. I-a fulgerat creierul! Participa la o lansare de proiect la Universitate. Primul gând care i-a venit în minte a fost acela referitor la "curu' Pământului"!

Rezultatele profesionale ale ei deveneau tot mai importante. În țară conducea Institutul Româno-Englez, la a cărui înființare contribuisese din plin, în străinătate fusese numită director al unui puternic organism internațional, ulterior a fost numită ambasador al acestuia la Uniunea Europeană. Avea și o firmă de consultanță internațională. Devenise o mare personalitate la nivel global, dar continua să își țină cu multă conștiinciozitate și cursurile din țară.

Deși umbla des prin străinătate, acasă toate erau la locul lor. Copiii aveau familiile și afacerile lor, iar lui Dorin nu îi lipsea niciodată nimic. Când pleca "în lumea largă", îl suna, cum ajungea la destinație și îi spunea doar "Mița e la Montreal", sau "Mița este la Hanoi", sau câte alte sute de destinații s-au adunat în cei aproape douăzeci de ani de când ducea o astfel de viață. Parafratau din renumita schiță a lui Caragiale. Pentru Dorin, aceste scurte informații erau suficiente. Însemna că ea este bine și altceva nu mai conta.

Alex nu o cunoscuse până atunci, deși părea că o mai văzuse undeva, cândva, dar nu își amintea unde! La prima vedere avusese impresia că nu este româncă! Probabil, pentru el, era acea imagine pe care ne-o facem fiecare dintre noi despre persoana care considerăm că ne lipsește! Era ceea ce imaginația sa crease, parcă o avusese din naștere în codul său genetic!

Își amintea cum prin vis putea să zboare și, uneori, în zbor, urmărea o nălucă având profilul ei difuz, într-un joc de culori care se propaga în neant. Se trezea supărat că nu o putea ajunge să o vadă

mai bine, mai de aproape. Acum, viața îi scotea în cale persoana care semăna cu aceea din visurile sale, care întruchipa năzuințele lui de o viață în plan sentimental.

Iar trebuia să o caute pe Nana, să o întrebe ce semnificație au aceste visuri!

La evenimentul de lansare a acelui proiect european, al cărui director era, Mira s-a comportat foarte rece și distant față de auditoriu. Acesta era format din profesori universitari, conducători de doctorat și din doctoranzi. Bărbații din sală o sorbeau din priviri. Era frumoasă, distinsă, avea o alură majestuoasă! Era îmbrăcată foarte elegant, dar în același timp simplu. Tot ce spunea inspira inteligență, coerență, dar și distanță, răceală administrativă. A lăsat totuși o punte de legătură cu cei din sală, anunțând că în proiect este prevăzută și elaborarea unui curs de teoria cunoașterii, care urma să fie publicat și pe care și-ar dori să-l facă în colaborare. Urma să trimită un mesaj tuturor conducătorilor de doctorat, cu un cuprins de principiu, la care să se adauge ulterior contribuțiile celor ce se ofereau să colaboreze.

Nu s-a oferit decât Alex, care vedea în aceasta posibilitatea apropierii de ea, posibilitatea lucrului împreună, ceea ce era pentru el ceva de vis.

După discutarea cuprinsului cursului ce urma să fie elaborat, ea i-a propus să țină împreună și predarea acestui curs. O idee nouă, un curs cu doi profesori, care desfășurau o discuție pe tema dată în fața studenților, doctoranzilor.

De când au început elaborarea cursului, ulterior, la predarea în comun a acestuia, au fost mai mult împreună, venind fiecare din diverse locuri pe unde mai aveau și alte activități. De fiecare dată, ea îl aștepta cu două banane pe care le mâncau împreună! Aceasta îl ducea cu mintea la primii ani de școală, când făcea același lucru cu colega sa de bancă.

Aceste activități i-au apropiat foarte mult, ca pe doi colegi de școală care și-au descoperit niște jucării comune!

Proiectul presupunea organizarea unor evenimente și în alte localități, în alte universități, ceea ce le-a oferit ocazia să plece împreună în diverse deplasări. Astfel, au fost împreună la Sibiu, unde au organizat împreună o Școală de vară. A fost o ocazie excelentă de a se cunoaște mai bine!

Într-o după amiază, după prelegeri, au făcut o plimbare într-un parc situat în apropierea universității. Ea coborâse înaintea lui și îl aștepta nerăbdătoare și un pic agitată, la ieșirea din hotel. Când l-a văzut, a făcut un gest de "Slavă Domnului", spre surprinderea lui. Nu știa ce se întâmplă! El coborâse cu câteva minute înaintea orei fixate!

- Am întârziat, încercă el să se scuze?

- Nu, am coborât eu mai devreme. În sfârșit, bine că ați venit! M-ați salvat.

- Dar ce s-a întâmplat?

- Oh! Să nu dramatizăm! Nimic important!

Au plecat către parc. După un moment de liniște, a început ea.

- Ieri, la masa de prânz, am făcut niște fotografii cu mai mulți doctoranzi. Este bine să rămână amintiri de la asemenea evenimente! Doar că unul din ei mi-a spus azi dimineață că a făcut fotografia și o să o pună în camera lui, alături de icoană!... Acum, acel doctorand mă aștepta jos și insista să merg cu el la plimbare!... Nu-mi plac comportamentele extreme! Îmi este frică de

maniaci! Am mai cunoscut cazuri în viața mea și nu-mi plac. Unii s-au despartit, și-au abandonat familiile din cauza mea și asta nu-mi place! Mă feresc. Uneori este o pacoste și să arăți bine, deși nu ai nici un merit! Așa te-a lăsat Dumnezeu!...

- Sper că dumneavoastră nu sunteți așa! Păreți un om bun, calm, de încredere! Deasemenea, sper să nu vă îndrăgostiți de mine și să deveniți ca toți ceilalți, pe care nu mai știu cum să-i ocolesc! Dacă vom ajunge într-o asemenea situație nu vom mai putea lucra împreună! Până acum am lucrat foarte bine și aș dori să avem o colaborare îndelungată! Dacă constat că se va întâmpla așa, atunci nu vom mai comunica deloc. Am familia mea, aveți familia dumneavoastră! În cultura noastră, de oameni de la țară, căsătoria este până ce moartea ne va despărți!

L-au trecut fiorii! El se îndrăgostise nebunește de ea de cum a văzut-o. La vârsta lui, încerca să nu se comporte ca un licean. A mai așteptat un pic să-și revină și a îngânat ceva.

- A,... nu,... sunt om în toată firea!... Sunt vaccinat la așa ceva.

Au continuat să meargă pe o stradă care ducea spre parc. Ea vorbea ușor distrată, el era gânditor.

La un moment dat, ea s-a aplecat să ia ceva de jos. Era un șurub cam ruginit!

- Ce faceți cu el?, a găsit el imediat motivul să iasă din perplexitatea anterioară.

- Îmi trebuie acasă. Totdeauna am nevoie când repar câte ceva. Când văd fel de fel de piese pe jos, le adun, răspunse ea foarte natural, fără niciun fel de prefăcătorie.

- Păi, dumneavoastră reparați pe acasă, întrebă Alex de-a dreptul contrariat!

- Da,... eu repar, și la țară, și la București, dar mai ales în străinătate, unde reparațiile sunt foarte scumpe!...

Pentru un timp au mers iar în liniște, după care ea a început să-și povestească calm și impersonal viața, de parcă ar fi vorbit despre altcineva!...

După presiunea multor pretendenți care doreau să se căsătorească cu ea, în final a ales pe unul dintre ei și s-a căsătorit. Era vorba de Dorin! Au realizat repede tot ce trebuie unei noi familii, au avut și doi copii. După o perioadă plăcută și plină de împliniri, a urmat partea urâtă a vieții! Soțului,

care fusese directorul unei instituții socialiste, i s-a făcut o înscenare, în urma căreia a fost condamnat la închisoare, unde, datorită condițiilor grele, s-a îmbolnăvit foarte grav. A fost eliberat la Revoluție, dar boala nu a trecut! Este în continuare grav bolnav, după zeci de ani negăsindu-se un tratament eficient. În acest timp, a fost și tată și mamă pentru copii, pe care a reușit să-i pună pe făgașul lor, fiind acum oameni la casele lor.

Au ocolit de mai multe ori parcul, alternând discuția cu mersul în liniște. Ar fi putut vorbi o viață și tot nu ar fi terminat ce aveau să-și spună!

În contextul de apropiere sufletească creat între ei pe parcursul acelei discuții, au început ca pe "dumneavoastră" să-l înlocuiască treptat cu "tu". Într-un final, a avut o tresărire, concluzionând:

- Doamne, dar de ce îți spun eu ție acestea?... Aceste lucruri nu le mai știi decât soțul și copiii mei!... A continuat:

- Domnule profesor, să nu invidiezi niciodată pe nimeni, că nu știi ce viață are!... Nu vă luați prea mult după aparențe, ca să nu aveți surprize neplăcute!... Nimeni nu este ce pare a fi!...

S-au întors în liniște la hotel și apoi au plecat spre București.

Atunci a erupt vulcanul iubirii lor, a cărui lavă i-a acoperit de tot, i-a separat de restul lumii și avea să le schimbe total viețile!

Nu i-a spus însă nimic despre Paul! Pe parcursul lungii discuții din parc îi spusese că printre problemele cu fel de fel de nebuni, admiratori maniaci ai săi, era și unul care și-a părăsit de vreo douăzeci de ani familia pentru ea, fără ca ea să-l încurajeze în nici un fel!...

Era în al nouălea cer, datorită încrederii pe care i-a arătat-o! Nu-i venea să creadă că acea femeie extraordinară, această superfemeie, îi povestea atâtea despre viața ei.

Mira însă îl tot atenționa să nu se îndrăgostească de ea! Pașii ei erau însă tocmai contrari acestor îndemnuri la precauție.

Când s-au întors de la Sibiu, își uitase puloverul în mașina lui!...

Când a sunat-o să-i spună, l-a invitat acasă la ea, la o cafea, văzând în aceasta și o ocazie de a

finaliza cuprinsul cărții comune la care începuseră să lucreze.

Locuia într-un apartament nou, luxos, într-un cartier central al orașului. I-a prezentat colecția sa de cărți vechi. Avea unele exemplare foarte valoroase. Dintre fotografii, la loc de cinste stătea una cu președintele Comisiei Europene, la recepția oficială a documentelor în calitate sa de ambasador la Uniunea Europeană din partea acelui organism internațional la care lucrase un timp.

A făcut cafelele, după care a urmat o lungă discuție, în continuarea celei din parcul de la Sibiu.

- De mult nu am mai avut o discuție atât de plăcută și deschisă ca aceea de la Sibiu. Simțeam și eu nevoia de a discuta cu cineva! Merg prin multe țări, prin multe instituții, unde timpul trece repede, rezultatele profesionale sunt importante, dar vine un moment când constăți că de fapt ești singur!...

- Ce vrei să spui? Eu cred că tu nu poți fi niciodată singură! Totdeauna este coadă la a vorbi ceva cu tine!

- Tocmai asta este!... Aceasta este măsura singurătății mele. După ce îi rezolv pe toți de la coada de care spui, vin acasă și vorbesc singură! Astăzi sunt mijloace moderne care te pot face să nu fii singur chiar și de la mii de kilometri distanță. Dar trebuie să fie cineva la celălalt capăt al firului! Cineva cu care să ai același limbaj, cineva care să te înțeleagă!... Cineva cu care să poți discuta mai mult decât "Mița e la Londra"!...

A făcut o pauză, în care i-a prezentat colecția de cești de cafea. Erau multe tipuri de cești, foarte frumoase. Majoritatea provenea din colecții autohtone. Deși călătorea foarte mult, considera că cele mai frumoase obiecte ceramice le găsea în țară.

A revenit la discuție:

- Vezi cum suntem noi făcuți. Toți cei care mi-au văzut aceste colecții de cărți vechi, de cești de cafea, cred că cine știe câți bani am dat pe ele, având în vedere că știu că plec mult prin străinătate, că sunt o persoană cu ceva posibilități materiale. Nimic adevărat! Eu le-am luat cu prețuri foarte mici, dar am umblat mult după ele, le-am ales după o gândire a mea. Nu am făcut un scop în sine. O fac de plăcere.

- Lasă, că au devenit o valoare acum! Cred că dacă le-ai vinde ai obține un preț mare pe ele! Le-a crescut valoarea numai pentru că sunt ale tale, s-au îmbibat de personalitatea ta!

- Nu deveni lingușitor, că riști să intri și tu la capitolul "Alții" și nu o să-ți placă! Glumesc, a schimbat ea tonul discuției, văzând că el se întristase. Fără să recunoască, remarca lui îi făcuse plăcere!

Cele aflate de la ea îi creaseră acesteia o aură de Maica Domnului! Începuse să o divinizeze. Trăia cu senzația că erau doar ei doi pe lume. Pe el nu îl mai interesa de nimeni și de nimic în afară de Mira.

Avea despre ea viziunea unei persoane care se sustrage vieții. Fusese atât de lovită de neplăcerile vieții încât căuta să stea deoparte de teama unor posibile necazuri viitoare. El însă o invita mereu la viață.

În această perioadă Alex era într-o stare de creativitate maximă! Inventă, scria cărți tehnice, romane, eseuri, ajunsese să scrie și poezii!...

La o reuniune din acea perioadă, la un interviu, a fost întrebat cum poate să scrie și brevete de invenție și romane și poezii în același timp? Este adevărat că toate sunt creații, dar sunt totuși foarte diferite, la care el a răspuns:

- Este foarte greu și de făcut și de explicat. Ceea ce este simplu și clar definit este de unde vin sursele de inspirație. Sunt foarte atent la tot ce este și tot ce se întâmplă în jurul meu. Observ ce nu fac ceilalți oameni și mă apuc să fac eu, așa ies brevetele, observ ce fac ceilalți oameni și mă apuc să scriu despre ei, și așa ies romanele. Cu poeziile este mult mai greu și mai complicat!... Pentru a scrie poezii, trebuie să înveți să suferi. Să suferi pentru ce nu poți să faci, pentru ce nu poți să ai, pentru ce nu poți să fii. Când este suferința mai mare, fie și la miezul nopții, cauți ceva de scris și scrii ce gândești. Așa iese, dacă ești norocos, dacă ești sensibil, dacă te-a ales Dumnezeu, o poezie. Cu rimă sau fără rimă. Dacă nu ești norocos și sensibil, iese o frustrare.

Fiecare întâlnire sau discuție între ei îl inspira și mai scria încă o poezie. Ea a intrat în jocul lui, dar din când în când îl mai atenționa să nu se înflăcăreze prea tare, că ea are o viață foarte complicată și nu vrea să-l facă să trăiască ulterior

mari dezamăgiri. El parcă nici nu auzea, iar ea intra și mai tare în jocul său pasional. La un moment dat, în contextul teoriei cunoașterii, domeniul pe care-l predau împreună, în dialog, și în care lucrau o carte, el a deschis o discuție despre iubire:

- Știai că Nae Ionescu, idolul meu în logică și teoria cunoașterii, s-a ocupat și de tratarea filozofică a iubirii! Am citit recent că și-a inaugurat cursul de Logică și Teoria cunoașterii, la Universitatea din București, în 1919, cu tema "Funcțiunea epistemologică a iubirii"!...

- Interesant!... Și ce anume ar putea filozofa cineva pe tema iubirii!... Iubirea este sau nu este!... În rest este prietenie!... Totdeauna am pus mai mare preț pe prietenie decât pe iubire!... Prietenia reprezintă continuitatea pe când iubirea este exact opusul acesteia!...

- Păi vezi că este de discutat filozofic despre iubire? Tocmai ai început!...

- Da,... dar asta este tot, în rest te las pe tine! Tu mai știi și altceva?

- Oh!... Multe mai sunt de spus! De exemplu, o similitudine a iubirii cu logica! Este cunoscută noțiunea de "iubire platonică", care vine de la

Platon, în care de fapt tu te iubești pe tine însuși!... A mai introdus Nietzsche, marele filozof german, pe cea de "iubire pitagoreică", de la triunghi și celebrul matematician al acestuia, Pitagora. De fapt el descrie astfel celebra sa iubire în trei, el, iubita și prietenul său! Prin similitudine putem inventa și noi doi termeni, acela de "iubire aristotelică", în doi, de la Aristotel, creatorul logicii binare și de ce nu pe cel de "iubire ptolemeică", adică iubire în patru, de la Ptolemeu, celebrul matematician al patruleterului!...

- M-ai lămurit!... Cred că în curând o să inventezi și în domeniul iubirii! Ești genial!...

După încă un curs, la Pitești, când s-au întors acasă, și-a uitat fularul în mașina lui!...

A urmat o nouă invitație la ea acasă. De această dată, i-a pregătit ceva de mâncare, pentru că el pleca de acolo direct într-o altă deplasare în afara orașului.

I-a prezentat colecția sa de obiecte de îmbrăcăminte și de încălțăminte. Avea o mulțime! Devenise o persoană foarte elegantă. Era foarte atentă cu prezența sa publică. Nu apărea niciodată îmbrăcată la fel în două zile consecutive. Remarcase și el acest lucru înainte să-i spună ea.

Surpriza lui a fost când a aflat că acele splendide rochii, fuste, bluze și le realiza singură!... Stăteau pe ea dumnezeiește!... Era cazul ideal de haine frumoase, care se potriveau perfect pe o femeie frumoasă!... Există și haine frumoase care pe anumite femei stau ca pe gard!...

Învățase croitoria de mică, acasă și la școala din localitatea natală. Se perfecționase

ulterior singură, cu diverse ocazii.

Momentul de emoție maximă a fost însă după o vizită la casa ei de la țară, numai ei doi!

Era prin preajma sărbătorilor de iarnă. După o activitate comună la Universitate, până la întoarcerea șoferului, care se dusesse la serbarea de Moș Crăciun a copilului său, Mira l-a invitat pe Alex la casa ei de la țară, la locul său natal care se afla în apropierea orașului.

I-a prezentat casa veche, unde într-o singură încăpere au trăit o bună perioadă de timp opt persoane! Era vorba de părinți și cei șase copii. Era casa în care o parte din familie mai locuia și când a venit Dorin cu părinții săi să o ceară de soție.

Au mers prin curtea plină de păsări, de ciulini, de resturi de vegetație uscată ramasă din vara precedentă. Erau diverși pomi, dintre care unii existau și atunci când ea era copil. Își amintea cu durere cum, pentru ea și frații săi, de cele mai multe ori, fructele constituiau singura mâncare a zilelor respective.

Alex urmărea starea de emoție a Mirei, dar în același timp era el cuprins de o emoție extremă. Au intrat apoi într-o extensie nouă a casei, construită tot în stilul rustic specific zonei, dar care avea toate dotările cerute de un nivel de trai modern. Pregătise ceva de mâncare, câte un pahar de vin și o cafea. Îi pregătise păstrăv la grătar cu cartofi natur, mâncarea lui preferată, pe care o comanda de regulă când mergeau împreună la restaurant.

El i-a cerut, și ea a acceptat cu plăcere, să uite de acea prezentă oficială și să fie o gospodină de la țară, care stă de vorbă cu un prieten "la gura sobei".

Prefera aspectul său de femeie blândă, caldă, simțitoare, celui de superfemeie puternică, influentă chiar și dublat de o frumusețe și deșteptăciune deosebite. O prefera în varianta sa umană!

Au vorbit mult. Ea se transpusesese în ceea ce era și ceea ce simțea când trăia dificila viață de acolo. I-a povestit cum avea grijă de păsări, cum aduna buruieni pentru porci și toca vrejuri de dovleac pentru rațe, cum păzea vacile pe câmp, și pe ale sale, dar și pe ale altora, pentru a obține niște bani.

- Cum ai reușit să mergi în paralel cu școala? Bănuiesc că părinții nu aveau nici posibilitatea și nici dorința ca tu să urmezi cursuri universitare.

- Deși acum, oriunde m-aș afla, abia aștept să mă întorc aici, la țară, când eram mică, dorință era să plec din sat. Nu aveam ceva cu satul în sine, dar realizez că în sat nu voi putea să fac nimic din ceea ce doream. Făceam multe treburi! Păzeam vacile, coseam, culegeam fructe, pentru a aduna bani de rechizite și chiar pentru îmbrăcăminte. Altfel nu puteam începe anul școlar, părinții nu aveau posibilitățile necesare!

- Care a fost momentul cel mai greu?

- Când a trebuit să merg la liceu. Ai mei nu credeau în necesitatea învățatului! Deja îmi găsise pe unul din sat cu care să mă mărite. Noroc că orașul era aproape și nu a trebuit să plătesc gazdă. Veneam în fiecare zi acasă, pe jos, pentru că nu aveam bani de autobuz. Am intrat întâi la un liceu

teoretic, dar apoi m-au mutat la unul economic, care tocmai se deschisese. Era ideea maică-mi, pentru că astfel se ajungea mai repede "în câmpu' muncii". Puteam veni ca socotitoare la CAP-ul din sat! După aceea nu a mai fost o problemă. Învăţam foarte bine la liceu, profesorii le-au spus părinţilor că puteam avea bursă oriunde voi merge. După liceu nu am mai avut niciun fel probleme, totul a mers perfect din punct de vedere profesional.

Era adorabilă! Să vezi o superfemeie precum Mira intrând alături de tine în astfel de amintiri, dintre care unele foarte dureroase, era un privilegiu pentru un scriitor, dar şi un sacrilegiu, pentru un om îndrăgostit nebuneşte de ea.

În perioada următoare au urmat declaraţii exaltate de iubire din partea lui, la care ea nu răspundea de niciun fel, dar nici nu se delimita, nu-l respingea. La unele tentative radicale de ruptură, venite din partea lui, însoţite chiar de poezii rele şi insultătoare, ea era cea care relua cu calm şi diplomatie ciudata lor relaţie.

Uneori, tensiunea provenea şi din anumite defecte de comunicare. Mijloacele moderne de comunicare, deşi sunt foarte disponibile în lumea civilizată, mai au şi zone în care nu au acoperire.

Când pleca în "lumea largă", aveau momente când comunicarea nu era posibilă. Era o femeie activă, foarte implicată și determinată în tot ce făcea. Luată de valul activităților multiple pe care le desfășura, mai uita să-l anunțe când pleca în zone unde nu putea fi contactată. Urma o perioadă de coșmar pentru el, era îngrijorat să nu i se fi întâmplat ceva.

Alex nu era un bărbat gelos, toată viața a avut grijă să nu cumva să pice în meteahna tatălui său. A avut o copilărie de coșmar datorită geloziei acestuia și o considera ca pe o boală foarte greu de suportat de cei din jur.

El voia doar să știe că Mira este bine, mai ales după lungile călătorii cu avionul. După numeroase întâmplări pe care el le trăise cu ocazia multiplelor sale deplasări căpătase o oarecare teamă de avion. Au avut o discuție pe acest subiect:

- Te rog, să găsim o metodă prin care să știu că ești bine pe acolo pe unde ești! Sunt țări prin Africa pe unde nu este disponibil Internet-ul, dar există linii telefonice internaționale pe care poți da SMS-uri. Nu vreau să atentez la exclusivitatea comunicării cu "Mița e în Togo", dar este suficient un mesaj, "Sunt bine". Este greu să nu știi nimic

despre o persoană la care ții atât de mult și care se află prin țări cu fel de fel de pericole!

- Te înțeleg, dar caută și tu să ai mai multă încredere în capacitatea mea de a mă descurca! Uneori, este greu să găsești un telefon internațional în Africa! Nu mai intra și tu în panică, așa din orice!

- Vreau, dar nu este ușor. Mi-am propus de multe ori, dar nu reușesc mereu. Te rog să nu te superi că am deschis această discuție.

- Nu,... nu mă supăr!... Chiar mă măgulește grija pe care mi-o porți, pentru care îți mulțumesc. Uite, să fim mai veseli, îți fac o propunere! Când ești foarte stresat de absența mea, apucă-te și descrie starea pe care o simți, scriind o poezie! Dacă îmi va plăcea foarte mult poezia, voi stabili o prioritate absolută pentru tine și îți voi comunica mereu pe unde mă aflu, printr-un mod la care o să mă gândesc. Așa a ajuns la a scrie poezia "Dor":

Dor

Mereu, când dorm,
te am în vis,
când mă trezesc,
te am în gând,

deschid calculatorul
tot sperând,
ca de la tine să primesc,
cât de curând,
măcar un rând,
măcar un rând!...

Mereu, când pleci,
mă doare-un gând,
că nu ești bine,
că nu mai vii,
aștept ceva,
și nu primesc,
un mic semnal,
cât de plăpând,
măcar în gând,
măcar în gând!...

Când te întorci
abia aștept
ca să te văd,
să-ți povestesc,
aș vrea să râd,
cât pot de mult,
dar iar nu pot,
că stau la rând,
dar până când,

dar până când?...

Să fiu cu tine,
aș vrea să dorm,
în somn
pot deseori să zbor,
să vin la tine,
oriunde-ai fi,
ca împreună să putem fi,
cum mi-ai promis,
măcar în vis,
măcar în vis!...

I-a plăcut foarte mult poezia!... Totodată s-a simțit descumpănită de trăirile pe care el le exprima mult mai bine prin poezie decât în discuțiile lor. O dureau răspunsurile pe care nu putea să i le dea, deși și-ar fi dorit din tot sufletul. De atunci comunicarea lor s-a îmbunătățit semnificativ. A câștigat privilegiul de a fi în permanent contact cu ea, în limita posibilităților tehnice.

Un caz interesant, dacă nu ar fi avut în el o doză suficientă de pericol, a fost când comunicau, ea din Togo, la plus 50 de grade și el de la Ciorogârla, îngropat cu tot cu mașina în zăpadă de doi metri, la minus 40 de grade!

Au stat blocați acolo o zi și o noapte!... A ascultat, împreună cu șoferul și un coleg de serviciu, de sute de ori melodia grecească "Palamakia". Ce altceva aveau de făcut!...

Atunci a trăit, pe pielea sa, o mostră crasă de ineficiență guvernamentală! Un sens al autostrăzii era blocat total de zăpadă, iar pe celălalt, curățit de zăpadă, circulau fel de fel de mașini, de la poliție, armată, ISU etc, care cu megafoanele la maxim, ofereau celor înzăpeziți "ceai cald din partea Guvernului Boc". Cu toate că singura soluție de deblocare ar fi fost demontarea barierelor metalice dintre cele două sensuri, aprobarea executării acesteia a durat două zile!...

Un alt exemplu negativ, de data aceasta de comunicare, se referea la Chișinău. Mira plecase de la Londra spre Chișinău. După două zile, timp în care nu a putut-o contacta de niciun fel, a primit de la ea un SMS că a avut o problemă cu avionul și

apoi, timp de patru zile, iar nu a mai aflat nimic, în ciuda multor mesaje trimise.

Au fost probleme tehnice. La Chișinău, mai rău ca în Togo! Era perioada de guvernare comunistă în Moldova, când erau restricționate comunicările spre România!...

În toată această perioadă, el a stat ca pe jar! Aceste mijloace de comunicare electronică sunt foarte eficiente, foarte comode, dar uneori apar întârzieri inexplicabile, de ore sau chiar zile, care pot conduce la mari neplăceri sau chiar adevărate drame.

Anghel era un prieten de suflet al lui. Îl cunoscuse la sanatoriu, unde stătuseră în aceeași cameră aproape doi ani. Alex era elev, iar Anghel era student la filozofie la Cluj-Napoca. Ambii aveau probleme cu oasele, care se vindeau foarte greu. Tratamentele țineau ani de zile. Dacă el făcea școală chiar în sanatoriu, pentru Anghel era mai greu. El trebuia să meargă în sesiuni, la universitate, să-și dea examenele.

După plecarea din sanatoriu, fiecare a avut drumul său în viață. S-au mai întâlnit după mai

bine de 20 de ani. Era după apariția primului roman al lui. Prin intermediul prietenului său de la Cluj-Napoca, cel care de fapt îi publicase cartea, un exemplar a ajuns și la Anghel. Era cadru didactic la Universitatea Babeș-Bolyai. La următoarea deplasare la Cluj-Napoca, cu ocazia unei conferințe, au programat să se întâlnească. Își dăduseră întâlnire în holul unui hotelului unde avea loc evenimentul respectiv. Avea de moderat o sesiune cu care începea programul de după amiază. Își propusese să ajungă acolo pe la ora prânzului, să mănânce și apoi, până la începerea lucrărilor, să stea de taclale cu Anghel. Nu se mai întâlniseră de mai bine de două zeci de ani. Între timp comunicaseră doar prin câteva scrisori, scrise de mână, despre situația din spital, despre sănătate și foștii colegi de acolo. Mai mult despre trecut decât despre prezent! . Anghel nu folosea nici calculatorul, nici telefonul mobil, iar telefonul fix pe care-l avea era mai mult defect! Una era să scrii și să citești scrisori și alta era să stai de vorbă cu el! Când începea o idee nu se mai oprea, era greu să-l oprești, să intervii în discuție. Avea un ton ridicat și un ritm sacadat similar cu cel al lui George Călinescu și dădea impresia că îi place să se asculte vorbind. Acorda o mare atenție dicției!

- Alex dragă,... nici nu știi cât mă bucur că, în sfârșit, ne întâlnim!... Am mai corespondat noi, am mai ținut legătura și cu diverși foști colegi din sanatoriu. Când am găsit cartea ta la Editură, la Răducu, parcă m-a luminat Dumnezeu! Răducu era Decanul de la Cluj- Napoca, prietenul care-i editase cartea.

- Dar de unde îl cunoști pe Răducu? Nu știam că vă știți!...

- Răducu!... Este un băiat de zahăr!... M-a ajutat să public o carte. Știi cât de greu se publică azi! Mai trec, când am timp, pe la editură să văd ce a mai scos. Când am văzut cartea ta, după prezentarea autorului de pe copertă, am realizat că tu ești! Nu îmi spuseseși că scoți o carte la Cluj!... Am citit-o și mi-am zis că este totuși cazul să ne întâlnim!...

- Am publicat multe cărți, dar fiind în domenii diferite de activitate nu mi-a venit să deschid discuția pe această temă! Într-adevăr, am constatat și eu că doar câteva scrisori pe an este insuficient! Apropo, de ce nu folosești telefonul mobil sau e-mail-ul? Am putea comunica mai ușor!...

- Nu folosesc asemenea instrumente!... Eu sunt tot cu scrisul de mână. Nu mă obișnuiesc cu metodele astea moderne. O să mor un tradiționalist!... Toate cărțile pe care le-am publicat au fost scrise întâi de mână și apoi cei de la edituri au făcut restul!...

- Ce faci? Unde ești? Cu ce te ocupi? Ai familie?, continuă în avalanșă întrebările lui Anghel. Nici despre acestea nu am reușit să discutăm în sumara noastră corespondență!

Anghel vorbea atât de tare încât chiar îi deranja pe cei din jur și atât de repede încât trebuia să faci efort pentru a-l putea urmări.

- Sunt bine. Sunt directorul unui institut de cercetări din București, sunt profesor universitar, sunt însurat și am un copil, i-a răspuns concis Alex la șirul de întrebări.

- Măi,... ești și scriitor!... De ce eviți să spui asta?... Ascultă-mă pe mine, ești scriitor!... Am citit cartea ta și m-a uns pe suflet!... Așa de bine ai descris viața noastră din sanatoriu, că pentru o noapte m-ai făcut să mă simt ca și cum aș fi fost din nou acolo!... Am plâns, mă' pezevenchiule, și eu nu plâng așa ușor!...

- Mă bucur că ți-a plăcut cartea!... Vezi, avem și noi ciudățeniile noastre! Dacă din întâmplare nu aveam un prieten comun, poate cartea nici nu ar fi ajuns la tine!...

- Tu ce faci? Am aceleași întrebări pe care mi le-ai pus tu mie.

- Dragule,... află că fac bine! Acum fac bine, dar am avut ceva probleme de familie.

- În ce sens ai avut probleme de familie?

- În alt sens decât au ceilalți. Am făcut greșeala să mă însor după zeci de ani de burlăcie!... Ce-mi lipsea mie însurătoarea?... Eu aveam tot ce-mi trebuia, mâncare, spălat rufe etc., de la maică mea. M-am însurat și nu a ieșit bine.

- Cum adică nu a ieșit bine? S-a întâmplat ceva cu doamna? Este bolnavă? A murit?

- Nu, dragule!... Ea este o femeie de zahăr, dar eu nu mă puteam obișnui! Ea voia să avem o viață socială, să mergem în vizite, să mergem la spectacole și, Doamne ferește, să avem copii. Ce mă făceam eu cu toate astea pe cap?... Când mai citeam, când mai scriam, când mai completam jurnalul? Știi bine că îl țin de la 7 ani!?

- Și ce s-a întâmplat până la urmă? Zici că acum ești bine!

- Am discutat cu ea. I-am propus să găsească alt bărbat, i-am propus chiar să o ajut să găsească un om bun. L-am găsit împreună și luna trecută am fost la nuntă!...

- Și acum te simți bine?

- Ca un prunc!... Reiau viața de acolo de unde o lăsasem când m-am însurat. În perioada căsătoriei nu am putut face nimic pentru sufletul meu, rămăsesem în urmă cu multe! Nu reușeam să le fac pe toate și mă bucur că am avut tăria să renunț la ceea ce îmi consuma cel mai mult timp și îmi producea cele mai mici satisfacții.

- Mai era o soluție, mult mai practică de alții. Sincer să fiu, soluția ta este mai puțin utilizată!...

- Care era aceea?

- Să-ți iei o amantă!...

- Glumești?... Păi cum să mă descurc cu două dacă eu n-am putut doar cu una?...

- Soția credea că ești la amantă, amanta credea că ești la soție și tu puteai să studiezi liniștit în bibliotecă!

- Ha, ha, ha! Este bună!...

Trecuse mai bine de o noapte de când stăteau de vorbă și Anghel nu dădea nici cel mai mic semn că ar fi dorit să ajungă la finalul discuției. Mai aveau mult de vorbit. Nu vorbiseră de slujbe, de politică etc. Discuția s-a încheiat a doua zi dimineața, când Alex trebuia neapărat să se întoarcă la București!... Pentru moderarea sesiunii l-a rugat pe un coleg să-l înlocuiască, iar mâncarea le-au adus-o cei din restaurant acolo, în holul hotelului.

I-a propus lui Anghel să vină pe la el, la București, când are vreo problemă pe la minister sau în altă parte. Îi oferise varianta să doarmă la el acasă și astfel puteau continua discuția.

Mira avea o mare problemă economică referitoare la familia sa. Soțul, împreună cu prietenii lui veseli, deschiseseră o afacere. Aceasta a mers bine o perioadă, dar criza economică i-a dus

la faliment, cu obligația plății unor sume foarte mari. Solidaritatea ei familială a funcționat și de această dată. A trebuit să vândă tot, pentru a putea acoperi pierderile. I-a spus despre aceste probleme. Îi spunea tot! Aceasta era convingerea lui în acel moment. Modul însă cum i-a spus, gestionarea acestui moment de o deosebită tensiune, precum și comportamentul său în acel moment, au scos în evidență, încă odată, corectitudinea, echilibrul, tăria ei sufletească.

Era într-o dimineață, devreme. Plecau împreună la un curs în altă localitate. Nu părea nimic deosebit. Chiar la ieșirea din oraș au vrut să oprească să bea o cafea. A fost doar un pretext pentru a putea discuta ceva în absența șoferului.

- Am pățit ceva de o gravitate comparabilă cu aceea când l-au arestat pe Dorin, a început ea cu o voce slabă, dar fără să pară că este panicată.

- Ce este?... Ce s-a întâmplat?... El devenise brusc mai îngrijorat decât ea.

I-a povestit despre încurcăturile economico-financiare în care intrase soțul său sfătuit de prieteni. Consecințele erau deosebit de grave.

- Să ne întoarcem înapoi, a propus Alex. Anunțăm că s-a întâmplat ceva grav și amânăm cursul.

- Nu!... Ne facem programul normal de azi și de celelalte mă ocup de mâine. Nu putem încurca niște oameni care cred în noi și ne așteaptă!

Au mers mai departe, la curs, unde a fost adorabilă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat! S-a întrecut pe sine în claritate și inteligență.

În perioada următoare, premergătoare Crăciunului, ea era la Londra. L-a sunat. Era foarte abătută.

- Bună! Fac ceva foarte dureros și simt nevoia să vorbesc cu cineva.

- Ce faci așa de dureros? Îmi face o mare plăcere să îți fiu de folos!

- Împodobesc pentru ultima dată Pomul de Crăciun în apartamentul meu de la Londra. După sărbători voi fi nevoită să-l vând. Mă doare foarte tare ideea vânzării acestuia!... Mă despart de el ca de o ființă!... Aici este viața mea din ultimii douăzeci de ani!... Poate a fost orgoliul unei fete de

la țară să aibă un apartament în centrul Londrei, la care nu sperase niciodată, dar de care acum îi este foarte greu să se despartă!

- Mă doare foarte tare ceea ce-mi spui! Simt ca și cum mi s-ar întâmpla mie. Tu ești o persoană puternică și sunt convins că vei găsi soluții în viitor și fără acest apartament. Am început să te cunosc.

- Și mai am o durere pentru care te-am sunat. Îmi pare rău că nu te-am invitat odată la mine acasă, la Londra. De acum, nu se va mai putea!... Consideră că ai fost cu mine aici în această seară și am împodobit împreună ultimul Pom de Crăciun!...

- Mulțumesc de invitație! Particip cu plăcere și cu durere. Dar îți fac o contrapropunere, să umplem câte un pahar de vin și să bem în paralel cu împodobirea ultimului pom. Un pahar de vin totdeauna te mai înveselește!

- De acord. Știu că pe tine vinul te inspiră. Poate immortalizezi momentul. Noroc!...

- Noroc să dea Dumnezeu!...

A scris, în aceeași seară, poezia "Tristețea ultimului pom":

Tristețea ultimului pom

Darul Domnului
ce vine,
și tot vine către mine,
mă ajută,
mă conduce
și tot duce,
într-o bună viață dulce.
Dar ce-aduce
se și duce,
tot ce urcă
se și surpă!...
Spune-mi, Doamne,
ce e bine?
Să mai cred sau nu în tine?
Spune-mi Doamne
ce urmează?
O mai fi bine cu mine?
Spune-mi, Doamne,
ce mă ține?
Dragostea și datoria
celor care țin la tine!...

Situația nou creată, dar și altele, pe care el nu le știa atunci, au fost motivele ei pentru refuzul unei relații totale. Ei doi deveniseră nedespărțiți în mentalul lor, comunicau tot. Direct, sau prin mijloacele de comunicații, erau tot timpul împreună. Aveau o comunicare dincolo de persoanele lor fizice. Alex dorea însă mai mult, dorea din toată ființa lui ca ea să fie femeia lui în cel mai deplin sens al cuvântului. El nu dorea să fie doar apreciat, doar respectat, doar înțeles, el dorea să fie iubit. Ea nu a putut face mai mult, tot timpul vorbea de prietenie, de o mare și profundă prietenie, dar niciodată de iubire. A fost un refuz destul de radical și nediplomatic din partea ei. Acest refuz a fost însă dărmător pentru el. A intrat într-o stare de disperare vecină cu moartea.

A acuzat-o că nici măcar nu-i citea poeziile în care el pusese atâta suflet. I-a spus că nu mai vrea să comunice în nici un fel cu ea, sperând, astfel, să o uite. Nu au putut rezista însă fără să comunice. Lipsa de comunicare, după verdictul ei, nu a durat decât câteva zile. Niciunul nu putea trăi fără a ști de celălalt!

Viața reintrase într-un normal relativ privind comunicarea dintre ei. El era îndrăgostit nebunește de ea, ar fi făcut orice să fie împreună, iar ea

savura plăcerea intelectuală de a fi cu el fără dorința, sau putința, de o mai mare implicare într-o relație sentimentală. Erau într-o continuă dezbatere filozofică, care era punctată din când în când de câte o poezie de a lui. O tulburau poeziile lui, încât, după o nouă poezie, nu putea răspunde repede mesajelor acestuia. Avea nevoie de un timp de reflexie. După fiecare poezie, urma o schimbare de subiect în discuțiile lor filozofice. Erau într-o continuă tatonare sentimentală.

Acasă, seara. Nana stătea la masă în fața televizorului făcând o mulțime de treburi în același timp, după cum îi era obiceiul. Când Alex a intrat în cameră, tocmai părea că-l aștepta.

- Ce bine c-ai venit. Vreau să-ți spun ceva. Te-am căutat.

- Ce este, Nană? De ce m-ai căutat? Și eu voiam să vorbesc cu tine mai demult. Uite că am și uitat ce intenționez să te întreb. Am îmbătrânit, uit din ce în ce mai des!

- Păi, uite ce am citit eu în boabele astea!... Nu este bine!... Sunt tot felul de pericole în jurul tău!...

- Ce pericole să mai fie, Nană, că m-am lăsat de toate cele periculoase!... Acum singurul pericol ar fi să să beau, din greșeală, o sticlă de otravă în locul berii ăsteia, spuse el, arătând spre o sticlă de bere pe care tocmai o scosese din frigider.

- Bate-ți gura!... Să nu mai spui niciodată așa ceva!... Sunt lucruri pe care nu trebuie să le spui nici în glumă!... Pe mine boabele nu mă minte!...

Nu stătea prea bine cu gramatica, dar la citit în boabe se pricepea!...

- Este pericol pentru tine, pentru familia ta. Este ceva frumos colorat, care îți place, dar te cheamă la ceva rău din care nu vei mai putea ieși!...

- Ce să zic, Nană!... O să fiu atent la tot ce este colorat și o să o iau în partea opusă!...

- Aoleu!... Stai, că mi-am amintit de ce te căutam eu pe tine!... Am avut niște visuri ciudate, visam că zbor, că zburam ca o pasăre. Ce înseamnă asta?...

- Că zbori nu este rău, dar încotro zbori?... Încotro zbori este important!

- Zbor în toate părțile. Zbor după niște valuri colorate, care seamănă cu profilul unei femei.

- Bate-mă Dumnezeu!... Este același pericol care se arată și la mine! Fii cu mare băgare de seamă, maică, să nu pățești ceva. Femeile sunt foarte periculoase când le vizezi! Știi tu ce să faci, că doar nu mai ești copil de școală, eu doar am vrut să-ți spun.

Mira venea destul de rar în țară. Când venea, de multe ori programul lor nu se potrivea și nu reușeau să se vadă. Într-una din venirile ei acasă, urma să ia trenul din Gara de Nord spre Constanța, iar el se afla prin apropierea gării, cu alte treburi. Brusc, i-a venit ideea de a-i face o surpriză așteptând-o în gară. Știa ora aproximativă a trenului din mesjele schimbate anterior. A mers în gară. S-a gândit că frumos ar fi să o aștepte cu o floare! Nu o mai văzuse de aproape două luni. I-a cumpărat un trandafir roșu, pe care l-a purtat un timp în mână prin gară, după care l-a pus în buzunarul hainei. Ora de sosire a trenului venise, dar ea nu ajungea. Credea că nu este trenul care trebuie. A mers la însoțitorul trenului de la ultimul

vagon, să verifice dacă nu este o greșeală. A intrat în discuție cu acesta, spunându-i că mai este ceva care încă nu a venit, rugându-l să mai tragă de timp cât poate. Omul a fost amabil și, în limita competențelor sale, a făcut tot ce a putut. În ultimul moment a văzut-o apărând la capătul liniei, grăbită și agitată. Ea nu știa că el o aștepta acolo.

Într-o fracțiune de secundă, surpriza întâlnirii, plăcerea revederii după o lungă perioadă de timp, i-au făcut să aibă o pornire interioară reciprocă de a se arunca unul în brațele celuilalt. Dar n-au făcut-o. Prezența CFR-istului, plecarea iminentă a trenului, reținerea venită din faptul că nu mai făcuseră niciodată acel gest, a condus la urcarea ei precipitată în tren, care imediat a și plecat. La scurt timp după aceea, l-a sunat din tren. Cu respirația accelerată după alergarea după tren, dar și de emoție, încă nu-și revenise, i-a spus "poate am prins trenul simbolic al vieții noastre!". A fost surprins. Și el se gândise la simbolistica acestei întâmplări în același mod. Și-a întrerupt gândul, spunându-i că are un trandafir în buzunarul lui, pe care rapiditatea și emoția momentului l-au făcut să uite să i-l ofere. Îi promitea că o să i-l dea altădată, dar nu tot pe acela!... El căuta să se lege de orice întâmplare, de orice idee, fie și simbolice, care ar fi putut să o aducă la aceleași sentimente cu ale lui.

A doua zi, soția știa deja că soțul său aștepta pe cineva în gară cu o floare în mână!...

Dorina nu putea să nu observe că se petrece ceva cu soțul său. Probabil iubirea îl schimbă pe om în așa mod încât provoacă schimbări și la cei din jur. Persoana îndrăgostită devine mai frumoasă, radiază bucurie, bunătate, ceea ce îi face și pe cei din jur să se molipsească. Probabil din aceste rațiuni, sau altele necunoscute nouă, ea s-a reîndrăgostit de Alex, cu mai multă pasiune chiar decât atunci când erau tineri. De unde înainte era rece și distantă cu el, brusc a devenit caldă și iubitoare.

După refuzul Mirei, a fost atât de afectat încât, în disperarea sa, i-a povestit totul soției. Nu putea ține în el o atât de puternică trăire! Poate a fost un moment de extremă sinceritate, poate a fost o mare greșală! I-a arătat poeziile pe care le scrisese, majoritatea dedicate Mirei. I-a spus că el nu are pentru ce să mai traiască fără ea, că este în stare să se sinucidă. Spre surprinderea sa, aceasta a reacționat cu calm și înțelegere, căutând să-l liniștescă. Acum realiza ce se întâmplase cu el și poate chiar și cu ea. Cu ochii în lacrimi căuta să-l

liniștească spunându-i că dacă nu o va mai vedea o perioadă o va uita și totul va reintra în normal. El nu mai întrezărea însă nimic normal în viitorul său.

Întrerupsese orice comunicare cu ea, întrerupere pe care atunci el o considera definitivă. Ea nu dorea o relație totală cu el, dar ținea foarte mult la păstrarea unei prietenii apropiate, profunde, între ei doi, să păstreze o relație profesională. Pentru el părea a fi imposibil!... Era atât de tulburat încât nu vedea decât două variante, ori o relație totală între ei, ori ruptura definitivă!... La scurt timp a primit un mesaj:

Bună,

De câteva zile și nopți aștept să primesc ceva de la tine. Mă trezesc din somn să văd dacă nu am vreun mesaj!... Îmi lipsesc enorm de mult mesajele tale. Am intrat în această relație fără să mă gândesc. La început, mi-au plăcut conversațiile cu tine, apoi am fost impresionată de echilibrul tău, după care am început să apreciez sprijinul mental pe care îl simțeam alături de tine. Era pentru prima dată în viața mea când simțeam ocrotirea cuiva. Când ai început cu poeziile, m-a cuprins o avalanșă din care nu am mai putut ieși. Nu am vrut să fac nimic care să oprească acel spirit creator care te

cuprinsese. Am citit tot ce mi-ai trimis, contrar acuzațiilor injuste pe care mi le-ai adus. Ai cuprins poetic esența vieții mele. Nu aș fi crezut că va putea cineva să o facă vreodată. Din puținele informații pe care le-ai avut, ai construit poetic trecutul, prezentul și poate chiar viitorul meu. Ai început să gândești ca mine, am început să gândesc ca tine. Există o comunicare de dincolo de noi, care funcționează chiar și atunci când noi hotărâm să nu mai comunicăm!...

Țin enorm de mult la prietenia ta. Vreau să păstrăm o relație de "prietenie profesională", care nu știi până unde se poate întinde, dar știu sigur că nu se va termina în pat. Tu ai soția ta, ai patul tău, cu mine, aș dori, enorm de mult, să fii doar prieten, un foarte bun prieten.

Poți să nu-mi răspunzi, dar ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă mi-ai răspunde!

Cu bine, M.

Nu știa ce să mai facă! Era un semn că nici ei nu-i era indiferentă relația cu el, numită de ea "prietenie profesională"! I-a răspuns și corespondența s-a reluat ajungând, treptat, la același conținut ca înainte, nu doar "profesional".

Pe de altă parte, relația cu Dorina devenise fierbinte. Ea îl trata ca pe un înger și nu știa ce să mai facă să-i fie pe plac!...

De unde înainte ar fi fost în stare să-i facă viața un iad pentru cea mai nevinovată vorbă de apreciere a unei alte femei, sau pentru cea mai scurtă privire spre picioarele alteia, acum devenise partenerul de confesiuni al soțului său, inclusiv pentru relațiile acestuia cu alte femei. Discutau deschis orice! Ea își schimbase total felul de a fi. Îl considera o victimă a altor femei, care voiau să profite de puterea lui administrativă, dar și de sensibilitatea deosebită a acestuia. Considera că rolul său este de a-l apăra de acestea!...

Dacă pentru el găsisse tăria să-l înțeleagă, să-i accepte ceea ce puține soții pe lume ar fi acceptat, pentru ele nu avea nici cea mai mică dorință de înțelegere. Le-ar fi dorit tot răul de pe lume, dar lăsa aceasta în seama lui Dumnezeu.

L-a rugat din tot sufletul, deși recunoștea că nu soțiile sunt de regulă muzele poezilor, să-i facă și ei măcar o poezie. Nu a mai continuat, dar se subînțelegea comparația cu muza poeziilor sale, căreia îi dedicase un volum de poezii în doar câteva luni. Dar nu mai era pornită pe ceartă și reproșuri.

La unul din momentele de confesiuni, care se întâmplau destul de des, i-a povestit că l-a visat împreună cu ea! În vis, ei doi se aflau într-o zonă întunecată, undeva sus, la capătul unei scări, iar ea într-o zonă luminoasă la baza scărilor. Se făcea că Mira trecea pe lângă Alex cu privirea îndreptată în altă parte. El striga după ea "te iubesc, te iubesc, te iubesc", dar ea părea ca nu-l aude. În vis, Dorina urmărea neputincioasă derularea acestei stranii premoniții.

El avea un profund sentiment de vinovăție față de soția sa, dar simțea totodată cum îi revine iubirea care îi făcuse să se căsătorească cu zeci de ani în urmă. Comportamentul ei, total schimbat în bine, dar și acel vis al ei, l-au inspirat și chiar i-a dedicat o poezie. Nu a făcut-o din complezență. Visul ei aducea cu un simțământ ascuns pe care îl avea și el, și anume că există încă ceva nespus între ei. Acel ceva nespus o făcea pe aceasta să fie continuu gânditoare și în momentele lor cele mai apropiate.

De multe ori în viața lor comună, constatase capacitatea de premoniție a soției sale. De cele mai multe ori aceasta îl enerva, mai ales când era spusă sub forma "Ți-am spus eu și nu ai vrut să mă

ascultî!...". Visul acesteia l-a inspirat, dar l-a și speriat totodată.

Dimineața în care a descărcat din minte poezia și i-a trimis-o prin e-mail a fost singura dată de când lucrau împreună, când, copleșită de emoție, plângând, a venit în biroul său de la institut și, printre lacrimi, i-a spus cât de mult îl iubește. Nu realizase până atunci cât de mult l-a iubit soția lui și nici ce putere vindecătoare poate avea o poezie!

El era cu gândul aproape total la Mira, dar se dăruia fizic total Dorinei. Să fi fost de vină Zodia Gemenilor? Este posibil să iubești sincer două femei simultan!!!???

Din punct de vedere religios, nu își făcea prea multe griji. Faptul că există religii care acceptă sau chiar recomandă sistemul cu mai multe soții, arată că problema este în dezbatere. Se dezbate de mai mult de o mie cinci sute de ani!...

Alex simțea că se rupe în două!... Nu știa ce se va întâmpla cu el!...

Comunicarea cu Mira continua, deși fiecare considera că este o relație imposibilă, care nu poate aduce decât frustrări și nefericire. Era o luptă pe viață și pe moarte a raționalului cu iraționalul. Situația devenise de acum și mai grea. Dorina știa de relația lor. Îi cerea să întrerupă orice comunicare cu această femeie, care nu-i putea aduce decât suferință.

Era rațional, dar nu și fezabil. A încercat, de mai multe ori, dar nu a putut rezista mai mult de câteva zile. Când încerca să întrerupă comunicarea cu ea, simțea că îi crapă capul, nu putea să doarmă. În intimitatea gândirii sale, credea că situația cu Dorin stătea în calea fericirii lui, dar nu putea fi așa de josnic încât să se aștepte că o femeie, mai ales o femeie ca Mira, ar putea să-și părăsească soțul în asemenea situație. Nu putea în nici un caz să dorească moartea cuiva pentru fericirea sa!

Într-o discuție anterioară, ea îi povestise cum Balzac fusese îndrăgostit o lungă perioadă de timp de o femeie din Polonia, care avea soțul bolnav. Aceasta nu a acceptat nici un fel de relație cu celebrul scriitor cât timp soțul său trăia. După moartea soțului acesteia, cei doi au fost împreună, dar marele scriitor nu a mai trăit decât câteva luni.

Era un răspuns la o întrebare pe care el nu i-o pusese, dar care plutea în aerul pe care de ceva vreme amândoi îl respirau. Se considera parte într-o situație imposibilă. Începea să înțeleagă mult mai bine ce voia să-i spună când îl tot îndemna să încerce să-și stăpânească sentimentele, pentru că situația nu era deloc simplă. Dar niciodată nu-i spunea în ce consta complexitatea situației. Dar el parcă nici nu o auzea!

Anghel urma să vină la București. Avea o problemă la minister, legată de dosarul lui de profesor universitar. I-a trimis o scrisoare lui Alex, din timp, în care îl anunța data, ora, trenul cu care sosea. Acesta i-a răspuns că îl va aștepta la gară. Îi era teamă ca prietenul său să nu se rătăcească prin București.

A sosit într-o după amiază și au stat de vorbă până a doua zi dimineața.

- Cu ce treburi prin București?

- Am scos o nouă carte și am venit să o pun la dosarul de profesor. Trebuie să ai un număr de cărți publicate. Când am depus dosarul, am pus o adeverință de la editură că este în curs de

publicare. Acum a ieșit și am considerat că este bine să o aduc.

- Știu, că și eu am trecut prin faza asta. Alex era deja profesor deși era mai tânăr. Nu cred că este o problemă din moment ce ți-au primit dosarul.

- Sunt foarte birocrați. Eu sunt foarte dezamăgit de cum merg lucrurile, deși ministrul este de-al nostru, de la Cluj. Au tot fost miniștri de la Cluj, probabil pentru că ei cunosc mai bine problema cu ungurii, dar în rest, nimic.

- La ce te referi când spui că ești dezamăgit?

- Pe mai multe planuri, atât în ceea ce privește învățământul, dar și în general, în ceea ce privește țara în ansamblul ei. Au ajuns miniștri fel de fel de foști politrucii care coordonau cândva căminele studentești, activiști de partid de pe vremuri. Eu am fost foarte revendicativ pe vremea comuniștilor. Este adevărat că nici nu eram bine văzut, că proveneam dintr-o mare familie, care a jucat un rol foarte important în istoria Transilvaniei și în unirea ei cu România. Nu am nici un motiv să-i laud pe cei dinainte, dar își alegeau mai bine cadrele. Ce s-a întâmplat după 1989 pare o glumă proastă, o rotire a cadrelor, dar cu unele de și mai proastă calitate! Ce revoluție capitalistă este

aceasta, când toate frâiele puterii, sub toate formele ei, au ajuns în mâna foștilor comuniști? Și nici nu pot fi atacați că au avut grijă ca totul să se întâmple sub o spoială de formă democratică.

- Bine, dar România și-a atins toate țintele mari! A intrat în NATO, în Uniunea Europeană și în alte organizații internaționale influente. Țara asta nu a mai fost oficial în aceeași tabără cu Europa civilizată de la Imperiul Roman încoace! Este adevărat că Dacia nu a intrat în Imperiul Roman de bună voie!...

- Crezi că atingerea acestor ținte a adus ceva bun pentru românul de rând?

- Cred că uneori trebuie să avem tăria să vedem în perspectivă, peste nivelul poporului de rând. În perioada lui Caragiale, părerea poporului a fost redată magistral de marele scriitor în celebrele lui piese de teatru. A ajuns într-o așa de mare tensiune cu autoritățile încât a fost exilat în ultima parte a vieții sale. Dacă însă analizăm din perspectiva istoriei, perioada respectivă este cea în care România s-a format ca stat modern. Sub domnia lui Carol I au luat ființă instituții fundamentale ale unui stat modern, precum Banca Națională, Metrologia de Stat, Camera de Comerț,

Academia Română, marile universități etc. Unde este adevărul, în istorie sau în literatură? Este posibil să conveargă interesele omului de rând cu interesele statului? Probabil abia atunci România va fi un stat cu adevărat modern. Până atunci, trebuie să mai avem răbdare, îi răspunse Alex interlocutorului său vizibil dezamăgit.

- Sunt puncte de vedere diferite. Nu neg realizările de care spui la nivel statal. Se vede pornirea ta spre a vedea nivelul global, de a privi lucrurile în general. Eu am reprezentat totdeauna punctul de vedere al cetățeanului. Eu continui să cred că România a intrat în Uniunea Europeană cu curu' înainte. Știi ce se zice la țară, când fată vaca și vițelul iese cu picioarele înainte? Că este pericol de moarte și pentru vițel și pentru vacă!... Ei bine, România, ca membru al Uniunii Europene, s-a născut cu picioarele înainte și este un mare pericol pentru amândouă.

- Dar ce vrei să spui cu intrarea "cu curu' înainte", cu nașterea "cu picioarele înainte"?

- Aveam un profesor în liceu, care, ori de câte ori un elev nu știa lecția, îl chema la el și-l pupa pe frunte. Apoi, îi zicea: "Acum mergi la mă-ta, acasă și spune-i că te-a pupat profesorul în cur, că ăsta-i

cur, nu cap". Acesta este unul din sensuri. Dar mai sunt și altele. Odată, pentru că sunt o serie de reprezentante ale statului român la diverse instituții europene care, în afară de țâțe goale și cururi goale, nu arată nimic! Sunt și o serie de bărbați, foarte prezentabili și guralivi, tot pe acolo, care au, vorba profesorului, un cur în loc de cap! Cu așa ceva în frunte, România nu va avea victorii multe!...

- Să nu picăm în pesimism exagerat. Vezi vreo soluție?

- Soluții ar fi, dar sunt greu de aplicat, pentru că tot acest rău de care vorbim este acoperit de o poleială formată și întreținută de presă. Eu cunosc multe specimene din "marii formatori de opinie" din presa noastră. Mi-au fost studenți. Imaginea pentru proști este perfectă, un ziarist cu studii de filozofie, dar în afară de imagine nu mai este nimic. Înăuntrul lor nu este decât un gol de valoare și un plin de interese.

Discuția cu Anghel a umplut o noapte. Cu vocea lui puternică, nu l-a deranjat doar pe fiul lui Alex, care era într-o cameră vecină și n-a putut dormi toată noaptea, dar și pe vecinii de scară.

Dimineața, fiul său i-a spus: "Dacă-l mai prind pe ăsta pe aici noaptea, îl omor cu mâna mea!...".

Sunt multe întâmplări care ne pot afecta decisiv viața! Unele sunt generale, și nu te poți apăra de ele, gen crize, războaie, dezastre naturale, dar sunt și altele personale, precum greșelile făcute de noi, care ar putea, și ar trebui, să fie evitate. Ca în tenis, greșeli neprovocate și greșeli provocate.

Hans avusese toate premisele să aibă o viață plină de succese, cum era obișnuit de când se născuse. A apărut o oportunitate care ar fi trebuit să-l facă să crească, să se dezvolte, dacă ar fi avut mai mult noroc, și anume investițiile în fostele țări comuniste. Acestea nu au dat rezultatele scontate și astfel a ajuns dator la fisc. Nici banii obținuți din vânzarea averii personale nu au fost suficienți pentru a scăpa de datorii și a putea să inițieze altceva. Dacă nu ar fi existat contractul de căsătorie, care o supărase atât de mult pe Alina, fiscul i-ar fi luat și averea ei, parțial moștenită de la Radu, parțial dezvoltată de ea, care se dovedise o foarte bună întreprinzătoare în perioada de după revoluție.

Când posibilitățile economice i-au permis, Alina a investit mult în memoria lui Radu! A urmărit promovarea în țară și străinătate a lucrărilor lui, a luptat mult cu birocrăția românească pentru construirea unei statui a sa.

Viața a mers în așa fel încât a fost nevoită să investească și în Hans, care după falimentarea firmelor sale. Între timp, starea de sănătate a acestuia se deteriora continuu. Toate relele porniseră de la starea deosebită de stres în care trăise în trecut și continua datorită faptului că în prezent nu reușea deloc să se obișnuiască cu lipsa de activitate în care soarta îl adusese.

În acest timp, Dorin și prietenii săi continuau întâlnirile lor. Boala nu-i permitea să facă efort fizic și să se deplaseze în afara locuinței, dar prin casă se putea deplasa și își desfășura normal viața de zi cu zi. Discuțiile lor îl țineau la curent cu toate evenimentele sportive, urmărirea la televizor tot ce se întâmpla în societate. Evita astfel sentimentul de izolare. De multe ori se nimerea ca întâlnirile lor să aibă loc când era și Mira acasă. Ea, datorită multiplelor sale activități interne sau internaționale, nu era prea des prezentă acasă, dar

angajase o femeie care să aibă grijă de toate treburile gospodărești, astfel ca lui să nu-i lipsească nimic. Prietenii lui căutau să o atragă în discuțiile lor, dar ea nu le dădea nicio atenție. Îi trata ca pe oricare dintre cetățenii pe care îi întâlnea pe stradă. Era o persoană foarte selectivă în a-i alege pe cei cu care urma să comunice. Păstra totuși cu ei o relație la limita aparențelor, pentru că nu voia să-i îndepărteze, aceste întâlniri având un impact psihologic pozitiv asupra soțului său.

Paul își găsisese modelul perfect la care visa de mult. Acesta se referea însă doar la viața lor personală. Nimeni nu știa de viața lor comună. El o adora, iar pentru ea, el reprezenta bărbatul care îi lipsise atât de mult, pe care îl așteptase mai bine de zece ani, după îmbolnăvirea soțului. Din exterior, ea era văzută, de cei destul de puțini cu care comunica, ca o icoană, i se spunea "Maica Domnului", iar el era poreclit de apropiații săi drept "homosexualul", pentru totala sa lipsă de interes pentru femeile din societatea lor. Visul lui suprem era să ajungă odată să poată fi împreună și în public. I-ar fi plăcut enorm să poată apărea cu ea la multiplele reuniuni la care era invitat și la care de multe ori aveau invitație amândoi. Mergeau

împreună, dar acolo se comportau ca doi colegi oarecare. Era atât de mândru de ea, de faptul că era femeia lui, încât odată i-a spus că îi venea să-i agațe o pancartă pe piept pe care să scrie "Ea este cu mine". Îl durea mult că nu se puteau afișa împreună, că nu arată și public ceea ce sunt, ceea ce simt. El ar fi vrut foarte mult să aibă un copil împreună, dar ea nici nu a vrut să audă. El îi spusese întâmplarea cu Balzac.

Paul mai avea încă probleme cu fosta soție, chiar dacă trecuseră aproape douăzeci de ani de la divorț. Aceasta îl hărțuia tot timpul cu fel de fel de chichițe din contractul de căsătorie și din hotărârea de divorț, ca să mai obțină diverse avantaje economice de la el. Nu-l interesau prea mult aceste aspecte. Tot ce-l interesa era relația lui cu Mira și nimic mai mult. Într-o discuție amicală, la mult timp de când se cunoscuseră, ea l-a întrebat, mai mult în glumă, cum ar reacționa dacă, din diverse motive, relația lor ar înceta. „Aș muri imediat”, a fost răspunsul lui, rapid și ferm. Ea a fost foarte șocată de acest răspuns și a schimbat repede subiectul discuției. A avut multe remușcări că i-a pus această întrebare și o cuprindeau fiorii de câte ori se gândea la răspunsul său.

Ei doi lucrau mult timp împreună, la diverse proiecte, cărți. Pregăteau lansarea comună a trei cărți, dintre care două erau cursuri universitare. Acestea aveau ca autori una pe ea și Alex, îi spuneau ei "cartea română", alta ea și Paul pe care o numeau "cartea engleză", iar a treia, un eseu filozofic privind comportamentul uman în climatul ultrainformatizat pe care îl trăim în prezent și care îl avea ca autor doar pe Alex, dar pentru care aveau lungi discuții împreună. Ea era muza lui inspiratoare! Lucrau tot timpul, când în direct, când prin corespondență. Lucrau independent, fiecare pe unde putea și comunicau pe cale electronică. Își petreceau foarte plăcut timpul, la mii de kilometri distanță, lucrând și filozofând pe tema cărții sau pe alte teme. Această comunicare a creat însă dependență. Când au terminat de lucrat la cărți, au constatat lipsa acelei atmosfere creatoare.

Coperta cărții lor comune a constituit o creație în sine, prin simbolistica deosebită a conținutului. Simbolurile de pe copertă reprezentau legătura omului cu universul prin diferite canale, prin iubire, prin știință sau artă.

Colaborarea la aceste cărți a reprezentat prima ocazie prin care Alex a aflat de existența lui Paul, fără a ști nimic de relația acestuia cu Mira. Se

ocupa de detaliile realizării afişului care urma să fie făcut pentru lansarea comună a celor trei cărţi. El ţinea legătura cu editura, pentru definitivarea textelor de pe afiş, culorile, grafica etc. La un moment dat, Mira i-a trimis un comentariu de al lui Paul, coautorul "cărţii engleze". Spunea că i-a plăcut mult o anumită expresie pe care o propusese pentru afiş, referitor la cartea lor. Acest comentariu a stârnit o discuţie între ei pe tema coautorului celeilalte cărţi:

- Referitor la "cartea engleză", textul de pe afiş rămâne așa cum l-ai propus tu. I-a plăcut mult celuiilalt coautor. Văd că începi să fii apreciat printre homosexuali, a comentat ea referitor la coautorul celeilalte cărţi.

- Apropo, cine este coautorul celeilalte cărţi?

A pus această întrebare fără niciun gând ascuns. Îl considera pe celălalt coautor ca pe un coleg la distanţă, cu care lucra la o activitate comună, fără să îl cunoască fizic şi fără să ştie absolut nimic despre el.

- Este un coleg din Anglia. Este homosexual! Mulţi dintre cei cu care lucrez acolo au această "calitate".

- Bine că mi-ai spus, începusem să fiu gelos! Eu nu sunt homosexual, dacă cumva te întreabă cineva, i-a răspuns el, mai mult distrat decât preocupat.

Lansarea cărților a fost un moment de vârf al colaborării lor. A fost un eveniment de referință și pentru universitate. Presa a preluat și comentat pozitiv cărțile, iar primele ediții s-au epuizat foarte repede.

Cartea comună despre filozofia cunoașterii a fost activitatea care i-a unit o bună perioadă de timp într-un demers făcut cu pasiune, cu iubire. În glumă, ei spuneau că această carte este copilul lor, un copil foarte dorit.

Lansarea cărților a făcut obiectul unei emisiuni la Radio "Cultural". A fost doar Alex, Mira fiind plecată din țară. A primit o înregistrare pe care au ascultat-o împreună în mașină, la întoarcerea ei.

- Ai dat-o gata pe reporteră! I se simte emoția în voce! Știi foarte bine să impresionezi femeile!

- Așa ți s-a părut? O cunosc de mult și n-am simțit că a fost ceva deosebit de această dată! Tot

cu ea am colaborat la multe emisiuni radio pe teme științifice.

- Nu încerca să te eschivezi! Femeile înțeleg mai bine pe alte femei decât o fac bărbații. Bărbații sunt atenți numai la anumite părți ale femeii, de cele mai multe ori la fizic. Uneori, ei nu sesizează anumite stări emotive ale femeii!

- Nu pot să te contrazic total! Apropo, din cartea noastră, "cartea română", fiind vorba de filizofia cercetării, care ți se pare cel mai important aspect al unui demers de cercetare? Este întrebarea pe care o să ne-o pună cel mai des studenții, doctoranzii, și pe care țineam mai demult să ți-o pun!

- Măi,... eu cred că cea mai importantă este "întrebarea cercetării"! De ce să faci un demers de cercetare? Este cea mai bună protecție la reinventarea la infinit a roții! Se cam practică prin multe locuri, dar mai ales în România! Dar tu ce consideri că este cel mai important?

- Și eu consider foarte importantă întrebarea de cercetare, dar la fel de important este ceva ce rezultă dintr-o axiomă de epistemologie a lui Nietzsche, care te atenționează să te gândești apriori la "cât adevăr poți suporta" din rezultatele

unei cercetări! De multe ori, un demers de cercetare științifică, sau chiar de viață, te poate conduce la niște rezultate pe care nu le poți suporta și rezultatele pot fi dezastruoase! Ar fi putut fi mai bine dacă demersul nu s-ar fi făcut! Aceasta ține de teoria valorii adevărului, și îi mai poate pondera pe apostolii adevărului absolut, care este foarte bun, însă, uneori, poate ucide!...

- Există adevăruri careucid?...

- Nu știu să-ți dau exemple concrete, dar categoria filozofică există!...

- Dar apropo,... ce ai vrut să zici, în cartea ta privind reinventarea omului, cu aceea afirmație *"Femeia tinde să fie o mașină de spus "Nu", dar care solicită bărbatului să fie o mașină de spus "Da" "* Sau cu acele diferite categorii de *"Da"*, respectiv *"Da fizic", "Da filozofic", "Da suprem"*? Ai văzut că și reportera a insistat mult pe acel capitol?

- Nici nu mă mir!... Orice femeie care va citi acel paragraf va pune probabil aceleași întrebări. Este un punct de vedere al unui bărbat privind relația femeie-bărbat. Relația nu mai este ca cea de acum

100 de ani! Astăzi, mai mult ca oricând, din *"Da fizic"* s-a făcut o adevărată industrie.

- Nu ți se pare cam misogin?...

- Nu este, pentru că nu face decât să scoată în relief nevoia de echilibru în această relație, chiar dacă doar bărbatului i se cere inițiativa, iar femeia este partea din ce în ce mai rezistentă în a se uni pe fundamentul unui *"Da filozofic"*.

- Da, dar femeia este cea judecată dur de societate în cazul eșecului. S-ar părea că eșecurile bărbatului în relația cu femeile îi crează chiar un fel de reclamă!

- Aceasta doar dacă se limitează la simplul *"Da fizic"*. Celelalte forme de *"Da"* cresc rolul femeii și le înalță, dacă nu exagerează în a se opune.

Cartea a fost bine primită. Prima reacție critică le-a arătat profunzimea reacției:

"Autorul eseului face o apreciere a comportamentului uman utilizând instrumente matematice. El afirmă: "Ca om de tehnică, inventator, dascăl, am fost tentat să cred că omul nu are limite în inventivitatea lui, ori de câte ori a mai depășit câte o barieră. Dar există o latură a

creativității pe care omul nici măcar nu și-a imaginat-o, și anume auto-reproducerea creațiilor sale. Omul a creat automobile, avioane, roboți, dar nu a reușit, nici n-a încercat, nici măcar nu și-a imaginat reproducerea acestora dintr-un fel de sămânță. Samovarul nu s-a născut, n-a crescut și n-a devenit locomotivă. Dumnezeu a creat omul, animalele, plantele și acestea se reproduc, cresc, trăiesc și mor. La fiecare trecere de la o fază la alta, aceste creații au dorința de a fi mai bine în faza următoare și se adaptează la condițiile mereu schimbătoare. Chiar și la moarte, omul speră să-i fie mai bine după.

Dorințele ne diferențiază pe noi, creații ale lui Dumnezeu, de creațiile noastre, invențiile noastre, oricât de complicate ar fi acestea. Tot acestea, însă, ne și îndepărtează de Dumnezeu!

Religiile de tot felul au încercat să propovăduiască omul fără dorințe lumești. Acestea au creat Raiul, sau altceva similar, ca răsplată a acceptării lipsurilor din timpul vieții. A fost un eșec! S-a creat un om inefficient.

Socialismul a încercat, la fel, să promoveze omul fără dorințe, inventând "omul unic" într-un

„comunism biruitor”. A fost alt eșec! S-a creat un sistem ineficient, bazat pe oameni fără inițiativă.

Capitalismul de cumetrie de astăzi le a dus la extrema cealaltă. Să deducem că s-a terminat cu ineficiența doar pentru că ne dorim să fie altfel, mai bine pentru noi?”

Semnul de întrebare cu care se termina articolul arăta că problematica deschisă de carte este departe de a fi închisă. Cartea era o invitație la meditație pentru societatea contemporană.

Anghel contribuise cu un capitol la o nouă carte. Era o culegere de texte despre Petre Țuțea. A fost foarte apropiat de acesta. Fusesse coleg de facultate cu tatăl său.

Îi trimisese lui Alex un colet cu noua sa carte. Corespondau doar prin poștă, prin scrisori clasice și colete, fiind cunoscută lipsa de interes a lui Anghel pentru calculator și telefon.

Vorbise de multe ori cu Mira despre prietenul lui, „filozoful”, despre excentricitățile acestuia. Găsiseră și elemente comune de interes. Socrul ei, tatăl lui Dorin, fusese prieten cu Petre Țuțea încă

dinainte de război. Gândiseră să-l roage pe Anghel să facă o prefață la cartea lor, "Filozofia cunoașterii". La modul greoi cum se coresponda cu el, ideea nu a fost fezabilă, deși era foarte bună.

Având în vedere că tocmai îi apăruseră două noi cărți, Alex s-a gândit să-i trimită câte un exemplar. Era și o compensație pentru cartea despre Petre Țuțea pe care o primise de la el.

Coletul său a fost returnat de poștă cu mențiunea: "Destinatarul decedat". Nici nu se putea imagina o moarte mai adaptată filozofiei lui. În garsoniera lui plină de cărți, într-o dezordine de nedescris, au fost găsite printre ultimele scrieri din jurnalul său ideea *"când aveam nevastă, nu puteam să mor, deși voiam, când n-am mai avut-o, nu voiam să mor, deși puteam!"*

A fost foarte afectat de moartea prietenului său. Era, acolo, undeva, cineva care gândea la rece asupra omenirii, neafectat de emoțiile vieții cotidiene, de restricțiile instituționale și nici măcar de iubirea unei femei!...

Mira a hotărât să candideze la funcția de europarlamentar! A pierdut, ceea ce nu a supărat-

o prea tare, pentru că nu conta prea mult pe victorie. A făcut-o doar pentru a avea ocazia să trimită niște mesaje de schimbare a unor mentalități nocive, care începuseră să domine societatea, chiar și la nivelul universităților, unde, oricum, nivelul se aștepta să fie altul! Reacția unor colegi din universitate împotriva ei, legată de această candidatură, a deprimat-o. Aceștia susțineau pe alții, care își susțineau campania pe ideea "că au mâncat salam cu soia"! Nu și-a imaginat că unii oameni din mediul universitar pot fi atât de josnici! Totdeauna a considerat că mediul academic este un spațiu unde trebuie cultivată excelența, dar a constatat că nu este așa, că degradarea umană pătrunsese și în această zonă "elevată"! A susținut-o, cam singur împotriva tuturor, considerând că este încă prematur în România să-ți faci o campanie bazată pe ideea de corectitudine!

La început, el a insistat ca ea să nu candideze. Cunoștea bine lipsa de scrupule a majorității românilor în campaniile electorale. Se supunea unui stres inutil! Nu schimba ea comportamentul românilor prin participarea la o campanie electorală!

În privința implicării politice, Alex era adeptul lui Petre Țuțea, care, la ieșirea din închisoare, a spus: *"Am fost cel mai mare prost! Am făcut 14 ani de pușcărie pentru un popor de tâmpiți!"*. Avea mare dreptate!...

A ajutat-o în organizarea întâlnirilor și a participat cu ea la acestea. A elaborat și difuzat o excelentă scrisoare deschisă în favoarea ei, adresată celor care s-au ocupat de denigrarea sa, dar se adresa în principal celor care proveneau din universitate, care preferau să susțină un politruc de meserie. A intitulat-o sugestiv *"70 de pitici împotriva Albei ca zăpada"*.

Stimați colegi,

Alegerile pentru Parlamentul European nu au avut pentru mine nici un interes înainte de intrarea în competiție a unei personalități de talia Doamnei ... Mira (numele complet, însoțit de toate titlurile ei). Ați făcut însă ca bucuria unei competiții democratice să-mi fie de scurta durată, fiind supus

unei presiuni electorale și unei avalanșe de scrisori de susținere, circa 70 la număr, după modele de mult apuse, în favoarea candidatului puterii, ca și cum un vânt de panică nejustificată s-ar fi abătut asupra orașului nostru.

Libertatea de opinie este dreptul fiecăruia, dar vă asigur că, personal, mi-am păstrat tot discernământul și pot să aleg în cunoștință de cauză. De nenumarate ori, am fost tentat să reacționez, dar am respectat cadrul fixat de doamna, de a nu folosi astfel de scrisori de susținere, a căror utilitate o consideră îndoielnică.

Nu vă înțeleg!... Eu, când am văzut pe site-ul Comisiei Europene fotografia Doamnei cu Președintele acesteia, dl. Barosso, am tresărit de bucurie, mândru, ca să vă citez pe dumneavoastră, „că e de-a noastră, de la noi”, iar unii dintre dumneavoastră nu au ezitat să facă recomandări și aluzii, la limita comportamentului academic sau chiar jignitoare la adresa unei femei.

Scrisoarea de față a fost declanșată de refuzul contracandidatului domniei sale, de la înălțimea funcțiilor politice pe care le ocupă, de a răspunde invitației Doamnei la dezbateri publice, în fața noastră, a întregului corp electoral, motiv pentru

care m-am hotărât să precizez câteva lucruri în prezenta scrisoare.

Cum era normal, discuțiile pentru alegerea viitorului europarlamentar, din zona noastră, durează de ceva vreme. La unele am participat personal, chiar le-am mediat. Nu este niciun secret pentru mine referitor la un compromis final și o victorie „decisă” în spatele ușilor închise a unui anumit personaj, a cărei „nepotrivire” o cunosc, ca și dumneavoastră, de multă vreme. De aceea, alegerile formale nu au pentru mine nicio doză de surpriză, de neprevăzut. Eu, poate și dumneavoastră, am fost luat prin surprindere de candidatura Doamnei. M-am bucurat însă că universitatea poate să se laude cu o asemenea candidatură, în interesul zonei. Sunt însă profund dezamăgit de tenta neacademică dată acestei competiții. De aceea, mă întreb și vă întreb:

Am fi preferat deficitul major de democrație care se prefigura, prin existența unui candidat unic? De ce mai facem alegeri? Să dăm o fațadă democratică și să certificăm cu votul nostru rezultatul unor negocieri la care n-am participat?

Unde este dezbaterea de idei care s-ar fi convenit într-un moment așa de important? Cui îi este frică de dezbateri? De ce, cei „de-ai casei”, n-au găsit în cele două zile propuse de Doamna, nici macar o

jumătate de oră pentru o dezbatere publică? Toate celelalte circumscripții au organizat debateri publice. De ce la noi nu s-a dorit acest lucru?

Dacă singura variantă care poate asigura progresul zonei este continuitatea, sub o altă formă, a unui personaj cunoscut, de ce nu s-au atins până acum obiectivele propuse? Cum este plasată zona unde se află circumscripția noastră în comparație cu altele, la nivel național și internațional?

Cum ar putea fi calificată goana după unanimitate care se manifestă de câteva zile? Nu se știe că într-o devărată democrație câștigătorului îi sunt suficiente 50%+1 din voturi?

Care mai este semnificația "votului secret", când o mulțime de votanți și-au deconspirat poziția prin scrisori de susținere penibile, multe cu stereotipuri ce amintesc de perioade revoluate, mai ales că ne aflăm într-o instituție care se vrea de un înalt nivel de educație?

Credeam că o să am măcar o satisfacție scriitoricească din toată această parodie electorală, dar este foarte greu și asta, pentru că aș da inevitabil peste "O scrisoare pierdută", este adevărat, de data asta, în format electronic, care încercă să ne justifice alchimia iubirii dintre cei mai aprigi dușmani „de ieri”, dar, poate, și „de mâine”, în susținerea unui personaj compromis total.

Stimați colegi,

Este o onoare pentru mine să lucrez cu Doamna. Azi, mai mult ca oricând, îi admir parcursul profesional de excepție, curajul, echilibrul, tăria și înțelepciunea cu care privește frământarea electorală pe care a generat-o. Și, cel mai important, apreciez viziunea Doamnei despre un climat de ținută academică, fără niciun fel de interferență politică la nivelul unităților de învățământ. Dacă am pierdut deja șansa unor schimburi colegiale de idei, nu ratați dialogul real cu propria conștiință, care va avea loc în cabina de vot.

Urez Doamnei să rămână neschimbată, pentru că-n orice situație va rămâne adevărata câștigătoare a acestor alegeri, prin lecția de democrație, de demnitate și prin provocarea pe care ne-a lansat-o!

Alegeri plăcute!

Alex (numele complet, cu toate titlurile academice, plus calitatea de scriitor)

Ea intrase în campanie prea târziu. Poate dacă începea campania mai devreme chiar câștiga.

Aceste întâmplări, legate de candidatura sa, i-au adus iar la un loc. Au lucrat mult împreună pentru pregătirea diverselor activități din campania electorală.

A marcat-o atmosfera creată în jurul acelei candidaturi. A fost un moment când încrederea ei în oameni a fost puternic zdruncinată. Nu putea crede de ce sunt în stare oamenii pentru niște bani în plus sau pentru o poziție mai ridicată pe discutabila scară socială. Pe lângă disconfortul psihic legat de ce se întâmpla în jurul său, de ce se întâmpla în universitate, persistau și celelalte lucruri negative din viața ei. Problemele de afaceri indirecte ale soțului său asistat de prietenii săi, vânzarea apartamentului de la Londra, agravarea bolii lui Dorin, au condus-o într-o stare psihică limită. Încerca să-i atenueze această stare, dar nici el nu avea toate condițiile necesare. Într-o dimineață, la scurt timp după alegeri, a primit de la ea un mesaj pe care nu ar fi dorit să-l primească niciodată:

Bună,

Azi noapte nu am avut nici măcar un minut de somn sau de liniște. Am luat de mai multe ori la

rând viața mea și ce se întâmplă în prezent cu mine. Am recitat de mai multe ori poemul tău, cel referitor la viața mea, căruia îi găsesc mereu noi aspecte, tot mai profunde.

Nu există cuvinte în limba română, și nu numai, care să poată exprima recunoștința și considerația pe care ți-o port pentru ce ai făcut și pentru ce însemni tu pentru mine!

Acest ultim an, de când ne-am cunoscut, va rămâne în amintirea mea ca fiind unul extraordinar. Ești singura persoană, în afara familiei mele, pentru a cărei apropiere îmi propusesem să mă întorc definitiv în țară pentru restul vieții! Cele ce s-au întâmplat în ultima perioadă m-au făcut să cred că am făcut o evaluare greșită. Societatea românească este încă destul de bolnavă pentru a avea o cât de mică garanție că, întorcându-mă definitiv, voi putea să rămân eu însămi, în condițiile în care, după cum mă știi, nu pot face compromisuri, nici profesionale și nici personale. M-am simțit ca un fel de „dușman al poporului” în tentativa mea de a face bine. Pe scurt, am decis să accept o ofertă de lungă durată de la o instituție internațională, care mă va ține departe de țară pe o lungă perioadă de timp.

Te rog mult să mă înțelegi, nu pot altfel!

Cu bine, Mira.

El i-a răspuns imediat:

Bună,

Te înțeleg mai mult decât am înțeles pe oricine în viața mea. Este opțiunea ta. Când iubești pe cineva cu adevărat, îi accepți orice opțiune! Poate este mai rațională soluția ta decât a mea. Tu ai fost totdeauna rațională. Ce mult mi-aș fi dorit să te convertesc la iraționalismul meu! Poate era mai bine pentru amândoi!

Să ai grijă de tine pe unde vei fi! Eu te aștept oricât de mult!...

Toate bune, Alex.

Mira era de atunci și mai mult timp plecată în străinătate. Chiar și când era acasă nu se puteau întâlni prea des și datorită precauțiilor privind menajarea sentimentelor soției, care, chiar dacă devenise mult mai înțelegătoare, urmărea atentă orice mișcare. Ținta ei era finalizarea relației celor doi, întreruperea totală a comunicării dintre ei. Chiar și el era foarte tensionat de indecizia Mirei în

ceea ce îl privea. Simțea că încă sunt multe multe lucruri pe care nici el nu le știa. Era într-o așteptare continuă, care nu se mai termina! Un anumit fel de "bine", pe care îl aștepta din relația lor, se tot amâna de azi pe mâine și apoi pe mâine-poimâine. Din când în când îi mai trimitea câte o poezie.

Se bucura când primea poezii de la el! Constata însă că acestea aveau o tentă tot mai pesimistă, uneori chiar morbidă! O bucura, chiar și așa, menținerea lui într-o dispoziție creatoare. Știa că el a început să scrie poezii datorită iubirii pentru ea și în sufletul său se mândrea cu aceasta. Atâta timp cât crea înseamna că o iubea! Nu știa cât de dureroase erau aceste poezii pentru el. Ele veneau dintr-o disperare care se perpetua.

Dorina ajunsese să considere ca pe ceva normal anormalitatea în care trăia, fără voința sa, legată de relația soțului său cu Mira. A fost o mare surpriză pozitivă și pentru el, știind comportamentul ei precedent. Ce este foarte important, este că adoptau o politică deschisă, adică discutau. Discutau, comparau, se certau, se împăcau, se iubeau, iar discutau...

Era o situație de un dinamism nebun.

- Cum crezi tu că ar trebui să mă comport eu, soția ta, când tu îmi spui că iubești nebunește o altă femeie?...

- Nu știu!... Este ceva care mă depășește. Așa ceva nu am mai trăit niciodată! Am mai depășit o relație cu altă femeie de când sunt cu tine, dar a fost altfel.

- Și eu simt că este altceva! De aceea sunt și foarte îngrijorată și încerc să te înțeleg. Cealaltă era o femeie, care în lipsa bărbatului, mereu plecat în străinătate, își umplea timpul și își satisfăcea poftele cu tine. Tu erai foarte stresat și aveai nevoie de ceva diversitate sexuală. Acum este altceva, ești total schimbat, ai o privire aiurea. I-ai scris cărți, poezii!... Te domină total această femeie și eu chiar nu știu ce să mai fac! Mi-ai spus că nu faceți sex și te cred, dar asta este și mai rău, pentru că va lungi la infinit această relație. Dacă o făceați, într-un an, doi, trecea și veneai iar cu mintea acasă!...

- Dar nu văd de ce te deranjează această relație!... Este doar ceva mental!... Comunicăm doar la nivel artistic. Este pentru mine o muză. Ai văzut că și Mircea Cărtărescu, pe care tu îl apreciezi atâta, și care s-a declarat un familist convins, a

spus că are muze și le plasa pe acestea în zona divinității. Și eu simt că așa este! Poți să te lupți cu divinitatea? Este mai bine să o iei așa cum este și să lăsăm timpul să lucreze.

- Cât să mai lucreze și timpul ăsta? Am crezut că odată cu vârsta o să termini cu divinizatul oricărei fufe care îți iese în cale și îți zâmbește frumos!... Am pierdut orice speranță când am auzit că taică-tu voia să se recăsătorească la 85 de ani!...

- De ce nu vrei să vezi și partea pozitivă a lucrurilor? Am ajuns la o vârstă la care de obicei soții trăiesc mai mult pentru alții decât pentru ei. Aceste întâmplări de natură paranormală, după părerea mea, ne-au readus la viață. Parcă am întinerit cu douăzeci de ani fizic, iar din punct de vedere creație sunt mai creator ca niciodată. Știu că te supără, dar aceste transformări pozitive sunt legate de această femeie, de această muză.

- Taci, că îmi vine să-ți dau cu ceva în cap!... O să caut o oală de lut. La țară se spune că, atunci când unui bărbat îi ia mințile o femeie mai în vârstă ca el, leacul este să-i spargi în cap o astfel de oală!...

- Nu-mi prea place acest leac!... Dacă totuși o să-l folosești, dogește un pic acea oală înainte. Bănuiesc că nu vrei să mă omori de tot!...

- Stai liniștit, că nu o să mori tu de mâna mea! Când te-am manipulat să mă ceri de nevastă, am făcut-o pentru că te iubeam, am făcut-o ca să te am pentru toată viața, nu ca să te omor! Te iubesc și acum,... deși nu meriți!... Te și invidiez într-un fel, pentru norocul de a iubi așa, ca un liceean, la vârsta ta. Ești un mare beneficiar al sorții!... Dar, vezi, nu mai intra prin fel de fel de combinații, cu fel de fel de curve, că poate te termină altcineva căruia îi strici cine știe ce interese. Nu de la mine va veni răul tău, chiar dacă tu mă consideri, de mult, ca fiind cel mai mare dușman al tău!...

-Îți mulțumesc pentru comportamentul tău. Cred că peste nouăzeci la sută din femei ar fi divorțat după asemenea întâmplări! Sunt afectat de atașamentul tău, dar asta nu înseamnă că voi renunța la scris, că voi renunța la muze. Dacă simți o dorință de revanșă, află că din partea mea nu va fi nicio supărare dacă și tu ți-ai găsi un alt barbat. Știi filozofia lui Anghel și de asemenea știi că eu am fost adeptul lui.

- Să nu te mai aud vorbind de acel individ!...
Apreciez realizările lui filozofice, dar din punct de vedere uman a fost un ratat!... Nu aş dori, sub nicio formă, să-l iei de model!... Eu nu voi dori niciodată un alt bărbat! Mie, oricare alt bărbat îmi produce silă. Dacă va fi vreodată să mă părăseşti, nu voi mai avea niciun alt bărbat în viaţa mea!... Nu înţeleg cum alţii pot gândi altfel!...

Au terminat amical o discuţie de care lui i-a fost foarte teamă. La sfârşitul acestei discuţii, i-a cerut să fie mai atent la afişarea în public, pentru că ar afecta-o mult anumite discuţii care ar fi putut apărea pe tema relaţiilor lui amoroase.

Mira plecase iar la Londra. Dacă înainte căuta să găsească o soluţie să stea mai mult în ţară, după atmosfera creată, legată de campania de europarlamentar, venea mult mai rar în ţară. Avea ceva contradictoriu în gândire, ceea ce i se întâmpla rar. Pe de o parte, ar fi plecat cât mai departe de ţară, afectată de atacurile injuste şi nemeritate la care fusese supusă în campania electorală, pe de altă parte era atrasă de ţară, pentru că acolo era cel de care se reapropiase în dificila perioadă de alegeri. Făcuse atâtea sacrificii

pentru ea, fusese așa de corect, cald, echilibrat, cum nu și-ar fi imaginat că poate fi un bărbat român.

O preocupa însă și relația cu Paul! Deși el se izolase undeva la țară, se retrăsese din cele mai multe activități și se vedeau mult mai rar, sentimental erau la fel de apropiați ca atunci când s-au cunoscut. Corespondau tot timpul, indiferent pe unde se afla ea, lucrau de la distanță la o carte comună, se sfătuiau ori de câte ori unul sau altul simțea nevoia.

Stabiliseră împreună, atunci când au decis să aibă o viață comună, să se respecte reciproc și atunci când va apărea o nemulțumire a unuia să o spună celuilalt fără nicio rețineră. Stabiliseră, încă de la început, că dacă relația lor nu va mai merge, să se separe amiabil. În fond, ei nu erau căsătoriți și nu voiau să introducă neajunsurile căsătoriei într-o relație liberă de alte constrângeri. Amândoi aveau experiența unor căsătorii precedente, de care fiecare era nemulțumit în felul lui.

Avea o mare rețineră. Încercase odată să deschidă o discuție de principiu cu Paul, privind vreo eventuală separare a lor într-un viitor nedefinit, și răspunsul lui a fost atât de radical încât

a întrerupt-o imediat. Îi spusese, atunci, că ar muri într-o asemenea situație! Conviețuirea îndelungată a două persoane creează aceleași deprinderi ca și căsătoria, chiar dacă nu există o relație oficială!

Totuși, discuția trebuia făcută. Nu era drept față de cel care ardea ca o flacără în jurul ei, alături de care se simțea foarte bine și al cărui viitor îl simțea legat de al său. Se apropiase de el exact cum se întâmplase cu 15 ani în urmă cu Paul, prin discuții inteligente, modul comun de a gândi, căldură și grijă reciprocă. În relația lor cu Mira, cei doi bărbați se asemanau foarte mult. Acesta a și fost șocul ei când a avut primele discuții cu Alex. Se întreba cum pot să se asemene atât de mult doi oameni care s-au născut în locuri și medii sociale diferite, în alte culturi, în alte vremuri. Doar ea realiza această asemănare și nu dorea sub nicio formă ca ei să afle unul de altul. Nu ar fi dorit niciodată să-i spună ceva unuia despre celălalt!

Cum la niște oameni normali existența unor copii este cea mai vie dovadă a relațiilor lor ca bărbat și femeie. În cazul unor intelectuali existența unor lucrări, a unor proiecte comune reprezenta rodul relației lor foarte apropiate. Paul și Alex, cunoscând gradul de exclusivitate al Mirei în privința abordării unor lucrări comune cu un bărbat, nu puteau să nu-

și manifeste măcar principal interesul unuia față de celălalt. La un moment dat, fiecare dintre ei ajunsese să se întrebe cine este "celălalt coautor"?... "Copiii" lor erau lucrările comune, cărțile comune!

De o persoană ca ea era greu să nu te atașezi, dacă te accepta să lucrezi ceva în comun o perioadă mai lungă de timp. Acești doi bărbați erau dintre cei foarte puțini care au avut această mare șansă în viața lor.

Mira intuia această situație și tocmai de aceea îi era teamă de discuția cu Paul. A plănuit să-l viziteze la țară, acolo unde el se retrăsese de mult timp. Poate și această retragere a lui putea să fie un argument în favoarea ei, în discuția pe care urma să o aibă.

Întâlnirea a decurs cald și amabil, așa cum au fost toate întâlnirile lor de când s-au cunoscut. Paul era un bărbat delicat, bine educat, cult, care făcea pe oricine să se simtă bine în prezența lui. Nu se mai văzuseră de câteva luni. I-a povestit de lansarea cărților, de campania electorală. Nu erau noutăți pentru Paul, pentru că ei comunicau zilnic prin mijloace electronice, dar era prima oară când discutau aceste subiecte față în față. Nu a putut

evita să arate rolul major al lui Alex în acele realizări, în acele evenimente majore din viața ei, la care el a întrebat-o direct:

- Cine este acest om? Cum l-ai cunoscut, care este rolul lui în viața ta?

De ceea ce se temea a și apărut în discuția lor, dar era de fapt și scopul vizitei. A căutat să-și găsească bine cuvintele, pentru a nu răni un om la care ținea, pe care îl aprecia, alături de care a avut o viață comună îndelungată fără a-i avea absolut nimic de reproșat. Trebuia doar să facă față tumultului vieții, care vine peste noi fără ca noi să-l chemăm.

- Știi că nu pot sta fără a lucra la ceva! Pe mine, inactivitatea mă omoară! Sper să nu ajung vreodată să nu am ceva de făcut, pentru că atunci voi muri! Am început să scriu cu el mai multe lucrări privind interdisciplinaritatea. Este un om interdisciplinar prin excelență, are un spirit creator deosebit. Este cercetător, inventator, om de afaceri, profesor, prozator și, de acum, poet! Am lucrat mult împreună la modelarea matematică a fenomenelor economice. Este un bun matematician. A început să lucreze la ceva foarte interesant, la modelarea matematică a

comportamentului uman! Pe acest subiect a și scris un eseu, care s-a lansat odată cu "cartea noastră".

- Când spui "cartea noastră", te referi la cartea ta cu mine sau la cartea ta cu el?...

Această nuanță comparativă, introdusă în discuție de Paul, a făcut-o să se teamă de evoluția ulterioară a discuției, dar nici nu putea să-i nu-i răspundă la întrebare.

- Cartea mea cu el, pentru că cea cu tine știi bine că nu era gata! Nu este gata nici acum! Sper să fie gata cam într-o lună, dacă pot să mă ocup numai de ea. Mai am în paralel o serie de alte termene. Atunci când s-a făcut afișul comun, cartea mea cu tine a fost doar anunțată ca viitoare apariție.

- Și,... ce înseamnă "de acum poet"?...

- Pentru că celelalte calități le avea și înainte, dar poet a devenit de când îl cunosc.

- Vrei să spui că a devenit poet de când te-a cunoscut pe tine, scriind poezii dedicate ție?... Săracu' de el!...

Atât a mai apucat să spună. Ce o fi vrut să spună cu "săracu"? S-a schimbat brusc la față, a început să aibă convulsii.

Mira a chemat salvarea, care l-a dus în stare de inconștiență la spital. A murit peste câteva zile. A mai avut posibilitatea să-și vadă pentru ultima dată cei doi copii, cărora le-a spus despre binecuvântarea pe care a avut-o de a trăi în ultima parte a vieții alături de o asemenea femeie.

La câteva zile de la plecarea ei din țară, Alex a fost surprins când a văzut că avusese un apel telefonic nepreluat de la Mira, din străinătate. Se întâmpla destul de rar! De obicei, comunica prin e-mail. Avusese telefonul închis, fiind într-o ședință. A sunat-o. Avea o premoniție că se întâmplase ceva grav. I-a răspuns aproape plângând.

- Ce este,... ce s-a întâmplat?...

- Sunt așa de supărată, cum nu am mai fost de când mi-au murit părinții!... Scuză-mă ca te-am sunat, dar simțeam nevoia să vorbesc cu cineva și despre așa ceva nu pot vorbi decât cu tine. Nu am cu cine vorbi,... nu am pe nimeni altcineva căruia să-i pot spune prin ce momente dificile trec!...

- Nu este nici o problemă! Spune, descarcă-te, știi că sunt un bun ascultător!...

Dominoul iubirii

- A murit cel mai bun om pe care l-am cunoscut în Anglia!... Era, aici, ceea ce ești tu pentru mine în România. A fost cel mai important sprijin al meu, a fost pentru mine mamă, tată, frate, soră, prieten! A murit în fața mea și nu am putut să-l ajut cu nimic!...

- Bine, dar nu cred că trebuie să te învinovățești pentru asta!... S-a întâmplat, doar nu ești doctor!... Nu ai chemat salvarea?...

- Am chemat-o, dar nu a mai avut ce să mai facă! Era deja inconștient când a venit!

- Și acum ce faci?... Unde ești?...

- Mă doare foarte tare!... Îmi vine să urlu!... Te-am sunat ca să mă mai descarc, simt că mor și eu!... Simt că nu mai pot trăi!... Am dureri mari în piept, pe care nu le-am mai avut până acum!...

- Bea apă rece, tușește și respiră adânc!... Ai o insuficiență cardiacă pe fond de stres!... Ești o femeie puternică, o să treci și prin asta, așa cum ai trecut prin multe altele!... Îmi pare rău că în aceste momente grele nu sunt cu tine acolo!...

- Mulțumesc mult,... îmi ești de mare ajutor în aceste momente!...

- Mă bucur să te pot ajuta! Am avut și eu ocazia, de mai multe ori, să învăț de la tine ce înseamnă să fii puternic! Dacă nu te supăr, aș vrea să-ți dau un sfat: când a murit maică-mea, singurele momente în care mai uitam de durere erau când făceam efort fizic. Odată am mers pe jos de acasă până la institut, în partea cealaltă a orașului. Cred că erau vreo cincisprezece kilometri!

- Exact asta și fac în acest moment!... Sunt câteva ore de când merg pe jos! Am ajuns în anumite zone pe care nici nu le cunosc!...

Alex era deosebit de afectat de ce se întâmpla, nu avea nimic în gând referitor la fondul situației, dar căuta să găsească orice subiect de discuție pentru a-i distra atenția de la situația dureroasă în care se afla.

- Cine era acest om?...

- Îți amintești când ne plimbam prin parc, la Sibiu? Ji-am spus despre cineva care și-a părăsit familia pentru mine. Despre el este vorba!...

Lui i-a părut rău că îi pusese această întrebare, pentru că răspunsul ei i-au răscolit anumite amintiri dureroase. Odată deschisă discuția, trebuia s-o continue.

- Bine,... dar mi-ai spus că era un nebun,... dintre mulți alții, căruia nu i-ai dat nicio atenție, și despre care nu mai știai nimic ce s-a întâmplat!...

- Așa și este, dar acum mi-am dat seama că am greșit că l-am tratat așa!... Ar fi trebuit să-i raspund pozitiv acestui om!... Acum a murit și nimic nu se mai poate repara!... A murit în fața mea!... Mă simt foarte vinovată. Uneori, în viață, poți greși, încercând să fii prea corect și cu lumea și cu Dumnezeu!... Este oare numai un bine și numai un adevăr pe lumea asta? Este foarte greu alege!... Când el trăia, nu aveam acest sentiment de vinovăție, acum însă este altceva! S-a întâmplat ceva foarte rău, de care mă simt vinovată!...

- Dar ce s-a întâmplat așa de rău și nu poți să-mi spui nici mie?... Știi că mie poți să-mi spui orice!... Eu nu vreau decât să te ajut.

- Nu pot să-ți spun și cred că nu este bine să afli vreodată acest adevăr!...

- Apropo de filozofie, de adevărurile care pot fi spuse și adevărurile care nu pot fi spuse, a murit zilele acestea și prietenul meu Anghel, "filozoful". A fost găsit mort în casă!...

- Of, Doamne!... Parcă suntem sortiți să trăim mereu situații similare!... La amândoi ne-au murit cei mai buni prieteni!... Condoleanțele mele, știu cât de apropiat îți era!

- Îi simt lipsa! Era cel care era în stare să moară pentru "adevărul absolut". Și a murit! Adevărul absolut pe care îl trăim cred că este acela că, deși populația crește, oamenii sunt tot mai singuri. Cred că de singurătate a murit bietul Anghel!...

Mira era așa de tulburată încât el a considerat că este bine să nu insiste. A lăsat-o pe ea să se descarce. A ascultat-o mult. Era surprins de depresia ei. Nu o cunoscuse niciodată așa. De obicei, ea era cea tare, dovedind de multe ori acest lucru. Acum era cu totul altceva. Îi reveneau în minte temerile că nu știe tot, că ea încă nu i-a spus tot. Însă, pe măsură ce ea devenea tot mai patetică, începea să intre și el într-o stare de tulburare. Ea vorbea cu el ca și cum între ei n-ar fi existat nimic! Nu realiza faptul că vorbește cu un om care o iubea nebunește, care ar fi fost în stare să-și dea și viața pentru ea. Ea era atât de bulversată încât nu mai ținea cont de nimic, iar în acest timp îl rănea continuu prin ceea ce spunea,

prin regretele sale după un alt bărbat, despre care el nu știuse nimic până atunci. El s-a stăpânit, a ascultat-o până la capăt și i-a promis în continuare tot sprijinul său moral pentru situația prin care trecea. După aceea, a intrat însă el într-o criză existențială. Se gândea la acel om, despre care nu știa decât ce-i spusese ea, că era un nebun care a facut mari sacrificii, fără ca să-l încurajeze în vreun fel. Cu toate aceste sacrificii, nu a obținut nimic, nici măcar în douăzeci de ani, confirmând astfel ce spuneau alții despre ea, că este "Maica Domnului". Pe el nu îl preocupa ideea că ea nu i-a cedat acelui bărbat nici măcar în douăzeci de ani, ci îl dorea faptul că, în sinea lui, el dorea o relație totală cu Mira și acum își vedea toate năzuințele năruite. Realiza imposibilitatea ajungerii la iubirea ei și asta îl dezechilibra psihic. Pe de altă parte, dacă ea îl iubea atât de mult pe acel om care a decedat, iubirea ei s-a dus în pământ pentru totdeauna odată cu el! O iubea cu disperare, iar aceste noi întâmplări îl îndepărtau și mai mult de momentul mult visat, când ea va fi a lui total, fără alte probleme de viață sau de conștiință. Acum se deschideau alte necunoscute între ei!...

A sunat-o în fiecare zi, pentru a o consola. Se temea de vreun gest necugetat din partea ei, în starea în care o simțea că este, mai ales că

decisese să meargă la înmormântare, care putea să-i crească și mai mult starea de deprimare în care se afla.

După înmormântare, s-a întors în țară. S-au întâlnit. Amândoi erau într-o stare de extremă agitație. Dacă-i vedea cineva, nu i-ar fi recunoscut. Ea suferea mult pentru acel om, care tocmai murise, iar el suferea la fel de mult pentru ea. Ea era obosită, îndurerată, deprimată, iar toate acestea se puteau citi pe fața sa, el era nebărbierit de o săptămână, cu privirea răvășită, ceea ce îi dădea un aspect de sălbatic. Cu vocile sfâșiate de durere, au început o discuție în care fiecare parcă venea de pe altă lume:

- Bună, a început el! Ești mai bine?...

- Bună, dar numai bună nu este. Doamne, ajută-ne!...

- Spune-mi mai multe. De ce nu mi-ai spus nimic despre acest om?...

- Te rog, ajută-mă! O să-ți spun tot, dar ia-mă ușor, că sunt foarte stresată, foarte obosită. Cred că nu am dormit de o săptămână!

- Dacă l-ai iubit atât de mult, de ce nu i-ai spus că-l iubești când trăia? Cum ai putut să chinui douăzeci de ani un om, să-l ții într-o asemenea tensiune? Este inuman cum te-ai comportat cu el! Puteai să-l respingi clar de la bun început, îl durea un timp și pe urmă îi trecea, dar nu-l țineai atâta timp într-o asemenea tensiune!

- Nu a fost așa! Am avut o relație totală cu el, dar el a dorit să ne căsătorim oficial și eu nu am vrut asta, iar acum îmi pare foarte rău.

- Bine, dar asta nu era ceva nou, să-i creeze un șoc acum! Bănuiesc că acest refuz i l-ai spus cu mult timp în urmă?

- Da!... Îmi pare rău. El a fost pentru mine și mamă, și tată, și soră, și frate, și amant, și coleg, și profesor, și sfătuitor, spunea ea, repetând această idee, realmente pierdută în amintiri dureroase.

Ea părea a nu realiza motivul pentru care Alex era atât de tulburat. Când iubim cu disperare pe cineva, nu îi înțelegem totdeauna pe cei care ne iubesc pe noi. Acest fapt făcea ca pe el să-l doară și mai tare. El simțea că ea încă nu i-a spus tot, că mai sunt încă lucruri nespuse între ei. Cine știe câți

alți asemenea necunoscuți mai erau în viața ei? Deja se năruia sistemul lui de încredere.

Se constituise un pentagon al iubirii, dar și al morții, în care Dorin era aproape mort fizic de zeci de ani, Paul dispăruse așteptând moartea acestuia și căsătoria cu Mira, aceasta era împovărată de regrete după pierderea lui Paul, Alex era dărâmat de iubirea neîmpărtășită pentru muza sa, iar Dorina regăsise marea sa iubire pentru Alex. Doar Dumnezeu mai putea ști ce avea să urmeze! În epistemologia iubirii lor pentagonice se pare că unii dintre ei au neglijat una dintre întrebările esențiale ale existențialismului lui Nietzsche, *“cât adevăr poți să suporti?”*.

Alex încerca să se echilibreze și căuta să-i insufle și ei o speranță de viitor alături de el, să o scoată din disperarea în care intrase. Trăind fiecare cu durerea sa, a trecut ceva timp.

Pentru a mai uita durerea, el încerca să facă ceva, să lucreze câte ceva. Ea îl rugase să o ajute să-și actualizeze CV-ul. Căutând niște citări ale sale din cărți și reviste, pe internet, a căutat atât pe numele ei cât și pe numele coautorilor săi la diferite lucrări. Paul era unul dintre aceștia. Căutând aceste citări a văzut, din întâmplare, anunțul mortuar al

lui Paul, alături de diverse alte știri legate de activitatea lui.

A fost un șoc pentru Alex! Atunci a realizat că decedatul, "nebunul" care abandonase totul pentru ea, era "homosexualul" cu care a scris "cartea engleză". De ce i-a ascuns totul? Când el îi scria poezii răscolitoare despre intangibilitatea ei pe post de icoană, de "Maica Domnului", ea avea un amant!... Mintea lui a început să i-o ia razna. Căuta metode care să-l ajute să se depărteze de ea. De câte ori credea că s-a apropiat mai mult de ea, apărea ceva care îi îndepărta și mai mult. Părea că intră și el în rândul blestemului bărbaților care au reușit să se apropie de ea. Cu toată durerea pentru situația ei, începuse să nu-și mai poată stăpâni propria suferință. Nu putea suporta minciuna care l-a însoțit pe toată perioada de iubire dezlănțuită pentru ea. Se tot întreba cum a putut să-i facă așa ceva. Acum începea să înțeleagă acel „ceva” care o împiedica să se apropie decisiv de el, să fie femeia lui.

A sunat-o, să-i spună despre dureroasa lui descoperire. De data aceasta el era cel cu vocea stinsă și-i vorbea printre lacrimi. Ea i-a simțit

disperarea, a intuit că s-a întâmplat ceva rău și cu el. Până atunci, el era cel care încerca să o ajute, care o liniștea când era tensionată, care căuta să-i orienteze gândirea spre viitor, când poate va fi mai bine. Acel viitor al ei, pe care el îl vedea indiscutabil legat de viitorul lui, părea că nu mai vine! De data aceasta, el era cel care avea nevoie de ajutor.

- Ce este? Ce s-a întâmplat?

- Căutând acele citări din cărți și reviste, de care m-ai rugat pentru CV-ul tău, am găsit întâmplător anunțul mortuar al coautorului tău, cel cu care ai scris "cartea engleză"!... El este decedatul pentru care suferi acum,... "nebunul" care și-a părăsit familia pentru tine,... "homosexualul" care-mi aprecia textul de pe afiș?...

Simțea în telefon tuburarea ei. Era ceva la care nu se aștepta. Era ceva care trebuia să dispară odată cu Paul, să dispară pentru totdeauna! Era ceva despre care nimeni nu ar fi trebuit să mai știe, precum nimeni nu știuse despre toată viața ei, trăită în umbră cu Paul.

- Da,... el este! Îmi pare extrem de rău că ai aflat. Aș fi vrut să nu afli niciodată!...

- De ce nu mi-ai spus că el este cel care a murit? Eu oricum nu-l cunoșteam nici pe el, nici pe altcineva!

- Nu vreau să vorbim mai mult despre el. Mă doare foarte tare dispariția lui și nu sunt pregătită pentru această discuție. Aș fi dorit să nu aflu niciodată de existența relației mele cu el. Dumnezeu m-a binecuvântat să vă cunosc pe amândoi, dar nu am dorit ca aceasta să se suprapună în timp. Este prea mult pentru mine!... Vorbim altă dată. Ajută-mă să îmi treacă această durere!...

Alex a încercat să lase un pic timpul să lucreze pentru a i se atenua durerea. Mira însă, care era în continuare distrusă de dispariția lui Paul, nu făcea altceva decât să-i sporească această durere. Dacă înainte a căutat să-i ascundă identitatea decedatului, acum, de fiecare dată când se întâlneau, îi vorbea numai despre el, despre meritele lui, despre talentele lui. Se refugiase total în trecut. I-a trimis copii după scrisorile primite de la Paul, ceea ce l-a afectat foarte tare. Văzând că mesajele ei cuprindeau doar această avalanșă de

laude aduse defunctului său amant, o perioadă nu i-a mai răspuns la mesaje.

A încercat, ca și altădată, să iasă din starea de haos mintal în care se afla, scriindu-i poezii rele. Își făcea speranțe că o va uita, chiar cu riscul că va trebui să o urască pentru aceasta. De multe ori ura înlocuiește dragostea neîmplinită! Își făcea iluzii că astfel iubirea pentru ea va trece.

A compus poezia "Și totuși trece". I-a trimis-o cu sufletul îndoit, dar i-a trimis-o!...

Și totuși trece

Cândva, pe când
primeam mesajul tău,
era precum
trimis de Dumnezeu,
nimic pe lume
nu era mai sfânt,
el îmi umplea pe loc
întregul gând.
Gândeam la tine
atât de mult,
că toți înțelegeau,
dar tu te-ai prefăcut!...
Azi nici măcar

nu mai tresar
când văd mesajul tău
că vine iar,
căci este *ca al tuturor*,
fără inimă și fără dor!
De farmec sfânt
tu te-ai cuprins,
acum o știu prea bine,
dar tot atât de bine știu
că n-a fost pentru mine!...
Eu te-am privit,
de la început
smerit, ca pe-o icoană,
dar tu ai vrut să fii
doar... o cucoană!
Eu o vedeam în tine
pe Maria, sfânta și eterna,
iar tu erai, de fapt,...
Maria Magdalena!

Nu mai găsea nicio rațiune la nimic, nu o mai înțelegea deloc, nu mai credea în ea. Nu mai avea încredere în viitorul său alături de ea, se gândea la câte alte lucruri nu i le-a spus și ce altceva mai putea ține ascuns.

Între timp, în derularea proiectului lor se ajunsese la organizarea unei Școli de vară la Constanța, similară celei de la Sibiu, care fusese cu un an în urmă.

Urmau să se întâlnească acolo și îi era foarte teamă de poziția ei după citirea ultimei poezii. Îi părea rău că i-a trimis-o! Partea lui din Școala de vară a ieșit excelent. Împreună cu doctoranzii săi, au prezentat în plen două brevete de invenție premiate la Salonul Internațional de la Geneva. Invitații lui, mari personalități naționale, veniseră, se aflau acolo, crescând nivelul acestei manifestări. Profesional, avea toate motivele să fie satisfăcut.

În prima parte a zilei nu a putut discuta cu ea. Era tot timpul în vorbă cu altcineva. Erau foarte mulți participanți. Mulțimea, care la Sibiu îi unea, de data aceasta îi despărțea. Cu un an înainte, nu știau aproape nimic unul despre altul, dar erau plini de speranțe, iar acum știau aproape totul, dar nu mai aveau nicio speranță!...

A sunat-o pe telefon și au stabilit să se întâlnească la masa de prânz, la o masă mai separată, pentru a putea vorbi. A acceptat fără comentarii. A început el:

- Mi-a fost frică de întâlnire! Te rog să mă ierți pentru ultima poezie. Îmi pare rău că am vrut să mă descarc, aruncând spre tine. Mi-a părut rău imediat ce ți-am trimis-o!

- Nu este o nicio problemă! Nu mă supăr eu pe tine pentru atâta lucru! Pentru ce ai spus, ai scris, ai compus, ai făcut tu pentru mine, nu mă voi supăra pe tine niciodată! Te înțeleg și pe tine prin ce treci!... Cât ne-o mai încerca Dumnezeu?...

Era bucuros că a trecut de acest prim pas al discuției! A continuat ea:

- Am găsit prin calculator și pe acasă, fel de fel de scrisori, începuturi de romane de la Paul, care îmi erau adresate, dar pe care nu mi le trimisese când trăia!...

Alex deja se schimbase la față. De la moartea lui Paul, de câte ori vorbeau, acesta era unicul subiect! El nu se mai regăsea în nimic, parcă nici nu mai exista! Ea se afunda tot mai mult în trecut, fără nici cea mai mică intenție de a trăi în prezent. De viitor nici nu mai putea fi vorba! Noțiunea de viitor parcă nu mai avea niciun sens pentru ea. Avea un dureros gând, că prezența lui începuse să o deranjeze în peregrinările ei prin trecut!

- Este extraordinar!... Iată,... și el îmi scria romane!... Uite ce scria!...

Era prea mult pentru el. Nu o mai urmărea atent, dar o auzea cum se mira că, în scrieri făcute cu peste cincisprezece ani în urmă, Paul folosea expresii precum "ești o parte a codului meu genetic", "să dăm timpul înapoi", "să dăm timpul înainte", "să trăim în alte vieți" etc., expresii cu care Alex o obișnuise în poeziile lui scrise cu câteva luni în urmă!... Chiar și modul cum o apelau fiecare, în alt timp și spațiu, era la fel, Paul îi spunea "Mymira", iar Alex, "Miramea", prin unirea articolului de nume.

Ea continua să citească din scrierile lui Paul, iar Alex zicea, doar pentru el, din când în când, "Da", cu mintea pierdută. Era vizibil preocupat, dar totuși continua să urmărească tot ce spunea ea. L-a observat că este absent și l-a întrebat la ce răspunde când tot zice "Da". I-a spus că își răspunde singur la niște întrebări personale. Acel răspuns se referea la faptul că ea continua să se refugieze în trecut și părea că nu dă nicio șansă viitorului.

Nu știa ce să facă și cum să schimbe această situație. Evident, nu putea să-i ceară să șteargă

așa repede toate amintirile dureroase din trecut, dar se aștepta să vadă la ea măcar o intenție de a se gândi și la viitor. A întrebat-o:

- Ce îți spunea Paul acum cincisprezece ani îți spuneam și eu acum câteva luni. Pe mine de ce nu mă crezi?

- Cine ți-a spus că nu te cred?...

- Privirea ta, comportamentul tău....

Nu au mai continuat discuția, ea nu mai era atentă. Ca să o rupă din acea cădere în trecut, s-a gândit să o invite la o plimbare prin oraș. Timpul permitea, pauza de prânz a conferinței era suficient de lungă. Gândea că mersul pe jos, schimbarea ambianței, ar putea să-i schimbe și starea psihică. La un moment dat, treceau prin piață, pe lângă o tarabă cu flori. Se auzea o voce de bărbat strigând în direcția lor:

- Doamnă, doamnă, ...

Mira și-a dat seama că striga după ea. S-au îndreptat în direcția tarabei cu flori. Erau vânzătorii de flori, un bărbat și o femeie. Probabil soț și soție.

- Doamnă, vă rugăm ceva. Dar nu vă supărați?...

Era cu mintea cu totul în altă parte. Cu o voce pierdută, le-a răspuns celor doi:

- Nu mă supăr!... Cu ce vreți să vă ajut?

- Doamnă, noi am pus pariu, între noi, care ghicește vârsta dumneavoastră. Tot orașul vă cunoaște, vă admiră și discută!...

Mira arăta foarte bine. Arăta cu mult mai tânără decât vârsta ei reală. Cu toată tristețea ei din ultima perioadă, nu își pierduse cu nimic acea frumusețe nobilă, acea maiestruozitate în gesturi, plus grija zilnică de a se îmbrăca elegant. Era totdeauna foarte mândru să meargă alături de ea.

Pariul celor doi florari, departe de a o supăra, a scos-o din starea tensionată în care era. Un zâmbet a apărut pe fața ei. A devenit și el, brusc, mai bine dispus. Părea că ideea lui cu plimbarea prin oraș va da roade. Continuă discuția cu cei doi:

- Uite cum facem: dacă îmi faceți un frumos buchet de flori care să îmi placă, atunci arbitrez între voi, cu cartea de identitate la vedere! Nu vreau ca cineva dintre voi să rămână cu ideea că a fost păcălit! Dacă nu îmi place buchetul, nu mă interesează propunerea voastră!...

Timp de câteva minute, s-au mai plimbat prin apropiere. Cei doi florari i-au făcut o splendoare de buchet, de care ea a fost evident mulțumită. Cei doi au scris fiecare pe un câte un bilețel varianta lui de vârstă, iar apoi Mira le-a arătat documentul de identitate. A câștigat bărbatul. Întâmplarea a distrat-o și părea că pentru moment părăsise durerea trecutului. Știa că se discută mult și apreciativ despre ea, despre frumusețea, dar și despre vârsta ei. Ambii păreau mulțumiți, chiar au schițat un zâmbet. Nu a fost însă de durată. Imediat, i s-a adresat lui Alex:

- Zâmbeam, pentru că un moment gândul mi-a zburat la cel care nu mai este și care, într-o asemenea situație, ar fi zis: "Aș vrea să-ți pun o pancartă pe piept pe care să scrie "Ea este a mea" ". Văd că și pe tine te-am distrat. Mă bucur că ți-am smuls un zâmbet!

Îi smulsese un zâmbet, dar era un zâmbet trist. Remarca ei, referitoare la cel dispărut, arăta că de fapt ea era în continuare cu gândul în trecut și toate speranțele lui, puse în acea plimbare, s-au dovedit a fi deșarte.

A condus-o înapoi către Centrul de conferințe. La întoarcere au mers tăcuți, fiecare având alte cărări ale gândurilor.

El a plecat după masa de prânz, deși seara urma să fie o mare petrecere. La cea similară de la Sibiu, din urmă cu un an, ei au fost animatorii petrecerii și s-au simțit foarte bine. Atunci, Alex organizase atunci un concurs de dans cu premii, care dinamizase mult pe tinerii participanți. De data aceasta, nu a mai avut nici măcar dispoziția de a participa. Când a aflat de plecarea lui, nici ea nu a mai participat. Seara, de acasă, i-a trimis un mesaj:

Bună,

Îți trimit acest mesaj, pe care nu aș fi vrut niciodată să fiu în situația să-l scriu! Înțeleg durerea prin care treci și am făcut tot ce a fost posibil să te ajut să depășești momentul. Simt că insistențele mele nu te ajută, ci chiar te supără! Cred că acum nu este momentul de a discuta de iubire, ci de existență! Astfel, am hotărât să trec la o tranziție dureroasă către o existență rațională:

- Voi face eforturi să-mi reprim sentimentele de iubire față de tine, sentimente pentru care am observat că ai imunitate;

- Îmi propun să apreciez mai mult ceea ce am, o soție iubitoare și înțelegătoare și un fiu excepțional;

- Îmi propun să te las să-ți trăiești în liniște durerea și doliul.

Să ai grijă de tine, Alex.

A doua zi, foarte de dimineață, a primit de la ea un mesaj:

Dragul meu,

Este pentru prima dată când îți spun așa, deși totdeauna am gândit-o! Viața nu m-a învățat să fiu foarte darnică cu vorbele de iubire. În principiu, analiza ta este corectă. Nu trebuie să faci nimic în plus pentru a mă convinge de iubirea ta. Sunt de mult convinsă de puternicele tale sentimente în ceea ce mă privește, dar fac apel acum la rațiunea ta, de care, deasemenea, m-ai convins că dispui din belșug. Înainte de orice alte exerciții de logică, care îți plac în mod deosebit, te-aș ruga să-ți răspunzi în interiorul tău la următoarea întrebare,

dacă eu aş fi murit, tu ai mai fi putut să fii atent la iubirea altei femei???...

Îţi mulţumesc din tot sufletul meu pentru ce ai scris, pentru ce ai fost, pentru ce ai ai compus şi pentru tot ce ai făcut pentru mine în această perioadă, dar eu nu mai pot să mă bucur de nimic! Va trebui să mă izolez de toţi şi de toate! Există "ceva", care face ca doliul meu pentru Paul să se prelungească mult, sau să nu se termine niciodată! Acel "ceva" este legat şi de tine, dar este bine ca tu să nu-l ştii niciodată! M-am considerat totdeauna o femeie puternică, dar iată că peste acel "ceva" nu pot să trec. Când a murit Paul, am zis că nici celor mai mari duşmani ai mei nu le-aş dori să păţască aşa ceva!

Ai o familie frumoasă, o soţie care te iubeşte şi care îţi vrea binele, chiar dacă te mai supără uneori restrângându-ţi pornirile tale de libertate, ai un fiu excepţional, care îţi vor umple viaţa şi aşa plină de mari realizări. Pentru a nu ne mai chinui unul pe altul, este bine să întrerupem total orice comunicare între noi. Există o legătură dincolo de noi, pe care o simt şi care ne va ţine uniţi pentru totdeauna. Eu te-am atenţionat de mai multe ori să-ţi păstrezi controlul sentimentelor, dar nici măcar eu nu am reuşit aceasta!...

Dominoul iubirii

Acesta fiind ultimul mesaj al meu către tine, îți doresc liniște și multe împliniri!

Te rog să nu îmi răspunzi.

Mira

Cu toată rugămintea ei de a nu-i răspunde, el i-a răspuns, totuși:

Bună,

Este pentru prima dată în viața mea când mă doare enorm că cineva este de acord cu mine! Am așteptat din tot sufletul să mă contrazici. Îți doresc sănătate și noroc pentru tine și cei apropiați!

Alex

Deși ea fusese cea care stabilise întreruperea totală a comunicării dintre ei, la scurt timp după acest mesaj, i-a răspuns:

Bună,

Scuze pentru ultimul meu mesaj!... Nici eu nu mai știu ce se întâmplă cu mine!... Îți mulțumesc

pentru eforturile tale de a mă face să mă rup de durerea trecutului! Am încercat de mai multe ori, dar nu am putut. Am apreciat totdeauna eforturile tale! Nu este adevărat că m-ai supărat cumva, că m-ai deranjat în vreun fel. Sper că nu te-ai supărat prea tare pe mine și putem avea împreună un nou început. Ca dovadă că am început să gândesc pozitiv și cu speranțe de viitor, te anunț că am acceptat să merg la două nunți, una în țară și alta în Anglia. Cea din Anglia este în familia unui lord. Inițial, le refuzasem pe amândouă!...

Dacă am hotărât așa, acum am o grămadă de treabă!... Trebuie să-mi fac două rochii noi. Știi doar cât de exigentă sunt cu îmbrăcămintea!

Cu bine, Mira ta

PS: Semnătura este un răspuns la întrebarea din finalul poemului tău.

După întoarcerea de la Sibiu, într-o singură noapte, îi scrisese un poem fluviu, cu zeci de strofe, care se încheia cu întrebarea "Oare, vei fi vreodată Mira mea?"

Acest mesaj nu a mai ajuns însă în timp util la el! Era exact la un an de la plimbarea prin parcul din Sibiu. Sentința din penultimul mesaj al ei era ultimativă, dar și el simțea că o altă soluție nu există. Diferența dintre ei era doar că ea știa, iar el nu știa la ce se referă acel "ceva" legat de moartea lui Paul!...

Nu mai spera nimic. În definitiv, acel "ceva" nu îl interesa decât prin faptul că i-a luat definitiv speranța la iubirea Mirei. Iubirea ei plecase pe lumea cealaltă odată cu Paul!...

A luat două cutii de somnifere, să nu se mai trezească niciodată, să uite de toți și de toate. I-a trimis pe e-mail o scrisoare și o poezie de adio:

Draga mea,

Am plecat la Paul!... Este singurul mod în care mai sper să pot avea acces la iubirea ta, care s-a dus odată cu el pe lumea cealaltă! Sper, să împart cu el ceea ce tu nu ai reușit să împarți pe lumea asta, să îmi spună el, acolo, ceea ce tu nu ai putut, aici!...

Alex

Iubirea de dincolo

Te aşteptam s-apari de undeva,
să ne iubim!...
Voiam, dar nu ne cunoşteam!...
Ne-am cunoscut!...
Dumnezeu în cale mi-te-a scos,
şi totul s-a întors pe dos!...
Ai fi vrut şi tu să mă iubeşti,
dar n-ai vrut să păcătuieşti,
datorii de viaţă îţi stăteau în faţă,
care au trecut,... dar tot nu ai putut!...
Fiindcă te iubeam, m-am rupt de toţi,
am rămas singur cuc,...
ştiind cât ţii de mult la morţi,
m-am pregătit şi eu,... ca să mă duc!...

Poezia spunea acelaşi lucru cu textul, dar succesiunea lor sugera trecerea dintr-o lume în alta, parcă textul ar fi spus că "am plecat", iar poezia spunea "am ajuns".

Ea a primit răspunsul la penultimul mesaj. Începuse să se impacienteze că nu primea nici un răspuns la ultimul. El era de obicei foarte rapid în răspunsuri!

Nu era unul oarecare, ci era mesajul în care ea îi spunea, în sfârșit, magicul "Da". Acel "Da", pe care el îl aștepta dinainte de cunoașterea lor fizică, de la apariția ei ca o nălucă în gândurile și visurile lui. Acum, când acest răspuns venise, el lipsea de la întâlnirea cu destinul!...

Ea nu a primit însă răspunsul la care s-ar fi așteptat, cel care presupunea extazul lui Alex la acceptul ei de a avea un viitor comun, ci a primit scrisoarea de adio și poezia sumbră prin care-i transmisea iubirea lui de pe lumea cealaltă. A trimis mai multe e-mail-uri, mai multe SMS-uri, de la care altădată primea răspunsuri chiar și în Togo. De data aceasta, nu a primit niciun răspuns!

A sunat la telefon, să vadă dacă este adevărat. Stabiliseră între ei să nu-l sune acasă. Nu putea vorbi când era soția prin preajmă. Dar nu avea altă soluție. A sunat insistent și cineva i-a răspuns la un moment dat. Era Nana.

- Alo!... Cine este?... Pe cine căutați?...
- Pe domnul profesor!
- Pe domnul profesor?...
- Da!... Îl caută cineva de la universitate.

- Păi,... nu ați auzit?...

- Ce să aud, doamnă?...

- Eu nu sunt doamnă!... Sunt o țăță de la țară, care m-am nimerit pe aci!... Domnu' profesor s-a otrăvit!... El era un domn!... Un mare domn!... Praful și pulberea să se aleagă maică de cine l-a supărat atâta!...

- Alo,... Alo,... Alo!... Nu i-a plăcut vocea mea!... Nana, a insistat, dar din partea cealaltă nu mai răspundea nimeni!...

Mira a înțepenit cu telefonul în mână!... O durere mare în piept a făcut-o să se încovoie, după care a căzut. S-a încovoiat pentru totdeauna corpul său superb, svelt ca o trestie! Făcuse infarct!... A venit salvarea, dar nu a mai putut fi salvată.

În fracțiunea de timp dinaintea morții, a gândit că vor fi, în sfârșit, împreună toți trei, pe lumea cealaltă, într-o înțelegere totală și liniște eternă.

A fost prea mult pentru ea să piardă doar într-o lună singurii bărbați pe care i-a iubit în viața sa!

Tot ce făcuse, de când se știa, făcuse cu rațiune, cu excepția relațiilor cu acești doi bărbați.

Își găsisese satisfacția de femeie, alături de Paul, după o lungă perioadă, de la îmbolnăvirea gravă a soțului. Simțea frustrarea lui că nu pot fi ca soț și soție și public, dar, în rest, relația lor a decurs perfect. L-a cunoscut și legătura lor a crescut în același mod cum se întâmplase cu mulți ani în urmă cu Paul. Acești doi bărbați iubeau aceeași femeie, scriau despre ea utilizând aceleași expresii, o apelau în același mod, la o bună distanță în timp unul de celălalt. Ea, care îi cunoștea pe amândoi, sesizase această tulburătoare asemănare de gândire și comportament și, uneori, credea că Dumnezeu a vrut să-i ofere o perioadă mai lungă de iubire, compensând astfel anii pe care îi pierduse prin boala lui Dorin.

Când l-a cunoscut pe Alex, a apreciat plăcerea unor discuții elevate, apoi, citindu-i cărțile, l-a cunoscut și mai bine, au scris împreună alte cărți, apoi au venit poeziile dedicate ei și așa a intrat într-un vârtej din care n-a mai putut ieși, deși își propunea permanent. Simțea că sunt într-o situație irațională, dar nu puteau face nimic!... A constatat că nu mai putea trăi fără el, devenise dependentă de el.

A murit și nu a mai putut să-i spună cât de mult l-a iubit! Cât a trăit nu i-a spus niciodată că îl iubește, nu s-au sărutat, nu s-au îmbrățișat niciodată!... În modul său laconic de a vorbi de iubire, acea semnătură "Mira ta" din ultimul ei mesaj, însemna "Sunt a ta, și eu te iubesc!..." Dar la ultimul ei mesaj nu primise niciun răspuns!...

A mai dus în Pământ și acel "ceva" pe care numai ea îl știa, și anume, că Paul a murit când i-a spus că îl iubește pe Alex!... De aceea se simțea atât de vinovată. A avut aceeași franchețe pe care o avea de regulă. Și în iubire voia să fie la fel de clară și concisă ca în celelalte activități ale sale. O întrebase cine este și ce relație are cu coautorul celeilalte cărți, "cartea românească", despre care spusese o vorbă de laudă când lucrau la afișul lansării comune. Ea i-a răspuns în modul ei, iar el nu a putut supraviețui răspunsului! Paul nu a putut supraviețui realității că situația nu mai concordă cu modelul său. Moartea sa a influențat decisiv ceea ce avea să se întâmple ulterior între Alex și Mira, pentru că niciodată moartea nu leagă,... moartea rupe!...

Alex a fost salvat. Norocul său a fost Nana, care venise întâmplător, cum venea ea de obicei. A chemat salvarea, care a venit în timp util.

Când și-a revenit, nu știa nimic de moartea Mirei. În familia lui numele ei era un cuvânt interzis de multă vreme și nu avea de unde să știe ceva. După ceva timp, când își mai revenise, Nana i-a spus că, într-una din zilele anterioare, îl căutase o doamnă de la universitate la telefon. A sunat la universitate unde era ascultat ca și cum ar fi sunat de pe lumea cealaltă! Acolo zvonurile erau că ar fi murit amândoi și au fost foarte surprinși de telefonul lui. Până la urmă, din această discuție, a aflat de moartea ei, ceea ce a avut un efect devastator asupra lui. El nu știa absolut nimic de ea până atunci. Ar fi încercat să repete tentativa de sinucidere, dar era foarte controlat în tot ce făcea și nu mai avea acces la medicamente. Nu mai avea niciun rost pe lume, nu știa ce să facă, timpul parcă se oprise în loc! Până la urmă, pentru a găsi o preocupare, a insistat și a obținut un calculator. Când a deschis prima dată calculatorul, după cumplitele evenimente, prin mulțimea de e-mail-uri primite, a găsit ultimul mesaj al Mirei, cel care se încheia cu "Mira ta". Era mesajul pe care îl așteptase cel mai mult în viața lui! Disperarea că un asemenea mesaj nu va veni niciodată, l-a făcut să-și piardă echilibrul, l-a făcut să-și piardă răbdarea, să-și piardă încrederea în viitor. Acum ajunsese la destinatar, dar nu mai avea nicio

importantă! Întârzierea acestui mesaj a condus la succesiunea de evenimente care avea să ducă la dispariția Mirei. Simțea o vină apăsătoare!... Mai multă răbdare, mai multă încredere din partea lui ar fi însemnat salvarea ei!...

Nu reușea deloc să intre într-o activitate care să-l preocupe cu adevărat și să-i abată gândurile spre altceva. După un timp, s-a gândit la metoda Alinei, după ce a murit Radu. A hotărât să înceapă să cultive memoria Mirei.

Foarte puțini cunoșteau ce a făcut ea, ce a reprezentat ea pentru cei mulți. A fost o adevărată protectoare a săracilor din lumea a treia. În lumea economică, a fost aceea care, de pe poziții de conducere a unor organisme internaționale, a spus totdeauna adevăruri care nu conveneau multora, mai ales celor bogați. Pentru studenți și doctoranzi, a fost totdeauna o plăcere să o asculte și a făcut mari eforturi să-și păstreze cursurile, să nu lipsească niciodată. Nu a folosit metoda, mult uzitată de alții, de a trimite niște înlocuitori de nivel mult inferior. Lipsa unui soț valid, care să o poată însoți în diversele întâlniri protocolare de nivel înalt cu șefi de state, de guverne, cu miniștri din multe țări, cu care avea relații curente, a reprezentat pentru ea un mare handicap. Pentru a nu da

naștere unor discuții neplăcute, a preferat să evite partea informală a multor astfel de evenimente, unde se știe că se tranșează marile hotărâri. România a pierdut mult datorită acestei situații. Evita cu diplomație și delicatețe discuțiile pe acest subiect. Tot din această cauză, ea nu a avut concedii cu familia sau alte momente de recreere, absolut necesare după munca intensă dusă pe multiple planuri. Singurul refugiu era la țară, la fosta casă părintească, unde își amenajase o locuință și unde, când ajungea, trăia în cele mai simple condiții, ca țăranii de acolo. Localnicii îi spuneau "tața Mira".

Timpul curgea greu fără ea. Nu găsea nimic care să-i suplinească lipsa. De multe ori îi reveneau în minte momente când o supăra și apoi își făcea reproșuri. Se gândea la unele poezii rele pe care i le-a făcut. Pe unele i le-a trimis, pe altele nu. Dar toate nu mai aveau acum niciun sens! Singurul lucru care conta era absența ei definitivă, fără să mai existe posibilitatea repetabilelor ei întoarceri. Jocul supărare-bucurie, care însoțea repetabila ei plecare și întoarcere, se terminase. Se terminase cu o plecare definitivă. Ultima ei plecare avusese deja loc!... El era cu mintea dusă permanent după ea!...

A căutat-o pe Alina. Odată, să aibă o discuție referitoare la diverse metode de promovare a imaginii unei persoane. Ea, ca jurnalistă, cunoștea multe în acest sens, dar și pentru că simțea nevoia de a mai discuta cu cineva. Nu avea cu cine vorbi deschis despre ceea ce îl frământa pe el. Deși relația lor se terminase în defavoarea lui, au păstrat legătura, mai discutau la telefon, mai colaborau în unele mici afaceri comune. Chiar despre relația lui cu Mira îi spusese cu ceva timp în urmă. Era la curent cu întâmplările. A acceptat fără prea multe formalizări întâlnirea. Nu arăta prea bine! Viața o încercase greu și pe ea și asta se vedea pe întreaga ei ființă.

- Nu prea ți-ai ales bine femeile din viața ta, a rupt ea tăcerea, în loc de bun venit!

- Nu te pot contrazice. Faptele îți dau dreptate. Tot atât de adevărat este și că bărbatul are un rol mai mic în procesul de alegere.

- Nu mai face pe neajutoratul!... Vă cunosc eu la ce vă duce capul!...

- Am auzit una bună, căută el să ridice nivelul discuției. Cică femeia alege bărbatul care trebuie s-o aleagă!

I-a plăcut. Se vedea pe fața ei că vrea să-l scoată din gândurile rele, înainte de a intra efectiv în subiect. Ultima lui reacție însă a făcut-o să tresară, ca în vremurile ei bune, când era ziaristă și când un interlocutor îi dădea un răspuns inteligent.

- Uite, de aceea m-am îndrăgostit eu cândva de tine! Aveai niște remarci deștepte.

- Mulțumesc, dar până la urmă nu ai ales deșteptăciunea!...

- Nu aș vrea să fiu în locul tău!... Am trecut și eu prin momente groaznice când a murit Radu. Nu mi-a trecut nici acum de tot, dar nu avem ce face. Viața merge înainte. Am mai avut un eșec înaintea lui Radu. Am trăit mai bine de zece ani cu cel mai vânat bărbat din televiziune. Știam eu că nu este un sfânt, dar ce am aflat la un moment dat întreaga oricăre înțelegere! Am găsit la el, din greșeală, o listă de circa patru sute de femei, dintre care pe unele le cunoșteam. Lista mai avea poziții goale până la numărul o mie. Era lista femeilor cu care se culcase! Își propusese, ca țintă, să se culce cu o mie de femei! Evident că am rupt-o cu el, deși era un bărbat excepțional. Noroc că Hans m-a lăsat, chiar m-a ajutat, să-mi fac toate damblalele

referitoare la amintirea lui Radu. Nu este gelos, nu este meschin deși are și el cusururile lui!

- Hai, că nu ne-am întâlnit să-l bârfim pe soțul tău!... Eu îl știu ca pe un tip simpatic.

- Este foarte simpatic, dar a făcut greșeli mari în afaceri, a sfârșit rău. A ajuns să traiască pe seama mea, el, marele magnat care a fost! Nici asta nu ar fi o problemă, dar s-a îmbolnăvit de fel de fel de boli și nu respectă nimic din ce îi spun doctorii. Îmi este teamă să nu o pățească și mai rău și să-l duc cu căruciorul! Uneori, mă gândesc la momentul când am ales între tine și el și mai-mai că îmi spun c-am greșit!...

- Apropo, că tot nu mai contează, cum ai ales?...

- Tu erai însurat iar el era liber!... Tu erai foarte competitiv atunci!... Erau mulți care doreau, la diferite niveluri ale înaltei societăți, să te atragă spre ei pentru farmecul tău natural. Ai un farmec al tău, de care poate nu-ți dai seama, pentru care nu faci eforturi speciale! Ți-am urmărit mereu zodia și evoluția. Am avut o mare durere în suflet când mi-ai spus despre această femeie pe care ai iubit-o atât, căreia i-ai scris atâtea poezii și romane! Știi cum este treaba, voi, bărbații, țineți să fiți primii în viața unei femei, la noi este invers, vrem să fim

ultima femeie iubită de un bărbat. Femeile vor ca bărbatul pe care l-au iubit cel mai mult, să moară cu ele în minte!...

- Hai, că mă faci să mai fiu stresat și pentru tine! Nu-mi ajunge mie durerea mea actuală?

- A trecut!... Dacă tot suntem la momentul adevărului, am vrut să știi.

S-au despărțit amiabil. A rămas că vor comunica mai des în viitor, să știe lumea ce oameni mari au fost Radu și Mira.

Dorina aflate de moartea Mirei. Nu a comentat în niciun fel, dar nici nu a iertat-o. Bombănea ceva legat de pedeapsa lui Dumnezeu!

Când a ajuns acasă, după discuția cu Alina, a fost întâmpinat încă de la intrare:

- Ce faci acum, ai reluat-o cu cealaltă?...

- Stai liniștită!... Nu este vorba de o relație de dragoste. Ce mai vrei? Ai câștigat! Îmi voi petrece tot restul vieții cu tine!... Nu asta ți-ai propus? Poate Dumnezeu a considerat că tu ai avut dreptate! Mișcarea luminii în defavoarea

întinericului, din visul tău, s-a făcut în sensul dorit de tine.

- Așa să fie, dar eu rămân prudentă! Eu nu consider că am câștigat ceva. Toți am murit!... Unii sunt "morți morți", iar noi, cei care am supraviețuit, suntem niște "morți vii". Minteaa noastră a fost foarte afectată și trăim acum în alte vieți, trăim viețile altora!...

El i-a răspuns calm, fără urmă de supărare sau reproș. Și-a văzut de treburile lui în liniște. Nu mai avea puterea să suporte interminabilele discuții contradictorii cu ea. Încerca să înțeleagă și durerea ei. Din punctul ei de vedere, a luptat cu armele ei și a câștigat, deși nu era o victorie plină de satisfacții. Ea îl iubea cu toată ființa ei pe Alex, cu toate relele pe care i le făcuse. Considera că Dumnezeu i l-a lăsat ei pentru totdeauna!...

Analizând, în lungile nopți când nu putea dormi, ce ar putea face în viitor, s-a gândit că puterea lui de creație ar putea fi instrumentul cultivării memoriei celei care îi umpluse și continua să-i umple toate gândurile. Putea să scrie despre ea, despre momentele trăite împreună, despre viață și moarte. Putea să-i dedice în continuare poezii. Trecuse rapid dar semnificativ prin viața lui.

Rămăsese devastat după această relație, ca Pământul după trecerea unei comete. Era imaginea care i se părea cea mai sugestivă.

Situația lăsată după "trecerea cometei" a încercat să o trateze cu ceva care să-i aducă liniștea mult dorită, cu scrisul și munca fizică. Și-a completat astfel CV-ul cu competențe aplicate de zidar, tâmplar, fierar, zugrav etc. Munca fizică, dusă până la extenuare, a constituit cel mai bun remediu psihic pentru situația în care se afla.

A făcut o "cură de filozofie" pentru tratarea "bolii" sale. În situații limită, Nietzsche, foarte bolnav fizic și psihic, a introdus necesitatea psihanalizei bazate pe teoria "morții la momentul potrivit". Aceasta însemna că dacă nu mai ai un rol în viață, mai bine mori, dar dacă reușești să-ți găsești un asemenea rol, merită să trăiești. Marele filozof, bolnav fizic, motiv pentru care fusese nevoit să părăsească universitatea, și căzut psihic, după ce marea sa iubire la părăsit, căsătorindu-se cu cel mai bun prieten al său, a găsit un rol în viață, să scrie cărți de filozofie!... Așa a creat cel mai mare filozof al omenirii din ultimele două secole!...

Alex a început să-și caute un nou rol în viață pe fondul confuziei create de evenimentele în care a

fost implicat. Mulți nu mai știau cine a murit și cine trăiește! La un moment dat, se zvonise că a murit!... În asemenea momente apar emoții ce se manifestă pe principiul "despre morți numai de bine".

Este fascinant să vezi ce ar fi zis lumea despre tine după ce ai murit! Unii cârcotași chiar l-au acuzat că și-ar fi regizat moartea în acest sens. Nu-l mai interesau aceste micimi ale vieții cotidiene, se făcea că nici nu le aude, ceea ce înainte nu putea face.

Devenise un apreciat moderator de evenimente. Era căutat pentru asemenea activități. Avea un amestec de exactitate cu umor, cu poezie, care atrăgea audiența. Era după un asemenea eveniment. Era seară. Aștepta, pe scările Palatului Parlamentului, să vină șoferul pentru a trece apoi pe acasă să o ia pe Dorina și să meargă la un cocktail. Acesta era organizat de către tinerii săi prieteni, Nadia și Cătălin, cu ocazia închiderii unui grup de evenimente, expoziție, conferințe și întâlniri culturale. Avea satisfacția unor evenimente reușite, deși era foarte obosit. Moderase în acea zi două sesiuni, de dimineață și

după-amiază și se ajutase pe parcurs cu vreo patru cafele. Printre activitățile sale din acea zi, în pauzele dintre sesiuni, avusese plăcuta ocazie să participe la anumite întâlniri culturale care acompaniau derularea evenimentelor economice, cu participarea unor actori renumiți precum Horațiu Mălăele, George Mihaiță, Eusebiu Ștefanescu, care veniseră la invitația organizatorilor expoziției.

La un moment dat, a simțit o furnicătură la o mână. Uitându-se spre ea, observă cum venele i se umflau, de parcă voiau să iasă de sub piele. La unul dintre degete a apărut și o dilatație de mărimea unei măslina. Intrase în panică. Nu știa ce se întâmplă, cât se vor mai umfla venele sale. În câteva zeci de secunde acestea au revenit la normal și după câteva minute s-a retras și umflătura de pe deget.

A ajuns acasă. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, au plecat la cocktail. Pe drum, a vrut să-și citească e-mail-urile pe telefonul mobil, dar nu și-a amintit parola. A abandonat, fără să se impacienteze. Punea întâmplarea pe seama oboselii.

Au ajuns. S-au așezat la masă cu organizatorii evenimentului, precum și cu renumiții actori cu

care mai discutase în dimineața respectivă la expoziție. În scurt timp, constată că nu mai cunoștea persoanele de la masă. Nu-i mai cunoștea nici pe Cătalin, nici pe Nadia, nici pe actori, nu-și mai cunoștea nici soția! Își pierduse memoria. A fost poate soluția cea mai ușoară pe care a găsit-o Dumnezeu pentru a-l salva de amintirile dureroase.

Dorin își continua aceeași viață, doar că acum se ocupau copiii de ceea ce făcea soția înainte. Copiii însă simțeau mult lipsa sprijinului mamei lor.

Prietenii lui, care nu l-au părăsit niciodată, erau și mai des cu el, încercând să compenseze o tendință de depresie care apăruse și la el. Totuși, întâlnirilor lor le lipsea ceva. În subconștientul lor, acel ceva era lipsa soției. Toți o adoraseră, dar acum ea nu mai era. Intangibilitatea ei mărea, în mintea lor, valoarea de bărbat a lui Dorin. Prin dispariția ei scăzuse implicit valoarea lui, scăzuse și miza întâlnirilor.

Era mult mai gânditor. Era prima dată în viața lui când își punea întrebări referitoare la soția sa. Ea a fost totdeauna fără sentimente, fără incertitudini, parcă era de fier. Ce ar fi putut afla de la acel telefon încât să o afecteze atât de mult

și să moară cu el în mână? "Mița lui" nu-i mai dădea niciun telefon, pentru că ajunsese undeva unde nu avea semnal.

El nu știuse niciodată amănuntele vieții soției sale, care se desfășurau în afara casei lor. Simplul fapt că ea este bine era tot ce îl interesa. Când se întorcea acasă, vedere ei, la intrarea pe ușă, îi umplea viața.

Pentru psihicul lui nici nu ar fi fost bine să știe infinitatea de idei, sentimente, suferințe, bucurii, tristeți, speranțe, care se găseau între cheful lui cu băieții de pe terasa din Hamburg și acel telefon. Ar fi stricat liniștea bătrâneții acestui om bun, care nu a știut niciodată ce barieră a reprezentat în calea multora în drumul lor spre Mira. Mulți ar fi dorit doar o privire, un zâmbet, un mesaj din partea ei!... Foarte puțini au fost cei care au obținut mai mult. Toți acei norocoși au ajuns rău! Și Dorin era unul dintre ei!

El a fost farul a cărui lumină a adus-o mereu acasă. A avut un singur sprijin care să-l ajute să suporte o astfel de viață. Acel sprijin a fost însă de nădejde. A fost sprijinit de Dumnezeu, în care el nu a crezut niciodată!... Între el și Dumnezeu a stat ea!...

